

ந.பாலேஸ்வரி

கோவும் கோயிலும்

நரசி வளியீடு

கோஷம் கோயிலும்

ந. பாலேஸ்வரி

கோவும் கோயிலும்

தரேசி வெளியீடு - 2

மூதற்பதிப்பு : ஜன 1980

அனைத்து உரிமையும் நூலாசிரியருடையன.

விலை : ரூபா 7-90

KŌVUM KŌYILUM

A Historical Novel

by

Mrs. Baleswari Nallaratnasingam

'NARESI' Publication - 2

First Edition : January 1980

Rs. 7-90

இந்நூல்

அமரரான

கிழக்கிலங்கை தந்த

தமிழ்ப் பேரறிஞர்

புலவர் மணி

ஏ. மெரியதம்பிப்பிள்ளை

அவர்களுக்குச்

சமர்ப்பணம்

ஆசிரியர் உரை

‘சுடர்விளக்கு’, ‘பூனைக்கு வந்த மலர்’, ‘உறவுக் கப்பால்’, ‘சுமைதாங்கி’ ஆகிய எனது நூல்வடிவங்களுக்குப்பின் இதோ உங்களது கைகளை அணைக்க வருகின்றது ‘கோவும் கோயிலும்’.

‘சுமைதாங்கி’யில் விளம்பரப்படுத்திய இந்நூலை ஏன் இன்னும் வெளியிடவில்லை? எப்போது வெளியிடுவீர்கள்? என்று கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்து என்னை அன்புத் தொல்லைக்குள்ளாக்கிய எனது வாசக நேயர்களே...

ஈழத்திற்குப் பெருமை தேடித்தரும் தேவாரம் பாடப் பெற்ற திருக்கோணேஸ்வரர் கோயிலின் வரலாற்றைச் சகலரும் படித்து இன்புறவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் நெடுங்கதையாக எழுதினேன். அதை 1977 இல் “தினகரன்” வார வெளியீட்டிற் பிரசுரித்து வாசகர்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்த தினகரன் பத்திரிகைக்கும் அதன் ஆசிரியர் குழுவினர்க்கும் முதற்கண் என் நன்றி.

பல நேயர்களின் அன்புக் கட்டளைக்குப் பணிந்து இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளேன். இலங்கையின் கிழக்குக்கோடியில் இருக்கும் நான் வடக்கில் உள்ள அச்சகத்தில் இந்நூலை அச்சிடச் சகல உதவிகளும் செய்து எனக்கு ஏற்படவிருந்த ஏகப்பட்ட சிரமத்தையும் பொருட்செலவையும் சூறைக்க உதவியதோடு எனக்கு ஊக்கமும் அளித்து உற்சாகப்படுத்திய தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. ச. விநாயக ரத்தினத்திற்கு என் மனப்பூர்வமான நன்றியைச் செலுத்துகிறேன். ஆரவாரமின்றி ஏற்ற பணியை அடக்கமாகச் செய்யக்கூடிய திறமையுடையவர் அவர்.

அவரது சிபார்சில் இந்நூலைப் புத்தக வடிவில் ஆக்கித் தந்த செட்டியார் அச்சகத்தினருக்கும் நான் நன்றி நவில் கின்றேன்.

இக்கதையை எஃகிறுக்கல் கையெழுத்துப் பிரதியிற் படித்துச் சுவைத்து அக்குவேறு ஆணியேறாக ஆராய்ந்து மதிப்புரை எழுதி அது புத்தகத்தில் வெளிவருமுன்பு சிவபத மடைந்துவிட்ட தமிழ்க்கடல் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் நான் நன்றிகூறக் கடப்பாடுடையேன். அவர்கள் கிழக்கிலங்கைக்குப் பெருமை தேடித்தந்த ஒரு அறிவுச்செம்மல், 'சிந்தாமணி'யில் கடந்த பலவாசங்களாகத் தொடர்ந்து வெளியாகிக் கொண்டிருந்த அகரது கட்டுரையை வாசித்தவர்களுக்குத் திருக்கோணமலையில் அவரின் பங்கு என்ன என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரி வளர வித்திட்ட பெரியார்களில் அவர் முக்கியமானவர். எமது குடும்ப நண்பர். அவர் உயிருடன் இருக்கும்போது இதை வெளியிட நினைத்தேன். நினைத்தது நடக்கவில்லை. ஆகவே இந்நூலைக் கிழக்கிலங்கையில் தமிழ் வளர்த்த பெருமகனும் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையவர்களுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்வதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். இதுதான் அப்பெருமகனுக்கு நான் செய்யக்கூடிய தினைத்திணை நன்றி.

என் அன்புக்குரிய வாசக நேயர்களே, நீங்கள் எனக்குத் தரும் ஆதரவுக்கு உங்களுக்கு நான் நன்றிகூறாவிடின் என் கடமையில் இருந்து தவறியவளாகி விடுவேன். எனது இலக்கியப்பணியின் கதவுகள் அவ்வப்போது வீசும் சிறு காற்றுகளால் அடைக்கப்பட நேர்ந்தாலும் அதைத் திறக்கும் ரசனே என்ற திறவுகோல் வாசகநேயர்களாகிய உங்கள் கைகளில் இருக்கின்றது என்ற துணிவுடன் அடுத்த வெளியீடாக 'உள்ளக்கோயில்' என்ற சமூக நாவல் கூடிய விரைவில் உங்கள் கைகளுக்கெட்ட முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்பதையும் அறியத்தந்து மறுபக்கம் புக வழிவிட்டு விலகி நிற்கிறேன்.

வணக்கம்

157, டைக் வீதி,
திருக்கோணமலை.

பாலேஸ்வரி நல்லரெட்னசிங்கம்

கிழக்கிலங்கை தந்த இலக்கியப் பேரறிஞர் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் வழங்கிய

மதிப்புரை

காலம் ஒரு சிருட்டி கர்த்தா. அது ஒன்றையும் மறைப்பதில்லை. காலம் வரும்போது எல்லாம் காலத்துக் கேற்ப வெளிவந்து விடுகின்றன. இலக்கியம், சிற்பம், ஓவியம், விஞ்ஞானம் முதலிய யாவும் காலம் என்கிற சிருட்டிகர்த்தாவின் விளையாட்டே.

காலம் விளையாடும்போது உலகில் மாற்றம் உண்டாகின்றது. சிந்தனை, சொல், செயல் யாவும் புதுமை பெறுகின்றன. காலச் சூழ்நிலையின் சாயல் எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் படிந்து விடுகிறது. சூழ்நிலையைப் பிரதிபலிக்காத எந்தப் பண்பும் பயன்தராது.

இதில் இன்னொரு நுட்பம். காலம் தந்ததைக் காலமே மாற்றிப் புதுமை செய்வதுதான் அது. பழைய மனிதன் செய்ததைப் புதிய மனிதன் மாற்றுகின்றான். வேறு வடிவம் கொடுத்துக் கால தேவதையின் ஓளியில் மிளிரச் செய்கிறான். இதனால் பழமையிற் புதுமையும் புதுமையிற் பழமையும் தோன்றி ஒரு புதுப்பயன் கைகூடுகின்றது.

காலம், உலகம் இரண்டும் இணையும்போது நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பிரதிபலிக்கின்ற படைப்பாளர்கள் பலர் ஒரு பெரிய சாதனையை நிலைநாட்டிவிடுவதை நாம் காண்கின்றோம். இது உருவகத்திறன், வெளியீட்டுத்திறன் என்னும் அருட்கொடைகளைப் பெற்ற சாமர்த்தியத்தின் பெறுபேறுகும்.

காலச் சூழ்நிலையிலே உலகில் நிகழ்கின்ற செம்மை நலன்களைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்ற படைப்பாளர்கள், அதே வேளையில் அங்கு நிகழ்கின்ற ஆபாசநிகழ்ச்சிகளையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதில் நின்றும் தப்பமுடியாது. இந்தத் தரும சங்கடத்திலேதான் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் சாமர்த்

தியம் அவர்களுக்கு ஒரு கடர் விளக்குப்போல் வழிகாட்டு
கின்றது. செம்மை நலன்களை மக்களது மனதில் பதிப்பதி
லும் ஆபாசங்களில் நின்று மக்களை விடுவிப்பதிலும்
அவர்கள் வெற்றி பெற்று விடுகின்றார்கள்.

இந்தக் குறிக்கோளை நோக்கிச் செல்லும் சாமர்த்திய
மில்லாத எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களிலே நன்மையின்
பிரதிபலிப்பைத் தீமையின் பிரதிபலிப்புகள் விழுங்கிவிடு
கின்றன. வாசகர்கள் ஆபாசநிகழ்ச்சிகளில் மனதைப் பறி
கொடுத்து விடுகிறார்கள். பசியால் வாடும் மக்களுக்கு இர
சாயன நஞ்சு கலந்த உணவுகளைப் படைப்பதற்கு ஒப்பா
கின்றன. இந்த இலக்கிய படைப்புக்கள்.

மூல நூல்களைப் படிப்பதில் அதிகம் ஊக்கஞ்செல்லாத
இன்றைய குழந்தையிலே சிறுகதை, தொடர்கதை இலக்
கியங்கள் கவாச்சியூட்டி இடம் பெற்று வருகின்றன. பொது
மக்கள் மத்தியிலே இவற்றுக்கு நல்ல வரவேற்புக் கிடைக்
கின்றது.

பழம் பெரும் இலக்கியங்களிலும் வரலாற்று நூல்களி
லும் சமயசாத்திரங்களிலும் விஞ்ஞான நூல்களிலும் கல்
வெட்டு, செப்பேடுகளிலும் பொதித்து கிடக்கின்ற சிசய்தி
கள் பலவற்றை நேரே அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புச்
சாதாரண மக்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. சதைகளின் வாயி
லாக இவைகளையும் பொது மக்களின் அநுபவச் சொத்தாக
உரிமை செய்து வைக்கின்ற நவீன இலக்கிய கர்த்தாக்களைச்
சமூகம் வேண்டி நிற்கின்றது. காலம் தந்து உதவுகின்றது.

இந்த அவசிய தேவைகளிலே தமது சேவையைப் பொது
மக்களுக்குச் சமர்ப்பணஞ் செய்து எழுதுகின்ற எழுத்தாளர்
களுள்ளே பெண் எழுத்தாளர் ஒருவரின் படைப்பினை மதிப்
பீடு செய்யும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது குறித்து
மிகவும் மகிழ்கின்றேன்.

இவரது இயற்கையான ஆர்வம், ஆர்வத்தால் வளர்ந்த சிந்தனைச் செல்வம்; சிந்தனைச் செல்வத்தை விருத்தி செய்து தமையால் கைவந்த சுற்பனைவளம்; சுற்பனை வளத்தாற் களிந்த புனைத்துரைக் கவிண்; இத்தனையும் துணையாகத் தேசிய வரலாற்றுப் பின்னணியிற் கால் கொண்டு ஆங்குதித்த உணர்ச்சி வேகத்தில் வளர்ந்து, நிறைந்த தொடர்கதைச் சித்திரம் போலும் கோயிலும் எனத் தலை தாக்கி நிற்கின்றது. இதனை தோற்றப் பொலிவின் உண்மையைச் சற்றே நோக்குவோம்.

தேசியப் பின்னணியிலே தமது தாயகமாகிய திருகோணமலை நிலைக்களஞ்சுச் சபயம், சமூகம், கலாசாரம், அரசியல், பொருளாதாரம் என்னும் ஐந்து தூண்களின் மீது நிலைகொண்டு கோணேசர் கோவில் கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கின்ற மாட்சியினைச் சிறப்பாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றார் நமது எழுத்தாளர். குளக்கோட்டு மன்னனின் சமயப்பற்றினையும் மன்னனின் தந்தையார் வரராமதேவரின் உள்ளக் கருத்தின் மீது மகன் வைத்துள்ள மதிப்பினையும் திருவருளை முன்னிட்டு வாழ்கின்ற மக்கள் வாழ்வில் தூய்மையினையும் ஆலயத்தின் முன்று மணி முடிகள் போன்று விளங்க வைக்கின்ற வணப்பு ஆசிரியரின் உரைப்பண்பின் பாங்கினைப் பகர்ந்து நிற்கின்றது.

குளக்கோட்டு மன்னரின் தேர்ப்பாகன் முகில்வண்ணன் அவன் மனைவி பெயர் முல்லை. ஆலயத்திருப்பணியில் இவர்கள் செய்துள்ள சிறுபங்கினைப் பெரிதாக மதிக்கின்றார் மன்னவர். மன்னரின் திருமணப்போக்கினை முதல் முதல் ஆரம்பித்து வைப்பதற்குத் தருணம் பார்த்து மன்னரை அணுகி அடக்கமாக உரைக்கின்ற முல்லையின் பேச்சில் நாகரிசுப் பண்பையும் எளிமையையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றார் நமது எழுத்தாளர். முகில் வண்ணனும் முல்லை யும் அரண்மனையின் உள்படுகருமத்திலும் பங்குகொண்டு உரைப்பதைக் குறிப்பிடுகின்ற எழுத்தாளரின் நடையிலே சோசலிசக் கொள்கை புலப்படுவதையும் நாம் காண்கின்றோம்.

கோயில்கட்டி, மலைகளை இணைத்து அணையமைத்து மாவலிநீரைத்தேக்கி மன்னர் ஐளம் தொட்டவரலாறும் குடியேற்றத்திட்டங்களை அமைத்து விளைநிலம் திருத்திப் பொருள்வளம் பெருக்கிய செய்தியும் நாட்டின் சூழ்நிலையைத் துணையாகக் கொண்டு மக்கள் முன்னேற வழி வகுத்த மன்னரின் தேசிய நோக்கும்; மனித சக்திக்கு மன்னர் அளித்துள்ள மதிப்பும் கதையிலே நன்றாகச் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளன. தளர்ந்து கிடக்கும் இன்றைய இளம் சந்ததிக்கு வலுவூட்டும் வகையில் எழுத்தாளர் இப்பணியினைச் செய்துள்ளார்.

மந்திரி கலிங்கராயர் குளக்கோட்டு மன்னருக்கு வாய்த்ததுபோல் உன்ருச்சிகிரியின் அரசி ஆடக சவுந்தரிக்கு விசித்திரயுகி என்னும் மந்திரி வாய்க்கப்பெற்றிருந்தார். அமைச்சர்களுக்கு அமையவேண்டிய இராசதந்திரம். சொல்லாற்றல். சமயோசித புத்தி, சூர்ப்பறிவு, தூரதிருஷ்டி முதலிய நவ்வியல்புகள் இவ்வித மந்திரிமார் மீதும் நன்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாகும்.

எதிர்காலத்தில் அதிக நாட்டத்துக்குக் காரணமாக நிசழ்காலத்தில் வருகின்ற அனுபவத்தை அறவே வெறுக்கின்ற இவ்விரு மந்திரிமாரும் முக்காலத்திலும் நாடுகபீட்சமாக வாழ வழிகாண்பதில் சித்திபெற்று மந்திரிகளுக்கெல்லாம் ஒரு முன்மாதிரியாக விளங்குவதை நாம் காணலாகும்.

குளக்கோட்டு மன்னருக்கும் அரசி ஆடக சவுந்தரிக்கும் கேள்வியாற் பிறந்த காதல் உணர்ச்சி ஒருபுறம் இருக்க, அற்ப அரசியல் பிரச்சினை மறுபுறம் இருக்க இடையே நின்று அரசியற் பிணக்கில் இணக்கம் கண்டு, காதல் கைகாடித் திருமணமாக நிறைவுறும்படி காரியம் செய்த கலிங்கராயரும் விசித்திரயுகியும், ஆடக சவுந்தரியின் தோழி பூங்

குழலியும் இத்திருமணத்தின் வாயிலாக சுழநாட்டின் அரசாங்கங்களை ஒன்றாக இணைத்துவைத்த பெரியதோர் கூட்டுச் சாதனையையும் எழுத்தாளர் நன்கு சமர்ப்பித்திருக்கிறார்.

“கோவும் கோயிலும்” என்னும் தொடர்கதை தக்ஷிணகைலாசபுராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு, கர்ணபரம்பரைச் செய்திகள் முதலியவற்றை ஆதாமாகக்கொண்டு சாதாரண வாசகரும் படித்த இன்புறுதல் மாத்திரமே அன்றி ஆழ்ந்த அறிவைப் பெறும் வகையில் அழகாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் இனிமையும் எளிமையும் கலந்த நடைவளர்ச்சி எழுத்தாளரின் கூடர் விளக்கு, பூசைக்கு வந்த மலர் என்னும் வெளியீடுகள் போலவே ஒளியும் மணமும் விரித்துத் தேவைக்கேற்ற சேவையின் வடிவாகத் திகழ்வதை மதிப்பிட்டுக் கூறுவதில் மன நிறைவு கொள்ளுகின்றேன்.

திருகோணமலையில் நல்லதோர் கலைக்குடும்பத்திற் பிறந்த இத்தொடர்கதை ஆசிரியர் திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரத்தினசங்கம் பலவகையில் எனது பாராட்டுக்கு உரிமையானவர். இவரது எழுத்து வன்மை அறிவாலும் அனுபவத்தாலும் சிறந்து விளங்கி என்றும் நின்று நிலவுக.

ஏ. பெரியதருவிப்பிள்ளை

குருக்கள் மடம்

6-5-73

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

கோவும் கோயிலும்

1

தெட்சண கைலாயத்திற் குடிகொண்டிருக்கும் கோண நாயகப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் குன்றைத் தழுவித் தன் பால் போன்ற வெண்ணிற அலைகளால் அதன் அடிவாரத் தைக் கழுவிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பிரமாண்டமான பெரிய பரவைக்கடலைப் பார்த்தபடி தன் உள்ளத்தில் ஆயிரமாயிரம் சுற்பனைக் கோட்டைகளை ஒரே சமயத்தில் எழுப்பி அதற்கு உருவம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் தெட்சண கைலாயத்தின் மன்னாதி மன்னன் குளக்கோட்டன்.

அவன் பக்கத்தே மௌனமாக நின்று, அவன் சிந்தனையைக் கணக்க விரும்பாதவராய், அவனது மோன நிலையை ஊன்றி அவதானித்தபடியிருந்தார் அமைச்சர் கலிங்கராயர். சற்றுத்தூரத்தே தாழ்ந்த மணற்றிடர் ஒன்றின்மேல் தெட்சண கைலாயத்தின் சுற்றுப்புற இயற்கை அழகை இரசித்தபடி தன்னை மறந்து நின்றான் மன்னனது தேர்ச்சாரதி முகில் வண்ணன்.

கோ. 1.

சமுத்திரக் கரையில் நின்ற மன்னன் திடீர் என ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவனாக மலையடிவாரம் வழியாக ஏறி மலையின் உச்சியை நோக்கித் தன் நடையைத் துரிதப்படுத்தினான். அவனைப் பின்தொடர்ந்தார் அமைச்சர் கலிங்கராயர். அவருக்குச் சமீப காலமாக மன்னனைப் பற்றி ஒரே கவலை. மன்னரது அமைச்சராக மட்டுமன்றி அவரது அன்புக்குரிய தோழராகவும் பழகி வந்ததால் மன்னனின் இன்ப துன்பங்களில் பெரும் பங்கு தம்மைச் சாரும் என்பது அமைச்சர் கலிங்கராயரின் சொந்த அபிப்பிராயம். மன்னன்மீது அவருக்கு அப்படியொரு தனி அன்பு மலையில் உச்சிக்குப் போன மன்னனின் பார்வை அவரது மதிநுட்பத்திற்குரிய மந்திரியாகிய கலிங்கராயர் மீது திரும்புகிறது.

அவரது பார்வையின் உள்ளாந்தத்தைப் புரிந்துகொண்டவர் போல் அமைச்சர் மன்னனின் அருகிற் சென்று மரியாதையோடு அவனது ஏவலுக்காகக் காத்துநின்றார். மன்னன் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, “அமைச்சர் அவர்களே! கடந்த சில காலமாக என்னை ஏதோ ஒரு கவலை பீடித்து வருவதைத் தாங்கள் அவதானித்திருப்பீர்கள். தாங்கள் அதை உணர்ந்திருப்பீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் இதுவரை தாங்கள் அதுபற்றி என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூடக் கேட்காதது தங்களது பண்பையும் மதிநுட்பத்தையும் காட்டுகிறது. என் துன்பத்திற்கும் இன்னல்களுக்கும் காரணம் புரியாவிட்டாலும் என் கவலையைப் போக்கி என்னைப் பழையபடி கேலியும் சிரிப்பும் நிறைந்த மன்னனாக்கத் தாங்கள் அரும்பாடு படுவதையும் நான் உணர்கிறேன். அமைச்சரே! கடந்த சில மாதங்களாக என்னை வாட்டும் கவலை இன்னதெனத் தங்களுக்குப் புரிகிறதா?” என்று மன்னன் மனதில் உதித்ததை அமைச்சரிடம் கேட்டான்.

மன்னனுடைய பேச்சு மந்திரியின் மனதிற்குச் சிறிது கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. சோழநாட்டு அரண்மனையில்

மன்னனுடன் சிறுவயதுமுதற் கொண்டே பேசிப் பழகி ஒன்றாக விளையாடித் திரிந்தவர்தான் அவர். வரராமதேவ சோழ மன்னர் தம் மகன், பட்டத்திற்குரிய இளவரசனாய் ருந்த குளக்கோட்டனை எவ்வளவு அன்பாகப் போற்றிப் பாதுகாத்து வளர்த்தார் என்பதை உடனிருந்து கண்டவர் அவர். “கலிங்கா! என் மகன் வளர்ந்தால் அவன் எல்லா விதத்திலும் என்னைவிடச் சிறந்த மன்னனாகத் திகழப்போகிறான். அவனுடைய பெயர் சோழவள நாட்டுக்கப்பாலுள்ள கடல்கடந்த நாடுகளிலெல்லாம் பரவப்போகிறது. தெட்சண கைலாயத்தை இவன் தன் குடைக்குக்கீழ் அடக்கி அரசாள்வான். அவன் செய்யப் போகும் சாதனைகள் உலகம் உள்ளவரைக்கும் அவனை வாழ வைக்கப்போகின்றன. அவனுக்கு இந்த விடயங்களில் உறுதுணையாக இருக்கவேண்டிய பொறுப்பு உன்னைச் சார்ந்ததாகும். நான் ஏன் இப்படிக்கூறுகிறேன் என்று நீ சிந்திக்கலாம்; என் கண்ணின் மணி போன்ற அருமைச் செல்வனுடன் ஒன்றாக விளையாடுவன் நீ. அவன் வளர்ந்து அரசனாகியதும் அவனுக்கு மந்திரியாகும் வாய்ப்பு உன்னைவிட இந்தச் சோழ மண்டலத்தில் வேறு யாருக்குமே கிடைக்கமுடியாதது. கிடைக்கவும் கூடாது என்பது என் துணிவு. என் முடிபுகட! அதனால் நான் இல்லாத காலத்தில் அவனுக்கு வேண்டியபோது வேண்டிய புத்திமதிகளைக் கூறி அவனை ஒரு சிறந்த மன்னனுக்கு வது உன் தலையாய கடமை,” என்று வரராம சோழ வேந்தர் கலிங்கராயன் சிறுவனாக இருந்தபோது கூறியது அவன் நினைவலைகளில் தட்டியது. அவர் ஒரு தீர்க்கதரிசி என்பது அவன் அபிப்பிராயம். அப்படியான ஓர் அன்புத்தந்தையை, கடல் கடந்து தெட்சண கைலாயம் வரை வந்து சுவாமி தரிசனம் செய்த ஒரு மகத்தான வீரனை, சோழநாட்டிற் செங்கோலோச்சிய மாபெரும் மன்னனை இழந்து தவித்துக் கொண்டிருக்கும் குளக்கோட்டனைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது மந்திரிக்கு.

அதனால் அவர் மன்னனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, கண்களில் நீர் மல்க, “பெரு மதிப்புக்குரிய மன்னவா! தங்கள்மேல் அளவற்ற அன்பும் பாசமும், ஒப்பற்ற மதிப்பும் வைத்திருந்த தங்கள் அருமைத் தந்தை, அண்மையில் இறை வனடி சேர்ந்துவிட்ட வரராமதேவ சோழ மகாராசாவினது பிரிவுத் துன்பந்தான் தங்களை வாட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இதைச் சொல்லித்தான் அறிந்து கொள்ளவேண்டுமா?” என்று கூறியபோது மன்னன் அவர் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

“உண்மைதான் அமைச்சரே! என் உயிருக்குயிரான அருமைத் தந்தையைப் பறிகொடுத்துத் தவிக்கிறேன். அந்த மாபெரும் வீரன் என்னைப்பற்றி எத்தனையோ கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்தான். என் தந்தை மறைந்த துயரம் என்னை நாளாந்தம் அணுவணுவாகச் சிதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த மகானுபவன் இந்தத் தெட்சண கைலாய நாதருக்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்பவேண்டுமென ஆசைப்பட்டது தங்களுக்கு நினைவிருக்கும். அவர் இறப்பதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னர் சூரியகுலத்து அரசர்களின் குருவாகிய வசிட்ட மாமுனிவரை அழைத்துவந்தார். அரசர் அவருடைய பாதங்களை வணங்கி அவரை ஓர் ஆசனத்தில் அமர்த்தி, எனது தாயாரையும் என்னையும் அழைப்பித்து அவரது பாதங்களை வணங்கும்படி கட்டளையிட்டார்.

“நான் அந்த மூதறிஞரின் பாதங்களை வணங்கியே முந்த சமயம், அவர் எனது தந்தையை நோக்கி ‘அரசரே! கோணநாயகர் அருளால் உமக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற புத்திரன் சாமுத்திரிகா நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட முப்த்திரண்டு இலட்சணங்களும் அமையப் பெற்றவனாக இருப்பதனால், காலதாமதமின்றி அவனுக்கு முடிகூட்டி வைப்பாய்,’ என்று பணித்தார். அதனால் மிகுந்த சந்தோஷம் கொண்ட என் தந்தை குறித்த ஒரு சுப முகூர்த்தத்தில் வசிட்ட மாமுனிவரது திருக் கரத்தினாலேயே எனக்கு முடிகூட்டி வைத்தார்.

அந்த நவரத்தின கீரீடத்தைச் சுமந்த நாள் முதலாக என் மனதில் ஒரேயொரு இலட்சியந்தான் வேருன்றியிருந்தது.

“என் இலட்சியம் என் தந்தை இறந்த சில நாட்களில் மேலும் வலுப்பெற்றது. சில நாட்களுக்கு முன் சோழ மண்டலத்திலிருந்து சிவ ஸ்தலங்களுக்கு ஸ்தல யாத்திரை செய்யச் சென்ற பிராமணர் தெட்சண கைலாயத்திற்குச் சென்று கோணநாயகப் பெருமானை வழிபட்டுவிட்டு, அங்கே படுத்துறங்கியபோது ஒரு பூதமானது அவ்வேதியனைத் தட்டியெழுப்பியது. அது அவரிடம் ‘நீர் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்?’ என்று கேட்க, தாம் சோழ மண்டலத்திலிருந்து கோணநாயகரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு வந்தாரென அவர் கூற, பூதமானது அவரை நோக்கிச் சோழ மண்டலத்தை அரசு செய்த வரராமதேவர் இவ்விடம் வந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு போகும்போது, இம்மலையின் கீழுள்ள ஒரு கூவலிலே என்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும்படி ஏகப்பட்ட திரவியங்களை விட்டுச் சென்றுள்ளார். நீ சோழமண்டலம் திரும்பியதும் அவரது பிள்ளையிடம் இதைத் தெரிவிப்பாய் என்று கூறிப் போயிற்று.

“அதன்படி அப்பிராமணன் வந்து எனக்கு நிகழ்ந்தன வற்றைக் கூற, நான் தங்களிடம் தெட்சண கைலாயத்திற்குப்போக வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யும்படி பணித்தேன். தாங்களும் சிற்ப நூல் வல்லவர்களாகிய உலககுரு ஆசாரி, சித்திரகுரு ஆசாரி, சதுர் வேதகுரு ஆசாரி, அட்சரகுரு ஆசாரி, வாமதேவகுரு ஆசாரி, எனும் ஐந்து ஆசாரிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு, திரவியங்களையும் ஆயத்தப்படுத்தி, சேனை, தனங்களையும் எம்மையும் மரக்கலத்தில் ஏற்ற, நாமும் கோணநாயகர் அருளால் நற்குகமே வந்து சேர்ந்தோம்.

“ஆயினும் இவ்வாலயத் திருப்பணி எவ்வித இடையூறுமின்றி என்காலத்திலேயே செவ்வனே நடைபெறவேண்டுமே என்றொரு தணியாத தாகம் என் உள்ளத்திலே உற்பத்தியாகி

விட்டது. என் தந்தையார் மறைந்த கவலையைவிட அவர் எனக்கு விட்டுப் போயிருக்கும் இந்தத் திருப்பணியை நிறைவேற்றி முடிக்கவேண்டுமே என்பதுதான் எனக்கு அதிக கவலையாக உள்ளது. பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் என்றோ ஒரு நாள் இறந்துதான் ஆகவேண்டும். அதுதான் உலக நியதியும் கூட. நானும் என்றோ ஒருநாள் இறக்கத்தான் போகிறேன். ஆனால் அதற்குமுன் என் தந்தை ஆரம்பித்துவைத்த இந்த ஆலயத் திருப்பணியை முடித்து அவரது ஆத்ம சாந்திக்காக உழைக்க வேண்டுமென்பதே என்னைத் தற்போது ஆட்கொண்டிருக்கும் கவலை'' என்றான் மன்னன்.

ஆனால் அவர் வீணாகக் கவலைப்படுகிறார் என்பதுதான் மந்திரியின் எண்ணம். தன்னுடைய மகன் தெட்சண கைலாயம் வரை சென்று புகழ் பரப்பப் போகிறான் என்று வரராம தேவ சோழர் அன்று கூறியது பொய்க்கப் போவதில்லை என்பது மந்திரி அவர்களின் அசையாத நம்பிக்கை. அதனால் அவர் எதுவுமே பேசாமல் மன்னனை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து நின்றபோது மன்னனை தொடர்ந்து பேசினான் —

“அமைச்சரே! இந்தக் கோணநாயகப் பெருமானின் பெருமை பற்றிப் பலரும் பலவித கதைகள் கூறுகிறார்கள். தென்கைலை அரசன் இராவணன் தன் தாயாராகிய கைககி வழிபடுவதற்காக உத்தர கைலாயத்திற்குச் சென்று சிவபெருமானை வழிபட்டு, ஒரு சிவலிங்கம் பெற்றதாகவும் ஆனால் அதை அவன் வைத்திருந்தால், பின்னர் அவனை வெல்லமுடியாது என்கிற உண்மையையுணர்ந்த தேவர்கள் விஷ்ணுமூர்த்தியிடம் முறையிட்டனர். விஷ்ணுமூர்த்தி வருண பகவானை அழைத்துத் தசக்கிரீவனுக்கு ஜலவாதை உண்டாகச் செய்யும்படி கட்டளையிட்டு, விநாயகரை வணங்கி, அவ்வேளையில் அந்த இலிங்கத்தைப் பெற்றுப் பூமியில் வைத்து விடும்படியும் வேண்டிக் கொண்டார். தசக்கிரீவன் சிவபெருமானிடமிருந்து இலிங்கத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வரும் போது அவனுக்கு ஜலவாதை உண்டாகவே எதிரே பிராம்

ணச் சிறுவனின் வடிவத்தில் வந்த விநாயகரிடம் கொடுத்துச் சென்றான். ஆனால் விநாயகரது நிபந்தனையின்படி அவர் மூன்றுதரம் தசக்கிரீவனை அழைத்தும் அவன் வராது போகவே அதைப் பூமியில் வைத்து மறைந்தார்.

“இராவணன் திரும்பிவந்து பார்த்தபோது, பிராமணச் சிறுவனைக் காணாது போகவே, அவன் சிறிதுதூரஞ் சென்று பார்க்க, அங்கே ஒரு பெரிய ஆலயமும் அதனுள்ளே தான் கொண்டுவந்த இலிங்கமும் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்தான். அவன் திரும்பவும் ஓர் இலிங்கம் பெற்று வருவதற்காக உத்தர கைலாயத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது, விஷ்ணுமூர்த்தி வழியில் ஒரு வயோதிப வேடத்தில் வந்து அவன்யார் என்றும், எங்கே செல்கிறான் என்றும் கேட்டார். அதற்கு அவன்தான் இலங்காபுரியின் அரசன் என்றும் சிவலிங்கம் பெற்று வருவதற்காக உத்தர கைலாயத்துக்கு செல்வதாகவும் கூற அவ்வயோதிபர் இலங்காபுரியில் இருக்கும் தெட்சண கைலாயத்தில் சுலபமாக இலிங்கம் பெறலாம் என்று உபதேசித்தார். தசக்கிரீவனும் அவர்சொற்படி தெட்சண கைலாயத்திற்குச் சென்று கோணலிங்கப் பெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்தான். ஆனால் அவனுடைய வழிபாட்டிற்கு எது வித பலனும் கிடைக்காது போகவே அவன் கோபங்கொண்டு மலையடிவாரத்தில் இறங்கி மலையை அசைக்க முயன்றான். மலை அசையாது போகவே, தன்வாளால் அதில் ஒரு துண்டை வெட்டிப் பிளந்தெடுக்க முற்பட்டபோது, மலை அசைய, உமா தேவியாரும், தேவர்களும் பயந்து நடுங்கினர். உடனே சிவன் அவனை மலையுடன் வைத்துத் தன் கட்டை விரலால் நசித்தார். அதன்பின், நாரதரின் புத்திமதியின் பேரில் அவன் தன் இசையினால் அத்தண்டனையிலிருந்து விடுபட்டதாக ஒரு வரலாறு உண்டு.

“ஆதிஷ்டேனுக்கும் வாயுபகவானுக்கும் இடையில் யார் பலசாலி என்கிற விவாதம் ஏற்பட்டபோது வாயு

பகவான் தன் திறமையைக் காட்டப் பிளந்த மூன்று சிகரங்களில் ஒன்றுதான் இந்தத் தெட்சண கைலாயம் என்பர்.

“விஷ்ணுவின் அவதாரமான இராமர் இராமாயணயுத் தத்தின்போது இலங்காபுரிக்கு வந்து போர் செய்து தசக் கிரீவனைக் கொன்று சீதா பிராட்டியை மீட்டு விட்டணனையும் அரசனாக்கி, கோண நாயகரையும் பிடியன்னமென்னடையம்மையாரையும் வழிபட்டுச் சென்றதாகவும் கூறுவர்.

“இவ்வளவு பெருமையும் புனிதமும் புகழும் நிறைந்த இந்தக் கோணநாயகப் பெருமானுக்கு ஆலயம் எழுப்புவதற்கும் எமக்கு அவன் அருள் தேவையல்லவா? அதனாற்றான் இந்தப் பரந்த மலையில் நின்று இந்தப் புனித கைங்கரியத்தை நிறைவேற்ற, அவன் அருளை வேண்டி மனமுருகி நின்றேன். என் எண்ணம் நிறைவேறுமா அமைச்சரே?” என்று அரசன் கேட்க, “கண்டிப்பாக இந்தக் கோணநாயகர் அருள் பாவிக்கத்தான் போகிறார் அரசே!” என்று அமைச்சர் அவனை வாழ்த்தினார். அமைச்சர் மன்னனுக்கு அளித்த ஊக்கமும் நம்பிக்கையும் திரும்பவும் மன்னனின் அதரங்களில் மறைந்திருந்த புன்னகையை மீட்டுக் கொடுத்தன.

மன்னன் கம்பீர நடையுடன் மலையடிவாரத்திலிருந்து இறங்கித் தேரை நோக்கி நடந்கான். தேரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டதும் முகில்வண்ணன் குதிரையைத் தட்டி விட அந்தப் பரந்த தனிவழியெங்கும் குதிரையின் குளம்புச் சத்தமும் தேரோடும் ஓசையுமே பின்தங்கி நின்றன.

மன்னன் அரண்மனையை அடைந்ததும் தன் அறைக்குட் சென்று சயனத்திற் சிறிதுநேரஞ் சாய்ந்தான். அவனது உள்ளத்தில் ஒரே உவகை கோணநாயகருக்கு கோவில் எடுக்க வேண்டும் என்கிற ஒரு சிந்தனைதான் அவன் உள்ளமெங்கும் நிறைந்திருந்தது. கோயிலின் திருவுருவப் படமொன்று அவன் உள்ளத்தில் பதிந்தது. சமுத்திரக் கரையில் இரண்டு

கோயில்களும் மலை உச்சியில் ஒரு பெரிய ஆலயமும் தென் னாட்டுச் சிற்பமுறையைக் கொண்டு அமைக்க அவன் திட்ட மிட்டான்.

அமைச்சருக்கும் அன்று பெரிய நிம்மதி கடந்த பல நாட்களாக மன்னன் முகத்தில் மறைந்திருந்த காந்த சக்தி யும் மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் திரும்பப் பொலிந்துவிட்ட உவகையின் உந்தலினால் முகில்வண்ணனிடம் மன்னனது திட்டத்தை வெளியிட்டார். முகில்வண்ணனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி, அவனுக்கும் அந்த தெட்சண கைலாய மலைப்பகுதி மிகவும் பிடித்துப் போயிருந்தது. மன்னர் கோயில் திருப்பணியை ஆரம்பித்தால் தானும் நாளாந்தம் அந்த இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு இரசிக்க வாய்ப்பும் அவகாசமும் கிடைக்கும் என்ற மகிழ்ச்சிதான் அது. இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை அவன் ஓடோடிச் சென்று தன் மனைவி முல்லையிடம் கூறினான். மனைவி முல்லைமேல் அவனுக்கு அளவற்ற அன்பு. என்ன செய்தாலும் எதைக் கேள்வியுற்றாலும் அதை முதலில் மனைவிக்குக் கூறுவிட்டால் அவனுக்கு மன நிம்மதியே கிடைப்பதில்லை.

முகில்வண்ணன் வீட்டுக்கு ஓடிச்சென்று மனைவியைத் தேடினான் ஆனால் அவள் வீட்டிலிருக்கவில்லை. அவள் எங்கே போயிருக்கலாம்? அவன் வீட்டைச் சுற்றித் தேடிப்பார்த்தான் அப்போதுதான் முல்லை எங்கோவிருந்து உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தாள். முகில்வண்ணன் அன்று நேரத்தோடு வீட்டுக்கு வந்தது. அவளுக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“அப்போது ஜோதிடர் கூறியது சரியாகப் போச்சு” என்றாள் முல்லை. “என்ன முல்லை எங்கோ வெளியே இருந்து வருகிறாய். மன்னர் மகிழ்ச்சியுடன் காணப்படுகிறார் என்றால் ஏதோ ஜோதிடர் சொன்னது சரிதான் என்று புதிர் போடுகிறாய் கொஞ்சம் விளக்கமாகவும் புரியும்படியுமாகத்தான் சொல்லித் தொலையேன்! அதற்கு முன் நீ இந்த வேளையில்

எங்கே போயிருந்தாய் என்பதைக் கூறு!" என்று அதிகாரத் துடன் கேட்டான் முகில் வண்ணன்.

"ஏன் நான் வெளியே தனியாப் போயிட்டேன் என்று பயந்திட்டியாக்கும்! உனக்குள்ள கவலைப் பங்கி கிருக்காதா என்ன? புருஷன் பெண்டாட்டியெண்டா ஒருவ ருக்கு வாற கவலைபற்றி மற்றவரும் அறிந்து பங்குகொள்வது தானே இவ்வாழ்க்கை. ஆமாம்! எங்க மகாராசா தன் தந் தையின் பிரிவால் மிகவும் மனம் நொந்துபோயிருக்கிறார் என்றும் அரண்மனையே களையிழந்து காணப்படுவதாகவும் நீ சொன்னாயல்லவா? எனக்கு அதைக் கேட்ட நாள் தொடக் கம் ஒரே கவலை. மகாராசாவுக்கு ஒண்டெண்டால் அது உன்னைப்பாதிக்கும். அப்புறம் உனக்கேதாச்சுமெண்டால் என் னையும் பாதிக்கும். பிறகு மகிழ்ச்சி ஏது? நிம்மதியேது? எனக்கு உன்னைப் பாதிக்கிறபோதெல்லாம் மகாராசாட நெனைப்புத் தான் வரும். பாவம்! தாயையும் பறிகொடுத்து அதற்குள் தந்தையையும் பறி கொடுப்பதெண்டால்..? அவருக்கு அமைச்சரையும் உன்னையுந் தவிர ஓர் ஆறுதல் வார்த்தை சொல்ல, வேறு யார் உள்ளார்? காலாகாலத்தில் ஒரு கலி யாணத்தை செஞ்ச வைத்திருந்தாலும் குழந்தை குட்டி யென்று இப்போது வீடே கலகலப்பாயிருக்கும்"

"அங்கதான் தவறிருக்கு முல்லை. நானுந்தான் உன்னை ஆசையோடே கலியாணம் செஞ்ச வருடம் ஐந்து முடிஞ்ச போச்சு, இன்னும் எங்களுக்கே ஒரு பூச்சி புழுவைக் காண வில்லை நீ என்னடா எண்டால்" இடைமறித்துக் குறும்பு செய்தான் முகில்வண்ணன்.

அவன் பேச்சு முல்லையின் உள்ளத்தைத் தொட்டது. ஏன், சுட்டதுங்கூட. அவனுக்கும் அது பெருங்குறைதான். ஆயினும் அதை வெளிக்காட்டாமல், "சும்மா போய்யா... எனக்கு நீயே இன்னும் கொழந்தையாயிருக்கியே இன்னும் ஒண்டைப் பெத்திட்டு நான் எப்படிச் சமாளிக்கிறது? இப்

போதைக்கு எங்கடை சமாச்சாரத்தை மறந்திட்டு, மகாராசாவோட காரியத்தைக் கவனிப்பம். பக்கத்துக் கிராமத்தில் யாரோ ஒரு நல்ல ஜோதிடர் வந்திருப்பதாக நீ நேற்றுச் சொன்னாயல்லவா. நான் என் தோழி கமலியையும் அழைச்சிட்டு அவரைப் பார்க்கத்தான் போயிருந்தன்.

“மகாராசாட நட்சத்திரம், இராசி, பிறந்த நாள் எல்லாம் சொல்லி அவரது திருமணத்தைப் பற்றிக் கேட்டன். கூடிய விரைவில் மகாராசாவுக்கும் ஓர் அரசிக்கும் ! திருமணம் நடந்தேறப் போகிறதென்று அவர் சொன்னார். எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சியாகி விட்டது. அந்த மகிழ்ச்சியில் கமலியைப்பற்றியே மறந்துவிட்டேன். அப்புறம்தான் அவளோட சங்கதியைக் கேட்டம். மகாராசாவோட முடிந்த கையோட கமலியின் திருமணமும் நடைபெறுமாம். அதைக் கேட்டுப் போட்டு வந்த சமயந்தான் நீ கோயில் திருப்பணியைப்பற்றிய செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாய் அதுவும் நல்ல சகுனந்தான்” என்றான் முல்லை.

“உன்னை மனைவியாக அடைந்ததில் நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். ஆமா... ஏதோ நான் கொழந்தை எண்டு சொன்னாயல்லவா நீயும் எனக்குக் கொழந்தைதான்” என்று கூறிவிட்டி அவள் கையைப் பற்றினான் முகில்வண்ணன்.

oo
o
oo

சோழ நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட ஆசாரிகளும் சிற்பிகளும் தச்சரும் கோயில் அமைக்கும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மலையடிவாரம் ஜனசஞ்சாரமாகக் காணப்பட்டது. உளிச் சத்தமும் கல்லுடைக்கும் சத்தமும் மரமறுக்கும் சத்தமுமாக ஒரே இரைச்சலாக இருந்தது. மலையுச்சியின் கிழக்குப்புற எல்லையில் முல்லை மண்சுமந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் நெற்றியெல்லாம் வியர்வை முத்துக்கள் அரும்பி நின்றன. முன்னுனைச் சேலையால் வியர்வைத் துளிகளை ஒற்றிவிட்டு, அவள் மண் அள்ளிப் போடுவதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டாள். கோணேசர் ஆலயத் திருப்பணிக்குத் தன்னால் இயன்றளவு சரீர உதவி செய்ய அவள் அரசரிடம் அனுமதி கோரி அந்தத் தொண்டைச் செவ்வனே செய்து கொண்டிருந்தாள். அரண்மனையில் ஓய்வு கிடைக்கும்போது, முகில் வண்ணனும் அவளுடன் சேர்ந்து கொள்வான். இருவரும் தம் உள்ளத்தையும் உடலையும் இறைவனுக்கு அர்பணித்துத் தொண்டு செய்வார்கள்.

அன்று ஆலயத் திருப்பணிகளை மேற்பார்வை செய்வதற்காக அரசர் வரும் நேரமாகிக் கொண்டிருந்தது. வாரத்

தில் இரு முறை மன்னன் கோயில் திருப்பணி செவ்வனே நடைபெறுகிறதா என்று கண்காணிப்பதற்குத் தன் தேரில் வந்திறங்குவான். அவனுடன் மந்திரி கலிங்கராயரும் வருவார். முகில் வண்ணன் தேரோட்டி வருவான். தூரத்திற் குதிரைக் குளம்புகளின் காலடியோசை கேட்டது. அவ் வோசை மலையடிவாரத்தில் எதிரொலித்தபோது முல்லை யின் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம் தோன்றியது. இன்னும் சில நிமிட நேரத்தில் தன் கணவன் முகில்வண்ணனும் வந்துவிடுவான். அதன்பின் இருவருமாகச் சேர்ந்து ஆலயத் திருப்பணியில் ஈடுபடலாம் என்ற உவகையின் சாயல்தான் அந்த ஒளி.

தேர், கோயிலை அண்மித்து விட்டது முல்லையின் உள்ளத்தில் ஒரே துடிப்பு. ஓடிச் சென்று தன் கணவனை வர வேற்க அவள் கால்கள் துடித்தன. ஆயினும் மன்னன் கூட வருகிறான் என்கிற அச்சமும் வெட்கமும் அவளுக்கு ஒரு தயக்கத்தைக் கொடுத்தன. அவளுடைய விழிகள் மன்னன் வந்துகொண்டிருந்த நிசையை நோக்கின. மன்னர், அமைச்சர் பின் தொடர மலையுச்சியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார். அதைக்கவனித்த முல்லை தன் வேலையில் ஈடுபடத் தொடங்கினாள். மன்னரும் அமைச்சரும் மலையின் உச்சிக்குச் சென்றுவிட்டனர். இம்முறை முல்லையும் மண் சுமந்து கொண்டு மலையுச்சிவரை ஏறினாள். அப்போது மன்னருடைய பார்வை சுற்றுப் புறமெங்கும் சுழன்றது. அவர் அதரங்களிலே ஒருநீண்ட புன்னகை மலர்ந்தது. கோயில் திருப்பணி வேலைகள் துரிதமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்ததே, அப்புன்னகைக்குக்காரணம்.

கண்கள் நிறைந்த பூரிப்பில் பெருமிதத்துடன் நிமிர்ந்து நின்ற மன்னனின் பார்வை ஓர் ஓரத்தில் கூனிக் குறுகிய மண் கூடையுடன் ஒதுங்கிப் போய் நின்ற முல்லையின் மேல் விழுகின்றது. அவளை அழைத்து வரும்படி அவர் அமைச்சரிடம் கூற, அமைச்சர் அவளை அழைத்தார். அவள் மிருந்த மரியாதையோடு அச்சமுற்றவளாய் மன்னன் முன் காட்சிய

ளிக்கிறான்: அவளுடைய ஒரு கரத்தில் கூடையிருக்க, மறு கரம் சேலைத் தலைப்பை இழுத்து மேலுடம்பை நன்றாகப் போர்த்துக் கொள்கிறது.

“நீ மிகவும் களைத்துவிட்டாய் போலிருக்கிறது. பாவம்! கோணநாயகர் மீது உனக்கிருக்கும் அன்பையும் அபிமானத்தையும் பக்தி சிரத்தையையும் நான் மெச்சுகிறேன். இந்தக் கோயில் திருப்பணி திருவருளால் முடிவுற்றபின் உன் பெயரால் இந்த ஆலயத்தைச் சுற்றி முல்லைக்கொடி படரவிடப் போகிறேன். அதை முகில்வண்ணனைக் கொண்டே செய்விக் கப் போகிறேன். உன் குணமும் நீ இந்த ஆலயத்திற்குச் செய்துள்ள மகத்தான சரீரத் திருப்பணியும் அதன் மணத்தில் என்றும், இந்தச் சுற்றுப்புறமெங்கும் திகழட்டும்” என்று குறும்புடன் கூறிய மன்னரை நன்றிப் பெருக்கோடு பார்த்தான் முல்லை. அப்போது முகில்வண்ணன் அடிமேல் அடி வைத்து மெதுவாக அவ்விடம் வந்துசேர முல்லை நாணத்தால் முகம் சிவக்க அவ்விடத்தை விட்டு மெதுவாக நழுவிச் செல்ல முயன்றான்.

அவள் அவ்விடத்தை விட்டுத் தப்பிச் செல்ல எத்தனிப்பதை அவதானித்த மன்னர் “முகிலா! உன் மனைவியின் பெயர் இந்த ஆலயத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்கும்படி இந்தச் சுற்றுப்புறமெங்கும் முல்லைக்கொடி நாட்டப்போகிறேன். அதன் நறுமணம் கோணேசரை என்றென்றும் ஆனந்த சாகரத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டேயிருக்கும். அந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்யும் பொறுப்பை உன்னிடமே ஒப்புவிக்கிறேன்” என்று முகில்வண்ணனைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு, திரும்பவும் கற்பனையுலகிற் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

ஆகா! அற்புதமான திருப்பணி. இந்தப் பிரமாண்டமான மலையுச்சியில் கோணநாயகருக்கு ஆலயம் எழுப்புவதற்காக நான் ஏழேழு பிறவி யெடுக்கவும் சித்தமாயிருக்

கிறேன். இந்த மலையுச்சியில் எழும்பிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஆலயம் வருங்காலத்தில் மக்களின் மனதைக் கவரப்போகிறது என்பதற்கு யாதும் ஐயமில்லை. மலையுச்சியில் இந்த ஆலயமும் அடிவாரத்தில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர் ஆகியோருக்கு இரண்டு ஆலயங்களும் கட்டி, முடித்தபின் நான் இன்னும் செய்ய வேண்டிய திருப்பணிகள் நிறையவுள்ளன. ஆலயத்திற் குடிகொள்ளும் எம்பிரானுக்கு எந்தவிதக் குறையுமிருக்கக்கூடாது; இருக்கவே கூடாது. ஏன் கடைசி மூச்சு இருக்கும் வரை கோணநாயகருக்கு வேண்டிய அத்தனை தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்து விடவேண்டும். உலகம் உள்ளவரையும் இந்த ஆலயமும் அதன் புகழும் நிலைக்க வேண்டும் என்று தன் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்ட மன்னன் அமைச்சரைப் பார்த்து “அமைச்சரே!” என்று விளித்தான்.

அமைச்சர் மன்னர் கூறப்போவதைச் செவிசாயக்க மரியாதையோடு நிமிர்ந்து நின்றார்: “என் வாழ்க்கையின் பயனை நான் இப்போது தான் அடைந்து கொண்டிருக்கிறேன் போலத் தோற்றுகிறது. இந்த அற்புதமான காட்சியைக் கண்டு களிக்க என் தந்தைக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்று எனக்கு ஒரே கவலையாக இருக்கிறது. கோயில் திருப்பணி முடிந்து கும்பாபிஷேக விழா முடியும் வரை நான் உயிரோடு இருந்துவிடவேண்டுமே என்பதுதான் என் தற்போதைய கவலை” என்று மன்னன் கூறியபோது அவர் குரல்கம்மியதை அமைச்சரால் உணர முடிந்தது.

அவருடைய கவலையைப் போக்க எண்ணிய அமைச்சர் “அரசே! தங்களுக்கு ஏன் வீண் கவலை...? தாங்கள் செய்து கொண்டிருப்பது தன்னலமற்ற புனிதமான ஆலயத் திருப்பணி. அதை இறைவன் நிச்சயமாக நிறைவேற்றி வைப்பார். தங்களுக்கு அந்தக் கவலையே வேண்டாம்” என்று கூறியபோது அவ்வழியே வந்து கொண்டிருத்த முல்லையின் காற்சிலம்பு “கணீர் கணீர்” என்ற ஓசை எழுப்பியது

மன்னருக்கும் அமைச்சருக்கு மிடையே நடைபெற்ற சம்பாஷணையைச் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த முகில்வண்ணன் அரசரைப் பார்த்து “அரசே ! தங்களிடம் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். தங்கள் உத்தரவு வேண்டும்” என்று வாய் புதைத்து நின்றான்.

அவன் பேசிய தோரணையைக் கண்ட மன்னன் வாய் விட்டே சிரித்தான் “என்ன முகிலா... பீடிகை பெரிதாக இருக்கிறது. முல்லையோடு சேர்ந்து நானும் மண் சுமக்கப் போகிறேன் என்று கேட்கப்போகிறாய் அவ்வளவுதானே...!” என்று கூறிவிட்டுச் சிரிக்க முகில்வண்ணன் “தங்கள் யுகம் பிழைத்துவிட்டது மன்னவா... முல்லையோடு தங்களிடம் ஏதோ பேசவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. அதுதான் அவளைக் கூப்பிட்டுமா என்று கேட்க வந்தேன்” என்றான்.

“இப்போதுதான் உன் மனைவி முல்லையோடு பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவள் அப்படி எதுவும் என்னிடம் கூறவில்லையே. நீ பக்கத்தில் இல்லாத சமயத்திற்கேட்கப் பயம் போலும்... பரவாயில்லை. அதோ அவள் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். அவளைக் கூப்பிடு. அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்று கேட்போம். ஒரு வேளை உன்னைப்பற்றித்தான் முறையிடப்போகிறாளோ தெரியவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு அரசன் சிரித்தான். முகில்வண்ணன் அரசனது ஆணைப்படி ஓடிச் சென்று முல்லையை அழைத்துவிட்டு, அவள் காதோடு காதாக “அரசருடைய திருமணம் பற்றி அவருக்கு ஒரு வார்த்தை நினைவூட்டிவை” என்று கூற அவள் நடுங்கி “நான் மாட்டேன்” என மறுக்க, முகில் வண்ணன் அவளை வற்புறுத்த, இப்படியே தகராறு செய்தபடி இருவரும் அரசன் அருகில் வந்து நின்றனர்.

“என்ன முல்லை, நீ என்னிடம் ஏதோ பேச விரும்புவதாக முகிலன் சொன்னான்; எதுவாக இருந்தாலும் கேள்.

உனக்குச் செய்துதரச் சித்தமாயிருக்கிறேன்'' என்றார். முல்லை தன் கணவனைக் கோபத்தோடு திரும்பிப் பார்க்க அவன் ''பயமில்லாமல் அரசரிடம் உன் விருப்பத்தைக் கூறு'' என்று அவனைப் பார்க்காமலே சொன்னான்.

''ஆமாம் முல்லை உனக்கு எந்தவித பயமும் தேவையில்லை. இது தேவஸ்தானம். இங்கு அரசன் ஆண்டி. என்கிற வேற்றுமைக்கே இடமில்லை. நீ கேட்கவேண்டியது எதுவாக இருந்தாலுங் கேள். என்னால் முடிந்தவரை நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்'' என்று மன்னன் உறுதி கூற, மந்திரி கணவனையும் மனைவியையும் சந்தேகத்தோடு பார்த்தார். அரசருக்கு என்று தனியாக ஒரு பெரிய மாளிகை இருக்கும்போது இப்படிக் கோயில் ஸ்தலத்தில் வந்து அரசரை நச்சரிப்பது அமைச்சருக்கு அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை.

அமைச்சரின் பார்வையைப் புரிந்துகொண்ட முல்லை மேலுந் தாமதிக்காமல் ''மன்னாதி மன்னரே...வந்து...வந்து.. எங்கள் ஆசை.. வந்து...அதுதான் இந்தக் கோயில் திருப்பணி இன்னும் சில நாட்களில் முடிவடைந்து விடும். அதன் பின் பின்னர், தாங்கள்... ஆமாம். வந்து தாங்கள்...'' என்று கூறவந்ததைக் கூறமுடியாமல் திணறினான் முல்லை.

''அதாவது, மகராசா திருமணஞ் செய்து அரசகுமாரியுடன் இந்தக் கோணநாயகர் ஆலயத்தை வலம்வரவேண்டும் என்பது முல்லையின் ஆசை'' என்று மிகுதியை முகில் வண்ணன் கூறி முடித்தபோது ''சபாஷ் முகிலா... அதைத் தான் நானும் பலதடவை மன்னருக்குக் கூறவேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஆயினும், அந்தத் துணிவு ஏனோ எனக்கு வரவில்லை. இப்போது இந்தத் தெட்சிணகையையில் வாழும் எம் பெருமானே உன்வாயிலாகவும் முல்லையின் வாயிலாகவும் அரசருக்குச் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லி வைத்துவிட்டார். இனி அரசரை இந்த விடயத்தில் நான் தூண்டுவதில் எந்த வித ஆபத்தும் இருக்காது என்பது என் அபிப்பிராயம்'' என்று கூறினார்.

அவர்கள் பேச்சைக்கேட்ட அரசர் வாய்விட்டுப் பலமாகச் சிரித்தார். “நீங்கள் மூவரும் சேர்ந்து திட்டமிட்டு மடக்குவது போல, என்னை மடக்கிவிட்டீர்கள். முல்லைக்கு நான் வாக்குக் கொடுத்தது மெய். ஆனால், எனக்கு ஏற்ற ஒரு மங்கை நல்லாள் வந்து வாய்க்கவேண்டுமே...? இந்தப் புனிதமான ஆலயத் திருப்பணி முடியும் வரை அவள் எனக்காகக் காத்திருக்கச் சம்மதிக்க வேண்டும் இந்தப் புனித கைங்கரியத்தில் அவள் என்னுடன் தோளோடு தோள் நின்று உழைக்கவேண்டும். நீயும் முகிலனும் உழைப்பதுபோல்!” என்று அரசர் குறிப்பிட்டபோது முல்லை வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்துகொண்டாள். “முகிலனுக்கு ஒரு முல்லை கிடைத்துவிட்டாள். ஆமாம்! எனக்குத் தகுந்த ஒரு பெண்ணை நீங்கள் எங்கே தேடப்போகிறீர்கள்?” என்று தொடர்ந்து மன்னனை பேசியபோது, முகிலனும் முல்லையும் விடை சொல்லத்தெரியாமல் மௌனமாய் நின்றனர்.

ஆனால், அமைச்சர் ஏதோ சிந்தித்தபடி மன்னனைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்தார். “தாங்கள் விரும்புவதுபோல் சகல நற்குணங்களும் நிறைந்தவோர் இல்லத்தரசியை எல்லாம் வல்ல கோணநாயகப் பெருமான் வெகு விரைவில் தந்தருளுவார். மன்னவா!” என்று சற்றுத் துணிவுவரப் பெற்றவளாய் முல்லை கூறிவிட்டு அப்பாற் செல்ல, முகிலனும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அவர்கள் செல்வதையே பார்த்து நின்ற மன்னன் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துவிட்டு மிகவும் அந்நியோன்யமான தம்பதிகள் என்று அமைச்சரைப் பார்த்துக் கூறினார்.

“ஆமாம்! இருவரும் இணைந்த ஜோடிகள். அவர்கள் வேண்டுகோளை மன்னர் சிறிது ஊன்றி ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும் அவர்கள் சொன்னதுபோல் கோணநாயகர் அருளால் இன்னும் சில நாட்களில் இந்த ஆலயத் திருப்பணி முடிவடைந்து விடும். அதன் பின் தங்கள் திருமணம்

நடந்தே ஆகவேண்டும். தங்களுக்கு அந்த விடயத்திலும் சிரமம் வைக்காமல் எல்லாவகையிலும் தங்களுக்கு இணைந்த ஜோடியான ஓர் அரசியையும் நான் ஏற்கனவே என் மனதில் வரித்து வைத்துள்ளேன். மன்னரது உத்தரவு இருந்தால், அதுபற்றி மேற்கொண்டு சிந்திக்கலாம்!” என்று அமைச்சர் கூற, மன்னன் வியப்பு மேலிடக் கேள்விக் குறியோடு அவரைப் பார்த்தார்.

“அமைச்சரே! தாங்கள் பெரிய புதிராகப் போடுகிறீர்கள். உங்கள் பேச்சை என்னால் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. இந்த ஈழத் திருநாட்டில் எனக்கு ஏற்ற மங்கை நல்லாள் அப்படி யாராக இருக்கமுடியும்...?” என்று அமைச்சரைப் பார்த்துக் கேட்டார் மன்னன்.

அமைச்சர் சிரித்தார். இந்த ஆயத்திருப்பணி ஆரம்பித்தபின் மன்னருக்கு எதுவுமே ஞாபகத்தில் இருப்பதில்லை. உன்னாச்சிகிரி என்னும் குறிஞ்சி நாட்டை ஆண்ட மன்னவகையவாகுவின் அருமைச் செல்வி அரசி ஆடக சவுந்தரியைத் தான் குறிப்பிட்டேன் மன்னவா. அவருக்குத் தற்போது நாங்கள் திறைசெலுத்த வேண்டியவர்களாயுள்ளோம். ஆனால், அரசியாருக்கும் மன்னருக்கும் திருமண ஒப்பந்தம் நிறைவேறிவிட்டால், தட்சிணகையையும் உன்னாச்சிகிரியும் இணைந்து விடும். அதன்பின் ஈழநாட்டின் பெருமையை எங்ஙனம் எடுத்தியம்ப முடியும்?” என்று அமைச்சர் கலிங்கராயர் தன்மனதில் நெடுநாளாக வளர்ந்திருந்த ஆசையை வாய்விட்டு கூறியபோது அந்த மலையடிவாரம் அதிரும்படியாக மன்னன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“அமைச்சரே!, மிக்க புத்தியுடையவர் என நான் இதுவரை கருதி வந்த உங்கள் சிந்தனை இந்த விடயத்தில் மட்டும் சிறிது பிசகிவிட்டது. அதற்குக் காரணம் தாங்கள் என்மீது கொண்டிருக்கும் அளவற்ற அன்பாகவும் இருக்கலாம். நான் வைதூலிய மதத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதும் சிறந்த சிவபக்தன் என்பதும் தாங்கள் அறிந்தவையே. அரசி ஆடகசவுந்தரியும் அறிந்திருப்பார்கள். முருகபக்தரான அவ

ருக்குச் சிவபக்தர்களைப்பற்றி அவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை எனக் கேள்வி. நாங்கள் மிகுந்த சுயநலக்காரர் என்கிற தப்பிப்பிராயம் அவருடைய மனதில் பதிந்துள்ளது. கோணேசர் ஆலயத் திருப்பணிபற்றி அறிந்தாலே அரசியார் எம்மீது கோரப்பட்டார்களும் என நான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், தாங்கள் அவரையும் என்னையும் ஒன்று சேர்க்க நினைப்பது எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அதை இப்போதைக்கு மறந்து விடுங்கள். முதலில் ஆலயத் திருப்பணி சிறப்புற நிறைவேறட்டும். அதன்பின் அவகாசம் இருந்தால் என் திருமணத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கலாம்” என்று மன்னன் அவருடைய பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான்.

மலையுச்சியில் எழுந்துகொண்டிருந்த ஆலயத்தை ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுச் சமுத்திரக் கரையோரம் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆலயங்களைப் பார்வையிடுவதற்காக மன்னன் மலையடிவாரம்வழியே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அங்கே எழுப்பப்பட்டிருந்த இரண்டு ஆலயங்களினதும் சிற்பநுட்பங்களை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்டே மன்னன் தேர் நிற்கும் இடத்திற்கேகிடான். அங்கே தேர்மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தது. ஆனால் முகில்வண்ணனைக் காணவில்லை. அமைச்சர் முகில்வண்ணனை அழைத்து வருவதாகக் கூறிச் செல்ல எத்தனித்தபோது, அரசர் அவரைப் போகவிடாமல் தடுத்தி நிறுத்திவிட்டார். “அவன் தன் மனைவியோடு மகிழ்ச்சியாக ஆலயத் திருப்பணி செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனைக் குழப்பவேண்டாம். அவன் ஆறுதலாக வரட்டும்” என்று மன்னர் கூறியபோது, அவருடைய பெருந்தன்மையை அமைச்சரால் வியந்து போற்றாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

அதற்கிடையில், அரசர் தேரடிக்கு வந்துவிட்டார் என்பதை எப்படியோ அறிந்துகொண்ட முகில் வண்ணன் ஓடோடிவந்து “மன்னிக்கவேண்டும் மகாராசா!” என்று மன்னிப்புக் கேட்டபோது, அரசர் சிரித்துவிட்டு “எதற்காக அப்பனே உன்னை மன்னிக்கவேண்டும்?” என்று குறும்பு செய்துவிட்டுத் தேரில் ஏறி அமரத் தேர் தூசியைக் கிளப்பிக்கொண்டு பறந்து சென்றது.

ஆடக சவுந்தரிபற்றி அமைச்சர் கூறிய செய்தி மன்னன் குளக்கோட்டன் மனதில் ஒரு புதிய உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஆயினும் அவன் அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை; தனக்குத் திருமணமாகப்போகிறதென்கிற மகிழ்ச்சியைவிட கோணேசர் ஆலயத்திருப்பணிக்கு ஆடக சவுந்தரியின் உறவு விளைவிக்கக்கூடிய நன்மை பற்றிச் சிந்தித்து ஆனந்தித்தான். ஆனால் கடலும் கடலும் சங்கமமாக முடியாது என்னும் பேருண்மையையும் அவன் அறிந்திருந்தான். ஏதோ நடப்பது இறைவன் திருவுளப்படி நடக்கட்டும் என்று தன் எண்ணத்திற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளியிட்டான். அவனுடைய சிந்தனை திரும்பவும் ஆலயத் திருப்பணியில் இறங்கியபோது, அமைச்சர் கலிங்கராயர் மன்னவரை நாடி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் முகத்தில் என்றுமில்லாத திருப்தியும் மகிழ்ச்சியுந் தென்பட்டன. அவருடைய இந்த மாற்றத்திற்குக் காரணம் அறியமுடியாத மன்னன்''என்ன அமைச்சரே! என்றுமில்லாதபடி இன்று தாங்கள் இவ்வளவு மகிழ்ச்சியாய்க் காணப்படுவதற்குக் காரணம் யாதாக இருக்கும் என்று சிந்திக்கிறேன்'' என்றார்.

அரசரின் கேள்வி அமைச்சரைச் சிரிக்கவைத்தது. ‘காரணமின்றி இந்தக்கலிங் ராயன் எதையுமே செய்யமாட்டான். அரசே! என் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் கூறட்டுமா? அதைக் கேட்டால் என்னை விடத் தாங்கள் தான் அதிக மகிழ்ச்சியடையப் போகிறீர்கள் ஆமாம்! கோணசர் ஆலயத் திருப்பணி மிகவுந் துரிதமாக முன்னேற்றமடைந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் சில நாட்களில் வேலைகள் யாவும் பூர்த்தியாகிவிடும். ஆலயத்தின் அழகைக் கண்டகொண்டு பார்க்க முடியாமல் இருக்கப்போகிறது. மன்னருடைய மன அபிலாஷைபோல ஆலயம் அற்புதமாக அமைந்துவிட்டது தங்கள் அருமைத் தந்தை வீரராமதேவரின் கனவும் நனவாகி விட்டது” என்று அவர் கூறி முடிப்பதற்குள், “அப்படியா அமைச்சரே! பெருமகிழ்ச்சியான செய்தி இந்த ஆலயத் திருப்பணி இவ்வளவு வெற்றிகரமாகவும் துரிதமாகவும் நடைபெறுவதற்கு ஒரு காரணம், தங்களுடைய பக்கபலம்தான் என்றால் அது மிகையாகாது. அதை வெறும் முகமன் என்றும் தாங்கள் கருதமாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன். அது சரி அமைச்சரே! தங்கள் பேச்சு என் ஆவலைத் தூண்டுகிறது. அதனால் நான் உடனடியாகச் சென்று ஆலயத் திருப்பணியைப் பார்வையிட வேண்டும். முகில்வண்ணனிடம் நான் செல்வதற்குத் தேரை ஆயத்தப்படுத்தும்படி சொல்கிறீர்களா அமைச்சரே?” என்று மன்னன் தன் ஆர்வத்தை அடக்கமுடியாமற் கேட்டான்.

“ஆகட்டும் அரசே! இதோ உடனடியாகத் தாங்கள் கோணசர் ஆலயத்திற்குப் போவதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு அமைச்சர் முகில்வண்ணனைத் தேடிச் சென்றார்.

சில நிமிட நேரத்தில் முகில்வண்ணன் ஓட்டியதேர் கோணசர் ஆலயத்தைநோக்கி விரைவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. தட்சிணகையைய அண்மியதும் செய்மையில் இருந்தே கோயிலைப் பார்க்கக் கூடிய அளவுக்குக் கோபுர

வேலைகள் முடிவுற்றிருந்தன. கோயிலை அடைந்ததும் மன்னன் தேரைவிட்டு இறங்கி நடந்து சென்றான். ஆலயத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டதும் அவன் அகமும் முகமும் மலர, அப்படியே கைகுவித்து இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தினான். தன்னை மறந்து கூப்பிய கரங்களுடன் நின்றமன்னன் ஒரு சில நிமிடங்கள் விரைவாக நடந்து கோயில்வாயிலை அடைந்தான். தான் சென்ற வாரம் பார்த்ததன் பின்னர், கோயில் வேலைகள் மிகவும் துரிதமாக முன்னேறியிருப்பதை அவன் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

கோயில் வாயிலினூடே நுழைந்த அவன் கண்களிற்பட்ட மண்டபங்களும் கோபுரங்களும் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. இவை மனிதனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை தானா என்ற ஐயப்பாடு கூட அவனுக்கு ஏற்பட்டது. 'அப்பாடா! இன்னுஞ் சிலநாளில் ஆலயத் திருப்பணிகள் யாவும் பூர்த்தியடைந்துவிடும். இனி அடுத்து நடக்கவேண்டியவற்றைக் கவனித்தல் வேண்டும்' என்று சிந்தித்தபடி அந்தப் பெரிய ஆலயத்தைச் சுற்றி அவன் வலம் வந்தான். அப்போது அந்தப் பெரிய ஆலயத் தொண்டு செய்வதற்கு ஏற்ற குடிகளாக அமர்த்த வேண்டும் என்கிற பெரியதொரு பிரச்சினை அவன் மனதில் எழுந்தது. உடனே அதற்கு விடையாகச் சோழவள நாட்டிலிருந்து ஒரு சில குடிகளை வரவழைத்து அவர்களைக், கோயிலுக்கு அண்மையிற் குடியேற்றுவது என்று திட்டமிட்டான்.

தன் எண்ணப்படி சோழநாட்டில் மருங்கூர் என்னும் கிராமத்திலிருந்து முதலில் முப்பது குடிகளைக் கொண்டு வந்து, ஈழநாட்டில் குடியேற்றத் தீர்மானித்தான். இவர்களைத் தானத்தார் என்றழைப்பதோடு கோணலிங்கப் பெருமானுக்கு முன்னர் ஆலத்தி எடுத்தல், நடனமாடல், பன்றி குற்றல், அதிகப்பட்டு அரசநகீதல் முதலிய கடமைகளை அவர்களைக் கொண்டு செவ்வனே செய்யப் பணிக்கப்படல் வேண்டும் எனவும் முடிவு செய்தான்.

ஆலயத்திருப்பணி வேலைகள் ஒருபடியாக முடிவுற்றன. மன்னனுக்கு மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சி. தன்னுடைய காலத்தில் இப்படியான ஒரு புண்ணிய கைங்கரியத்தைச் செய்ய முடிந்ததே என்கிற திருப்தி.

அரசர் ஆணைப்படி கும்பாபிஷேக விழா நடைபெறுவதற்கு முன் அமைச்சர் கலிங்கராயர் மருங்குக்குச் சென்று முப்பது குடிகளைக் கொண்டுவந்து கோயிலுக்கு அண்மையிற் குடியேற்றினார். அரசன் அவர்களை யெல்லாம் பார்வையிட்டு அவர்களில் ஒரு குடியினருக்கு இராயப் பட்டம் வழங்கினான். இன்னும் காரைக்காலுக்குச் சென்று வேறு குடிகளையும் கொண்டு வரும்படி பணித்தான். மந்திரி அவர்கள் அவன் சொற்படி காரைக்காலில் இருந்து கொண்டுவந்த குடிகளுக்குப் பட்டாடை நெய்தல் புட்ப பத்திரங்கள் எடுத்தல், விளக்கேற்றல், தீர்த்தம் எடுத்தல், நெற்குத்தல், சாணி மெழுகல், எரிதூரும்பு ஈதல், நடனப் பெண்களுக்கு முட்டு வகை கொட்டல், பாடல், சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்தல், ஏனைய ஆலயப் பணிகளைச் செய்தல் ஆகியவற்றை நிறைவேற்றும்படி கட்டளையிட்டான்.

இக் குடிகளிடையே எழும் பூசல் பிணக்குகளை விளங்கித் தீர்ப்பளிக்க மன்னனே மதுரை சென்று தனியுண்ணப் பூபாலனையும் அழைத்துவந்து குடியேற்றினான். அடுத்துக் கோயிலுக்குப் பூசை செய்யப் பாசுபதர்களை நியமித்தான். இவர்கள் திருநீறு அணிந்து சிவலிங்க வழிபாடு செய்பவர்களாவர். கோயில் வருவாயில் எட்டுப் பங்கு இருப்பாகவும் இரண்டுபங்கு அர்ச்சகர்களுக்காகவும் பயன்படுத்தப்படவும் வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தான்.

மன்னன் கோயில் தொழும்பு செய்தோர்க்கெல்லாம் நிலங்களை வாரி வழங்கினான். அவ்வருவாயைக் கொண்டு அவர்கள் வாழ்த்தனர். கோயிலின் புறத்தே மலிநீர் வாலியும் திருக்குளமும் அமைத்தான். கோயில் வீதியில் பாவநா

சச்சுனையும் தேரோடும் வழியும் வெகு அழகாகவும் அற்புதமாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. திருப்பணிகள் தடையின்றி நடைபெறுவதற்காக அதன் வருவாயைப் பெருக்கும் வகையில் இரண்டாயிரத்தெழுநூறுஅவணம் விளைவிக்கக்கூடிய தரை திட்டம் செய்யப்பட்டிருந்தது.

கோயிலில் மும்முறை வழிபாடு நடக்கவும் நான்தோறும் கறியமுது வழங்கவும் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அத்துடன் ஆண்டவன் முன்னிலையில் ஆடல் பாடல்கள் நடைபெறவும் வழிவகைகள் செய்வித்தான். அதற்காகவென்று நடனப் பெண்களும் பாடகர்களும் சோழநாட்டில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்டனர். இந்து வெளி என அழைக்கப்பட்ட நிலாவெளியிலும் கொட்டியாபுரத்திலும் இருந்து நெல், பால், தயிர், வெற்றிலை, பாக்கு முதலியன கோயிலுக்காக வரவழைக்கப்பட்டன.

இப்படியாக மன்னன் குளக்கோட்டன் கோயிலுக்காகச் செய்த தொண்டுகளையுந் திருப்பணிகளையும் போற்றுதார் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். அவனது இந்த அரும் பெருங்கைங்கரியத்தைப் பார்ப்பதற்காக, சழத்தின் பல திக்குகளிலிருந்தும் மக்கள் திரண்டு வந்து குவிந்தனர். கோயில் திருப்பணியும் ஒருபடியாக முடிவடைந்து கொண்டிருந்தது. குளமும் சுனையும் அமைக்கப்பட்டன. ஆயினும் மன்னன் மனதில் மட்டும் ஒரு பெருங் குறை இருந்துகொண்டே வந்தது.

கோயிலைச் சுற்றிய தரையிற் குடியேறிய மக்களுக்கு உண்ண நெல் போதவில்லையே என்று சதா முறைப்பாடுகள் வந்துகொண்டேயிருந்தன. நீர் உயர நெல் உயரும் என்பார்கள். நீர் உயர்ந்தது. ஆனால் நெல் உயரவில்லை. இந்தக்குறை எதனால் ஏற்பட்டிருக்கும்? என்று தன்மனதைப்போட்டுக் குழப்பிய மன்னன் சுற்றில் தன்னிடம் முறைப்பாடுகொண்டுவந்த அமைச்சரிடமே கேட்டு வைத்தான். அமைச்சருக்கு அவனுடைய கேள்வி புரிந்தது. ஆயினும், பதில்கூறத்

தாமதித்தான். இவ்வளவு பெரியதொண்டைச் செய்த மன்னின் மனம் குழம்பக்கூடாதே என்கிற கவலை ஏற்பட்டது மந்திரிக்கு. அதனாற் சிறிது நேரம் சிந்தித்துவிட்டு, “அரசே, தாங்கள் ஏராளமான பொருள் செலவழித்துப் பல குளங்களையும் கால்வாய்களையும் வெட்டியுள்ளீர்கள். அப்படியிருந்தும் குளங்களிலிருந்து பெறப்படும் நீர் விவசாயத்திற்குத் திட்டமிட்டபடி போதவில்லை. அதனால் நெல் செழிக்கவில்லை. குடிகளால் மகிழ்ச்சியாக வாழமுடியாவிட்டால், மன்னன் செய்துள்ள இந்த மாபெரும் திருப்பணியின் மகிமையே மங்கிவிடும்” என்று விளக்கங் கொடுத்தார்.

மந்திரியின் பேச்சு மன்னரைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது. விளைச்சலைப் பெருக்க என்ன வழிவகைகளைச் செய்யலாம் என்று எண்ணிப்பார்த்தான். தன் எண்ணத்தில் தோன்றிய படி இன்னும் பல குளங்களை வெட்டி, நீர்த்தேக்கத்தைப் பெருக்கும்படி மந்திரியிடம் கூறினான். ஆனால் அரசருடைய யோசனையை மந்திரி அங்கீகரிப்பதாக இல்லை. “சிறு சிறு குளங்கள் ஆயிரம் அமைப்பதைவிட ஒரு பெரிய குளமாக நீர்த்தேக்கம் எப்போதும் நிறைந்து நிற்கக்கூடிய வகையில் அமைந்துவிட்டால் கோயில் திருப்பணிக்கு எந்தவிதக் குறையும் எதிர்காலத்தில் இருக்காது அரசே!” என்று அமைச்சர் தம் கருத்தை வெளியிட்டார்.

அவருடைய கருத்தை ஆமோதிப்பவர் போல் மன்னரும் மௌனமாக இருந்தார். ஆயினும் இந்தப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்ப்பது என்கிற கவலைக் குறிகள் அவர் முகத்திலே தென்படவே செய்தன. மன்னன் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, “அரசே! தன்பலவெளிக்கு அண்மையில் (தம்பலகாமம்) இரண்டு பெரிய மலைகள் உள்ளன. அந்த இரு மலைகளையும் பொருத்தி ஓர் அணை கட்டிவிட்டால் அதை ஒரு பெரும் குளமாக்கிவிடலாம். அதில் நீர்த்தேக்கம் எப்போதும் நிற்குகொண்டேயிருக்கும். இந்தத் தட்சிணை கைலாயத்து வேளாண்மைக்கு குறைவின்றி நீர்

கிடைக்கக்கூடிய வழி அது. ஒன்றுதான் என்று அமைச்சர் கூற, மன்னன் அதுபற்றிச் சிந்திப்பதாகக் கூறினான்.

அதற்கும் இறைவன் அருளும் ஆகியும் தேவை என்பது அவர் கருத்து. ஆகவே அன்று கோணேசர் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபடுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யும் படி மந்திரியிடம் மன்னன் கூறினான். மன்னன் ஆலயத்தைச் சுற்றி வணங்கினான். கூடிய விரைவில் கும்பாபிஷேகம் செய்ய வேண்டும் என மனதிற்குள் எண்ணிக்கொண்டு, தான் நினைத்துள்ள திருக்குள வேலையும் ஒரு தடையுமின்றிச் செவ்வனே நடைபெறக் கோணலிங்கரைப் பிரார்த்தித்தான். கோணநாயகரின் அருள் தனக்கும் பாலிக்கும் என்கிற நம்பிக்கையிருந்தபோதும் அதை நிறைவேற்றி முடிக்க இறைவனின் அருளையும் ஆசியையும் நாடி நின்றான்.

அவன் பக்கத்தில் அமைச்சர் கலிங்கராயரும் எதிர்ப்புறமாக முகில்வண்ணனும் முல்லையும் நின்று கோணநாயகரை வணங்கினர். அரசன் தன்பிரார்த்தனையை முடித்துக்கொண்டதும் போவதற்கு ஆயத்தமானான். அப்போது முல்லை அவனருகே ஓடிவந்து “அரசே! ஆலயத் திருப்பணிகள் ஒரு படியாக முடிவடைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இனி அரசர் இல்லறத்தில் ஈடுபட எவ்விதத் தடையுமிருக்கமுடியாது என எண்ணுகிறேன்....” என்று மரியாதையோடும் பணிவோடும் கூற, ‘நீ அதை மறக்கமாட்டாய் போல் இருக்கிறது எல்லாம் அவன் திருவுளப்படி நடக்கட்டும் முல்லை!’ என்று சிரித்தபடியே கூறிவிட்டு விரைவாகச் சென்று தேரில் ஏறிக் கொண்டான்.

மன்னர் முல்லையிடமிருந்து சாதுரியமாகத் தப்பிவிட்டாலும், இம்முறை அமைச்சர் அவரை விடுவதாக இல்லை. எப்படியாவது மன்னன் மனதை மாற்றி அவரைத் திருமணத்திற்கு உடன்பட வைத்துவிட வேண்டும் என்று மனதிற்குள் தீர்மானித்தார். அதனால் அரசரைப்பார்த்து

“மன்னவா! முல்லைக்குத் தாங்கள் மிகவும் சாதுரியமாகப் பதிலளித்து விட்டீர்கள் தங்கள் கூற்றுப்படி எல்லாம் ஆண்டவன் சித்தப்படிதான் நடக்கும். ஆயினும் மனித முயற்சியும் வேண்டுமல்லவா? தாங்கள் மட்டும் ‘சரி’ என்று ஒருவார்த்தை கூறினால் நான் மிகுதியைச் செய்து முடித்துவிடுவேன்” என்று கூற, அரசன் ஒரு புன்சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டு, “என்னை விடமாட்டீர்கள் போலிருக்கிறது. முதலிற்குளம் அமைப்பது பற்றிச் சிந்திப்போம். அதன்பின் வேண்டுமானால் திருமணத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம்” என்று கூற அமைச்சர் மௌனமானார்.

oo
oo
oo

இஃதிவ்வாறிருக்க நாம் உன்னாச்சிகிரி என அழைக்கப் பட்ட குறிஞ்சி நாடாகிய கண்டி இராச்சியத்திற்குச் சிறிது எமது பயணத்தைத் தொடர வேண்டியவர்களாக உள் ளோம். அங்கே அரசோச்சியவன்தான் மனுநேய கயவாகு மன்னன். அவன் இறப்புக்குப் பின் அவனது செல்லக்குமாரி அரசி ஆடக சவுந்தரி அரசுக்கு வந்தாள். அரண்மனையில் சிங்காசனத்தில் அரசி வீற்றிருக்க, சற்றுத் தூரத்தே மந்திரி விசித்திரயூகி அமர்ந்திருக்கிறார். ஏனைய மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் சுற்றிவர அமர்ந்தனர். அரசி கம்பீரமாக அமர்ந்து அமைச்சரை நோக்கித் தன் ஆணையின் கீழுள்ள சிற்றரசுகள் பற்றி விசாரிக்கிறாள். அவளுடைய வினாக்களுக் கெல்லாம் திருப்தியான முறையில் பதிலளித்துவந்த அமைச்சர் விசித்திரயூகி தட்சிணகைலாயம் பற்றிய பிரச்சினை எழுந்ததும் மௌனமாகி விடுகிறார். அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளித்து அரசியைச் சமாளிக்க முடியாதென்பது அவருக

குப் புரிந்து விடுகிறது. “தட்சிணகைலாயத்தில் சோழநாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறியுள்ள மன்னன் எம் உத்தரவின் தன் குடியேறியதுடன் மட்டும் அமையாது தன் விருப்பப்படி ஓர் ஆலயத்தையும் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறதாக நான் கேள்விப்பட்டது உண்மை தானா அமைச்சரே?” என்று அரசி நேரடியாகவே அமைச்சரிடம் வினாவைத் தொடுத்தபோது “ஆம் அரசி! பிரமாண்டமான ஓர் ஆலயத்தை அமைத்துத் தன் நேரத்தையெல்லாம் அதிலேயே செலவிட்டு உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் கோயிலுக்காக அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கிறான் மன்னன் குணக்கோட்டன்” என்று அமைச்சர் மெதுவாகப் பதில் கொடுத்தார்.

அவருடைய பேச்சு அரசிக்கு ஆத்திரத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்; “வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு குறுநில மன்னன் என் ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கும் இந்த ஈழத்திருநாட்டில் என் அனுமதியின்றி ஆலயம் அமைக்கத் துணிந்தால், அவன் எவ்வளவு கர்வம் உள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். அவனைச் சும்மா விடக்கூடாது!” என்று மனதுக்குள் வெகுண்டான். அதனால் அமைச்சர் பக்கத் திரும்பி “அமைச்சர் பேசுவதைப் பார்த்தால் அந்த மன்னரின் துணிச்சலான இச் செய்கையைத் தாங்களும் பாராட்டுவது போல் தெரிகிறது. ஒரு வேளை மன்னன் தங்கள் ஒத்தாசையுடன்தான் இந்தத் துணிச்சலான காரியத்தைச் செய்கிறானே என்றுகூட ஐயுறவேண்டி இருக்கிறது.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த மன்னன் தட்சிணகைலாயத்தில் குறுநில மன்னனாகத் தன் ஆட்சியை ஸ்திரப்படுத்தியதோடு மட்டும் நிற்காமல் பிரமாண்டமான கோயிலும் அமைத்துத் தன் விருப்பப்படி சோழநாட்டிலிருந்து குடியேறியும் கொண்டுவந்து குடியேற்றுவதென்றால் நாமும் அவனுக்கு உடந்தையாக இருக்கிறோம் என்றுதானே அர்த்தம் அமைச்சரே” என்று அரசியே தொடர்ந்து சிறிது கண்டிப்

புடன் பேசியபோது அந்தத் தொனியில் ஒருவித ஏழ்மையும் துணிச்சலும் தொனித்தன.

அவளது வினாக்களுக்கெல்லாம் மிகத் தெளிவோடும், துணிச்சலோடும் பதிலளித்துவந்த அமைச்சர் தட்சிண கைலாயம் பற்றிய பேச்செழுந்ததும் மௌனமாகிவிடுகிறார். அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளித்து அரசியைச் சமாளிக்க முடியாதென்பது அவருக்குப் புரிந்து விடுகிறது.

“தட்சிண கைலாயத்தில் சோழ நாட்டிலிருந்து வந்த மன்னன் எமது உத்தரவு இன்றிக் கோயில் எழுப்பியிருப் பதாகக் கேள்விப்பட்டது உண்மையா அமைச்சரே?” என அரசி திரும்பவும் அமைச்சரை வினவ அவர் சற்றுத் தடு மாற்றத்துடன் “ஆம் அரசியாரே! பிரமாண்டமான ஓர் ஆலத்தை அமைத்துப் புகழ் பெற்றுவிட்டான் மன்னன் குளக்கோட்டன்” என்று திரும்பவும் மன்னனைப் புகழ்ந்து பேச ஆரம்பித்ததும் ஆத்திரம் எல்லை கடந்துவிட்டது.

“வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த ஒருவன் என் ஆட்சிக்குப் பட்டிருக்கும் இந்த ஈழநாட்டில் எனது உத்தரவின்றி ஆல யம் அமைப்பதானால் அவனுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்..? அவனைச் சுமமா விடக்கூடாது” என்று மன திற்குள் எண்ணிக்கொண்டு “அமைச்சர் திருப்பித்திருப்பி அரசரைப் புகழ்ந்து பேசுவதைப் பார்த்தால், அவருடைய இந்த துணிச்சலான செய்கைக்கு அமைச்சரும் உடந்தை யாக இருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. வெளிநாட்டு மன் னன் ஒருவன் இங்கு சாதாரண பிரஜையாக வந்து குறு நில மன்னனாகத் தன் ஆட்சியைத் ஸ்திரப்படுத்தியதோடு மட்டும் நில்லாமல் பிரமாண்டமான கோயில் அமைத்து சோழநாட்டிலிருந்து குடிகளும் கொண்டுவந்து குடியேற்றுவ தென்றால் நாமும் அவர்களுக்கு உடந்தையாக இருக்கிறோம் என்றுதானே அர்த்தம் அமைச்சரே” என்று திரும்பவும் அரசி இடித்துக் கூறியபோது அந்தப் பேச்சு அமைச்ச ரைக் கதிகலங்க வைத்தது.

அவர் இம்முறை சிறிது, மனதைத் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு அரசியைப் பார்த்துப் பணிவுடன் “மகாராணி அவர்களே! தாங்கள் மிகவும் அவசரப்பட்டுவிட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். தங்கள் பேச்சு அமைச்சர் என்ற பெரும் பொறுப்பு வாய்ந்த பதவியை வகிக்கும் என்னையும் தண்டிப்பது போலிருக்கிறது. மன்னன் குளக்கோட்டன் தட்சிணகையத்தில் கோயில் எடுக்கும் செய்திபற்றி மாண்புமிக் மகாராணியார் அவர்களுக்குத் திருப்பணி ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னரே சில வார்த்தைகள் கூறியிருந்தேன். ஆனால் மகாராணியார் அதுபற்றி எந்தவித ஆட்சேபனையும் தெரிவிக்காது விட்டதால் தேவி அவர்களுக்கும் மன்னனது செய்கை சம்மதமாக இருக்கலாம் என்று நான் அபிப்பிராயப்பட்டேன். மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி என்பார்கள். ஆனால் எனது அபிப்பிராயம் தவறானது என்பதை இப்போது உணர்கிறேன். அதற்கேற்ற நடவடிக்கை எடுப்பது மகாராணியாருக்கு உசிதமாகப்பட்டால் கட்டளையிடுங்கள்!” என்று அமைச்சர் உணர்ச்சியுடன் பேசிமுடித்தார். அவருடைய வினாவுக்கு அரசியால் எந்தவித பதிலும் கொடுக்க முடியவில்லை. அரசி சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

அவள் மன்னன் குளக்கோட்டன் பற்றி நிறைய அறிந்து வைத்திருந்தாள். இதுவரை அரசனைப்பற்றிப் புகழ்ந்துரைத் வைர்களைத்தான் அவள் அறிந்திருந்தாளே தவிர, புன்மொழி பகன்றவரை அவள் அறியாள். அத்துடன் குளக்கோட்டு மன்னன் ஒரு பேரழகன் எனவும் அவள் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அவனைப்பற்றி அறியத் தொடங்கிய நாள் முதலாக, அவள் இதயத்தில் அவனுக்காக ஒரு விரிசல் ஏற்படுவதை அவள் உணர்ந்தாள். அவனை அவள் கண்டதில்லை. ஆயினும் மக்கள் கூறியவற்றிலிருந்து அவன் எப்படியிருப்பான் என்று அவள் கற்பனை செய்துபார்த்தாள். அதனால்தான் ஆரம்பத்தில் அமைச்சர் விசித்திரபூகியார் பலமுறை கோயில் திருப்பணிபற்றி எடுத்துக்கூறியும் அவள் அதைக் கேட்டும் கேட்காதது போலிருந்துவிட்டாள்.

ஆனால் சபையில் ஏனைய குறுநில மன்னர்களின் பேச்சு எழுந்தபோது, குளக்கோட்டு மகாராசனைப்பற்றிக் கேட்காது விட்டால் அமைச்சரும் பிரதானிகளும் தன்னைப்பற்றித் தவறான அபிப்பிராயம் கொண்டுவிலாவாம் என்கிற பயம் ஒன்று அவள் மனதில் எழுந்தது அதனால்தான் அவள் அமைச்சருடன் அவ்வளவு கண்டிப்பாய்ப் பேசவேண்டி ஏற்பட்டது. ஒருவித அசட்டுத் தைரியத்தில் அவள் பேசிவிட்டாள். இப்போது அமைச்சர் திருப்பிக் கேட்டதும் பதிலளிக்கமுடியாமல் திண்டாடுகிறாள். ஆனால் அவள் அரசி அல்லவா? சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவிதமாக ஏதாவது சொல்லித்தீரவேண்டும் என்ற நினைவுடன் “குறுநில மன்னர்கள் எவராக இருந்தாலும் எமக்கு அக்கறையில்லை அமைச்சரே, குளக்கோட்டு மன்னன் எமது உத்தரவின்றிக் கோயில் எழுப்புகிறார். முறைக்கு நமக்கு ஏதாவது திறை செலுத்தியிருக்கலாம். அதைக்கூடச் செய்யத் தவறிவிட்டார். அவர் செய்யும் திருப்பணி அவருடன் இருக்கட்டும். அதற்காக அவருக்கு நாம் எந்தவித சலுகையும் காட்டக்கூடாது எனது தந்தையும் ஈழநாட்டின் பேரரசருமாயிருந்த மனுநேய கயவாகு நீதி தவறாது அரசாண்ட ஒரு மாபெரும் மன்னன். அவருடைய மகள் நான். ஆகவே அவருடைய நற்பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படாத வகையில் அரசாள வேண்டியது என்னுடைய தலையாய கடமை அமைச்சரே!” என்று அரசி ஒருபடியாகக் கூறி முடித்தாள்.

அரசியின் பேச்சை மிகவும் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அமைச்சர் சிறிது நேரம் ஆழ்ந்து சிந்தித்து விட்டு “அப்படியானால் போருக்கு ஆயத்தப்படுத்தட்டுமா...?” என்று புன்சிரிப்புடன் வேண்டுமென்றே கேட்டு வைத்தார்.

அமைச்சர் விசித்திரபூகி குளக்கோட்டு மன்னனைப்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருந்தார். அவனுடைய புகழும், அரும்பெரும் குணமும் அகிலமெல்லாம் பரவியிருந்ததை அவர் அறிவார். அத்துடன் மன்னன் அழகிற் சிறந்தவன்

என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். இவற்றையெல்லாம் மன திற்கொண்டுதான் மந்திரியவர்கள் அரசனுடைய ஆலயத் திருப்பணியில் தலையிடாமல் இருந்தார். அல்லது அவர் மட்டும் நினைத்திருந்தால் மன்னனுக்குரிய தண்டனையை அவரே அரசியிடம் கூறிப் பெற்றுக்கொடுத்திருப்பார். மனு நேய கயவாகு மன்னன் இறந்தபின் அரசி ஆடகசவுந்தரிக்கு அவர் ஒரு சிறந்த அமைச்சராக மட்டும் அல்லாமல் பாசம் நிறைந்த ஓர் அன்புத் தந்தை போலவும், அவள் இன்ப துன்பங்களிற் பங்குபற்றி வந்துள்ளார். அரசியைத் தன் சொந்த மகளிலும் மேலாக மதித்து அன்பு காட்டி வருகிறார். ஆகவேதான் மன்னன் குளக்கோட்டன் பற்றி அவர் கேள் விப்பட்டதும் அவர் மனதில் உதித்தது ஒன்றே ஒன்றுதான். அதுதான் குறிஞ்சிநாட்டு அரசிக்கு ஏற்ற மணாளன் அவர் தான் என்பது.

குளக்கோட்டு மன்னன் குறிஞ்சிநாட்டு அரசிக்கு ஏற்ற மணாளன் என்பது மட்டும்தான் எழுந்த சிந்தனை அதை அரசியிடம் வெளியிட அமைச்சர் தயங்கினார். கருங்கச் சொன் னால், அவருக்குப் பயம். அரசி ஆடகசவுந்தரி பெண்ணாக இருந்தாலும் அவளிடம் ஆணுக்குரிய வீரமும் துணிச்சலும் இருந்தன. அவள் எதிர்கால அரசியாக இருந்ததால் மன்னன் கயவாகு அவளை ஓர் அரசனுக்குரிய தகைமைகளுடன் வளர்த்து விட்டான். அவளிடம் ஆண்மூச்சு இருந்தது. அதனால் சமயம் வரட்டும் கூறுவோம் என்று காத்திருந்தார். ஆனால் அவர் காத்திருந்த சந்தர்ப்பம் வந்து சேரவில்லை. ஆயினும் குறுநில மன்னர்களின் பேச்செழும் போதெல்லாம் மன்னன் குளக்கோட்டனைப் பற்றி அவர் புகழ்ந்துதான் பேசி வந்துள்ளார். அரசி ஆலயத்திருப்பணி பற்றி எந்தவித ஆட்சேபனையும் தெரிவிக்காமல் இருந்ததால் அவர் அரசிக்கு மன்னன் மீது கருணை பிறந்து விட்டது என்றுதான் எண்ணியிருந்தார். ஆனால் தன்னுடைய யுகம் தவறிவிட்டதை அவர் இப்போதுதான் உணர்ந்துகொண்டார். ஆனாலும் மதிநுட்பம் வாய்ந்த அமைச்சரல்லவா? அதனால் அரசியின்

உள்ளத்தை இன்னும் தொட்டுப் பார்த்துச் சோதிக்கவிரும்பினார். அதனால் தான் “போருக்கு ஆயத்தப்படுத்தட்டுமா?” என்று கேட்டு வைத்தார். ஆனால் உள்ளூர் அவருக்கு இஷ்டமேயில்லை. அப்படி எதுவும் அரசியின் வாயிலிருந்து வந்து விடக்கூடாதே என இறைவனை மனதாரவேண்டிக் கொண்டார்.

அமைச்சருடைய வினா அரசியைக் குழப்பி விட்டிருக்கவேண்டும். அரசியாரும் அமைச்சரை நன்றாகப் புரிந்து வைத்திருந்தார். சிறு வயது முதற்கொண்டே அவருடன் பழகியவர் அல்லவா...? அதனால் அவருடைய குணத்தையெல்லாம் அரசி நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தார். அமைச்சரது கேள்வியின் உட்கருத்து அரசிக்குப் புரிந்துவிட்டிருக்க வேண்டும். அமைச்சர் தன் உள்ளத்தைச் சோதிக்கிறார் என்று அறிய அதிகநேரஞ் செல்லவில்லை. அதனால் முகத்தில் எந்தவித மாற்றமுமின்றி “இப்படியான துணிச்சல்காரர்களுக்குச் சரியான தண்டனை போர்தான் அமைச்சரே? ஆனால், ஆமாம்! ஆனால் நீதி என்ற ஒன்றை நிலைநாட்ட வேண்டிய அரியாசனத்தின் மீது அமர்ந்திருப்பதால் சிறிது தயங்க வேண்டியுள்ளது. அல்லது அவர் எதிர்பார்க்காத நேரத்தில் போருக்குச் சென்று அரசனைச் சிறைப்பிடிப்பதோடு மட்டும் நிற்காமல் அவரை அகிலமெல்லாம் போற்றுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் அந்தக் கோயிலையும் அவர் முன்னிலையில் இடித்துவிட்டிருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அரசி ஆடகசவுந்தரி யார் என்பது அவருக்குப் புரியும். ஆனால் சாமபேத தான தண்டம் என நம் முதாதையர்கள் கூறி வைத்துள்ளனர். அதனால் படைகளுடன் நீங்கள் செல்லுங்கள். ஏனைய குறுநில மன்னர்களைப்போல் அவரும் எமக்குத் திறை செலுத்த வேண்டும் என்று பணியுங்கள். அத்துடன் அவரால் தரைமட்டமாக்கப்பட்ட பிறமத ஆலயங்களையெல்லாம் திரும்பவும் எழுப்பித்தரவேண்டும் என்றும் கூறுங்கள். அரசி ஆடகசவுந்தரியின் ஆட்சியில் மதபேதம் இருக்கக்கூடாது என்பதை அவருக்கு உணர்த்துங்கள். எல்லாச் சமயாசிரியர்களும் என் ஆட்சியில்

ஒன்றாகத்தான் கவனிக்கப்படுவார்கள் என்பதை எடுத்துக் கூறுங்கள். என் கட்டளைக்குப்பணிய அவர் மறுத்தால் போர்! ...ஆம். போர் அமைச்சரே! சரி நீங்கள் சென்று வெற்றியுடன் திரும்பி வாருங்கள்,” என்று கூறிவிட்டு அரசி அவர் பதிலுக்குக் காத்திராமல் எழுந்து உள்ளேசென்று விட்டாள்.

அவளுடைய மனதில் நிம்மதியில்லை. ‘போர்’ என்ற சொல் அவளுடைய உள்ளத்தைக் கலக்கிவிட்டது. கலக்கியே விட்டது. தன்னிடம் இருக்கும் படைகளும் போர்க்கருவிகளும் ஈழத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் இல்லவேயில்லை என்பது அரசி அறிந்த உண்மை. தென்கையிலேயிலே ஆலயத்திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் மன்னனிடம் எங்கே படைகள் இருக்கப் போகின்றன என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். ஒன்றில் அவன் திறைசெலுத்தச் சம்மதிக்கவேண்டும் அல்லது அடிமையாகச் சிறைப்பிடித்து வருவதற்கு உடன்படவேண்டும். அது அரசனுக்கு உடன்பாடாக இருப்பினும் அரசியார் அதை விரும்பவில்லை. மன்னன் குளக்கோட்டளை அவன் எந்த விதத்திலும் அவமானப்படுத்தவிரும்பவில்லை. ஒருவேளை அவரைப்பார்க்க நேர்ந்தால் அவளுடைய மனம் அவருக்கு அடிமைப்பட்டுவிட்டால் அவரிடம் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி எப்படிக் கேட்க முடியும்? அதற்கு அவர் உடன்படுவாரா? அப்படித்தான் உடன்பட்டாலும் வாழ்நாள் முழுக்கத் தன்னை அடிமைப்படுத்தி வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளக் கூடும் என்கிற பயமும் அரசிக்கு இருந்தது. மந்திரி விசித்திர யூகியார் அரசரைப்பற்றி மறைமுகமாகப் பேசிக்கொள்வதிலிருந்து அவரைத் தன் கணவனாக வரிப்பதில் அமைச்சருக்கு நிறைய ஆசையுண்டு என்பதும் அரசிக்குத் தெரியும். இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்துவிட்டுத்தான் தென்கையிலே மன்னனைச் சிறைப்பிடிக்கும் பெரும்பணியை அமைச்சரிடம் ஒப்புவித்தாள்.

அரசி தன் சிங்காசனத்தை விட்டு எழுந்து உள்ளே சென்
றதும் அமைச்சரின் அதரங்களில் ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது.
அரசியாரின் உள்ளத்தை அவர் மிகவும் சுலபமாக அறிந்து
கொண்டுவிட்டார். அரசியின் உதடுகள் மட்டும் அரசருக்குத்
தண்டனை வழங்கும்படி கூறினாலும் அது அரசியின் உள்ளத்
திலிருந்து வரவில்லை என்பதை அமைச்சர் மிகவும் எளிதாக
உணர்ந்து கொண்டார். அதனால் அமைச்சரின் மனதில்
ஆறுதல் ஏற்பட்டது. மனதில் ஏதோ பெரும் திட்டமிட்ட
வராய் அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

60
60
60

அந்தப்புரத்துக்குச் சென்ற அரசிக்கு அங்கும் ஆறுதல் கிடைக்காமற் போகவே, அவள் தன் நந்தவனத்தை நோக்கி நடந்தாள். நந்தவனத்தில் அரசியின் அன்புக்குரிய முதல் தோழி பூங்குழலியும் மற்றும் வள்ளி, அபிராமி, பூங்கோதை முதலியோரும் பூப்பறித்துக் கொண்டிருந்தனர். பூங்குழலி தன் கூடையிலிருந்த மலர்களைக் கையால் ஒருமுறை அள்ளிப் பார்த்துவிட்டு, “இந்தப் பூக்கள் எவ்வளவு மென்மையாக இருக்கின்றன பார்த்தாயா வள்ளி ? எங்கள் அரசி ஆடகசவுந்தரியின் உள்ளங்கூட இந்த மலர்களைப் போன்றது தான். ரோஜாச் செடியிற் கை வைக்கவே பயம். நிறைய முள்ளாக இருக்கும்; ஆனால் பட்டுப்போன்ற அழகிய இதழ்களையுடைய மலர்களைத் தருகின்றது. அந்த இதழ்கள் எவ்வளவு மென்மையானவை. நமது அரசியாரும் அப்படிப்பட்டவர்தான். பார்த்தாற் புனிமாதிரி. பேசினாற் சிங்கம் கர்ச்சிப்பது போலிருக்கும். ஆயினும், அவருடைய உள்ளம் இருக்

கிறதே, அது...ரோஜா இதழ்போன்றது.” என்று பூங்குழலி கூற வள்ளி அவனைப்பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“அரசியின் அந்தரங்கத் தோழியாகியபின் நீ கூட என்ன அழகாகப் பேசக் கற்றுக்கொண்டு விட்டாயடி. உன் உவமைகள் எல்லாம் பிரமாதம். நீ ஒரு கவியாகப் பிறந்திருக்க வேண்டியவள். ஆமாம்! அரசியைப்பற்றி இவ்வளவு தூரம் புரிந்து வைத்துப் பேசுகிறாயே...! நீ பேசுவதைப் பார்த்தால் ஏதோ விடயம் இருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது. சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது என்று ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள். என்னடி விஷயம்? அரசியாரைப்பற்றி நீ இவ்வளவு புகழ்ந்தும் பரிந்தும் பேசக்கூடியதாக அவர் அப்படி என்னதான் செய்துவிட்டார் உனக்கு?” என்று குறும்பாகக் கேட்டாள் வள்ளி. வள்ளியின் கூற்றிலும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்று வள்ளிக்காகப் பரிந்து பேசினாள் அபிராமி.

இவர்கள் பேச்சிற் கலந்துகொள்ளாமலிருந்த பூங்கோதை மட்டும் சிரித்துவிட்டு, “என்னடி அவள் என்ன, எம்மைப் போன்ற சாதாரணப் பணிப்பெண்ணை...? ஈழத்திருநாட்டின் அரசி ஆடகசவுந்தரியின் அந்தரங்கத் தோழியாகிய அவள் காரணமில்லாமற் பேசமாட்டாள். ஏதாவது அரண்மனை இரகசியமாக இருக்கும்” என்றாள்.

அவர்களுடைய பேச்சையெல்லாம் கேட்ட பூங்குழலி சிரித்துவிட்டு, “என்னடி? என்னைவிட நீங்கள்தான் மிக நன்றாகப் பேசுகிறீர்கள். கற்பனை வளம் அப்படியே சொட்டுகிறது. அபிராமி சொன்னதுபோல இது அரண்மனை இரகசியந்தான். என்ன செய்வது...? அரசியின் அந்தரங்கத் தோழியாகிய நான், எனக்கு நீங்கள் எல்லாம் வேண்டிய தோழிகள், அரண்மனையில் எது நடந்தாலும் அதை உங்களிடம் கூறாமல் இருக்க என்னால் முடிவதில்லையே” என்றாள்.

“தட்சிண கைலையிலே ஒரு மன்னன் வந்திருப்பதாக முன்னர் கூறினேன் அல்லவா? அவன் சோழநாட்டைச் சேர்ந்தவனும். அத்துடன் பெருங் கர்வம்பிடித்தவனும். நம்ம அரசியின் உத்தரவின்றித் தட்சிணகைலேக்கு வந்ததுடன் மட்டுமல்லாமல் அங்கே ஒரு பெரிய ஆலயத்தையும் நிறுவிக் கொண்டிருக்கிறானும். அரசிக்கு அவன்மேல் வெகு கோபமாக இருக்கிறது. வராதா பின்னே..? எவ்வளவு திமிர் இருந்தால் அவன் இப்படியான ஒரு செயலைச் செய்வான்? அமைச்சர் விசித்திரயுகியாரை அழைத்து, அவனுடன் போர் செய்து அவனைப் பிடித்துவரும்படி அரசியார் கட்டளையிட்டு விட்டார்...” என்று அவள் கூறிமுடிக்கவில்லை. “பாவம்! ஆயிரம் இருத்தாலும் அவர் ஓர் ஆண்மகன்- அரசர்! அவர் என்ன பெரிய தவறு செய்துவிட்டார், அப்படியான தண்டனைக்கு...? ஆலயம் எழுப்புவதில் என்ன தவறு? இருந்தாலும் நமக்கேன் அரண்மனை விவகாரம்! அது பெரிய இடத்துச் சமாச்சாரம்” என்றாள் பூங்கோதை.

“நான் என்னுடைய கதையை முடிப்பதற்குள் நீ முந்திக்கொட்டை மாதிரி முந்திக் கொண்டு விட்டாயேடி, கட்டளையிட்டார் என்றுதானே கூறினேன். ஆனால் அவருடைய மனந்தான் பட்டுப்போன்றது என்று கூறிவிட்டேன். அப்படி முதலில் கட்டளையிட்ட அரசி திடீர் எனத் தன் முடிவை மாற்றிக்கொண்டு, சோழ அரசரிடம் சென்று தனக்குத் திறை கட்டும்படி பணிக்கும்படியும் அதற்கு அரசர் மறுத்தால் போர்செய்து அவரைப் பிடித்துவரும்படியும் கூறியிருக்கிறார்” என்று தன் பேச்சை முடித்தாள்.

“ஓ! அப்படியா? அப்போது நம்ம அரசியாருக்கு மன்னன்மீது திடீர் எனக் கருணை பிறந்து விட்டதென்று கூறு. அது கருணையாகவும் இருக்கலாம் அல்லது காதலாகவும் இருக்கலாம்” என்று கூறிச் சிரித்தாள் பூங்கோதை.

“வயதும் அதுதானேடி!” என்று சிரித்தாள் அபிராமி.

“மன்னன் பேரழகு வாய்ந்தவனும், அத்துடன் சிறந்த வீரனுமாம். அதனால் அவரை நேரில் பார்ப்பதற்காகப் பிடித்துவாருங்கள் என்று அரசி கட்டளையிட்டிருக்கலாம்” என்று வள்ளி இடையிற்கூற, எல்லோரும் அவளுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் ‘கொல்’ என்று சிரித்தனர்.

அப்போது, “என்ன சிரிப்பும் கும்மாளமும் பலமாக இருக்கிறதே. அப்படி என்ன பிரமாதமாக நடந்துவிட்டது? உங்கள் காதலர்களைப் பற்றிப் பேசிச் சிரிக்கிறீர்களாக்கும்” என்று வினவிக்கொண்டே யாரும் எதிர்பாராத விதமாக அங்கே அரசி வந்தாள்.

அந்தவேளையில் அரசி அங்கே வருவாள் என அவர்கள் எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதனால் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்தனர். ஆயினும், அரசிக்கு ஏதாவது கூறி நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டுமே என்பதால் பூங்குழலி மட்டும் வாய் திறந்து, “நாங்கள் தென்கையிலேக்கு வந்திருக்கும் அந்தத் துணிச்சற்கார மன்னரைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம் மகாராணி!” என்று வேண்டுமென்றே துணிவை வரவழைத்துக் கூறினாள்.

தங்களையெல்லாம் கொண்டுபோய் ஒரு பெரிய சிக்கலில் மாட்டிவிட்டாளே இவள் என்று மற்றப் பெண்கள் எல்லோரும் பூங்குழலியைக் கோபத்துடன் பார்த்தனர். தென்கைலை என்ற பெயரைக் கேட்டதும் அரசியின் முகம் ‘திடீர்’ என மாறியதை மற்றவர்கள் கவனிக்காவிட்டாலும், பூங்குழலி கவனித்து விட்டாள். அரசிக்கு மன்னன் மேல் ஒரு பரிவு உண்டென்பது அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அதனால் அவள் அரசியின் உள்ளத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் “அவர் பெரிய பேரழகனும்... வீரனும்... அதுதான் கர்வம் பிடித்து அகைகிறார். இல்லை யென்றால் எங்கள் மகாராணியின் உத்தரவின்றித் தட்சிணைகையாய்த்தில் ஆலயத்திருப்பணி ஆரம்பித்திருப்பாரா? அவ

ருக்கு நம்ம மகாராணி அளித்ததுதான் சரியான தண்டனை அமைச்சர் விசித்திரயூகி அவர்கள் போர் செய்து அவரைச் சிறைபிடித்து வரச் சென்றுவிட்டார்கள் என்றுதான் இவர்களிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் அரசி அவர்களே வந்துவிட்டார்கள்,” என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

பூங்குழல் இப்படிப் பயமில்லாமல் மகாராணியின் எதிரிற் பேசிக்கொள்கிறாளே என்று மற்றவர்கள் யோசித்தார்கள். அரசி தங்களைப்பற்றி என்ன நினைத்துக்கொள்ளப் போகிறாரோ என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த சமயம், அவர்கள் எதிர்பாராத வகையில் அரசி சிரித்தாள். “என்னைவிட அந்தத் தட்சணகைலாய மன்னன்மீது உனக்குத்தான் அதிக கோபம்போல் தெரிகிறது. நீ இவர்களுக்கு கூறிய செய்தி பிழைத்துவிட்டது. நான் என் முடிவை மாற்றிக் கொண்டு விட்டேன். ஆனால், ஏன் மாற்றினேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. ஒருவேளை அந்த மன்னன் திருப்பணி செய்து கொண்டிருக்கும் தெய்வந்தான் என் நாவில்வந்து முடிவை மாற்றும்படி செய்துவிட்டதோ என்று சிந்திக்கத் தோற்றுகிறது. ஆமாம் ஆரம்பத்தில் போர்செய்து அவரைச் சிறைபிடித்து வரும்படிதான் கட்டளையிட்டேன். ஆனால், பின்பு என் முடிவை மாற்றி’ அவரிடம் திறை பெற்று வரும்படியும் அதற்கு அவர் மறுத்தால், உடனே கைது செய்து கொண்டு வரும்படியும் கட்டளையிட்டுள்ளேன்” என்றும் கூறினாள்.

“அதுவும் எனக்குத் தெரியும் தேவி!” என்று பூங்குழலி தான் அறிந்ததைக் கூறி வைத்தாள். ஆனால், மற்றத் தோழிகளிடம் தான் அதைக் கூறியதாகச் சொல்லவில்லை.

“ஆமாம்! நீங்கள் எல்லோரும் அவருடைய அழகைப் பற்றியும் வீரத்தைப்பற்றியும் நிறைய வர்ணிக்கிறீர்களே! உங்களை என் தோழிகளாக வைத்திருப்பதில் எனக்கு இப்போது என்னையறியாமலே ஓர் அச்சம் ஏற்படுகிறது. நீங்கள் என் உத்தரவின்றித் தட்சிண கைலாயத்துக்குச் சென்று அந்த

மன்னனைப் பார்த்து வந்து விட்டார்களோ அல்லது அந்த மன்னரே மாறுவேடத்தில் இங்கு வந்து உங்களிடம் பேசிப் போகிறாரோ என்கிற சந்தேகத்தினால் ஏற்பட்ட பயம்தான் அது'' என்று கூறிவிட்டு, அரசி மேலும் சிரித்தாள்.

அப்போதும் பூங்குழலிதான் அரசிக்குப் பதிலளித்தாள். ''அப்படிக்கூட இரகசியமாக அரசியின் ஆட்சியில் ஏதாவது நடைபெற முடியுமா? அவ்வளவு தைரியம் எங்களுக்கு ஏது தேவி? ஒருவேளை மன்னருக்கு அந்தத் தைரியம் வரலாம். அப்படித்தான் அவர் மாறுவேடத்தில் வந்திருந்தார்களே. கேவலம். இந்தச் சேவகப் பெண்களாகிய எங்களையா பார்க்க வரப்போகிறார். அவர் அரசியின் அழகை நேரிற் பார்த்து இரசித்திருப்பார்; ஆட்சித் திறத்தை வியந்திருப்பார்'' என்று பூங்குழலி கூற, அரசி அவள் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து ''நீ உண்மையில் அவரை விடப் பெரியதுணிக் சற்காரி தாண்டி!'' என்று கூறிவிட்டு, ''நீ உன் தோழிகளுடன் நந்தவனத்தில் இவ்வளவு நேரமாக என்னடி செய்து கொண்டிருந்தாய்?'' என்று கேட்க, மற்றவர்கள் மெதுவாகப் பூப்பறிக்கும் சாட்டில் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தனர்.

அதன்பின் அந்த நந்தவனத்தில் அரசியும் பூங்குழலியும் மட்டுமே தனியாக நின்றனர். பூங்குழலி அரசியைப் பார்த்து ''மகாராணியவர்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். ஏதோ அதிக உரிமை பாராட்டி, மற்றப் பெண்கள் நிற்கிறார்கள் என்பதையும் மறந்து ஏதோ பேசிவிட்டேன்'' என்று மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையிற் பேசினாள். அரசி தன்னை மன்னிக்கவேண்டிய அளவுக்குத் தான் பாரதூரமாக எதுவும் பேசவில்லை என்றும் தான் சும்மா ஒரு மரியாதைக்காகத் தான் அப்படிப் பேசினாள் என்பதும் அவளுக்குப் புரியும்.

''நீ என்னிடம் மன்னிப்புக் கோரவேண்டிய அளவுக்கு என்னடி தவறு செய்தாய்? அதிருக்கட்டும். மன்னர் குளக் கோட்டன் வெகு அழகானவர் என்று கூறியாயல்லவா...?

அந்த விவரம் எல்லாம் யாரடி உனக்குக் கூறிவைத்தார்கள்?" என்று மிகவும் சாதாரணமாக அரசி கேட்க, "அவருடைய அழகைப்பற்றி நாமேன் கவலைப்படவேண்டும்? அவர் எங்கள் எதிரியாயிற்றே. ஆதலால் அந்தப்பேச்சை நிறுத்திவிட்டு வேறு ஏதாவது பேசலாமா?" என்று பூங்குழலியும் விட்டுக் கொடுக்காமல் அரசியின் மனதை அறிந்து விடவேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் பேசிஞள்.

அரசி அவளைக் கூர்ந்து கவனித்துவிட்டு, "என்னடி நீ என்னைச் சோதித்து வேடிக்கை பார்க்கிறாயா?" என்று சற்றுக் கடுமையாக கேட்கப் பூங்குழலி நிஜமாகவே பயந்து விட்டாள்.

'அரசி என்ன சொல்கிறார்? அவர் என்னுடன்தான் பேசுகிறாரா? அல்லது... அப்படியானால் அரசியின் மனம் மன்னனுக்காக நெகிழ்த்தான் செய்கிறது' என்று தனக்குள்ளாகவே சிந்தித்த பூங்குழலி "என்னதேவி கூறுகிறீர்கள்? உங்களை நான் சோதிப்பதா...! நீங்கள் கூறுவது ஒன்றுமே எனக்குப் புரியவில்லை" என்று ஒன்றுமே புரியாதவள் போற் கூறினாள். உண்மையில் அவளுக்கு அரசியின் உள்ளம் புரிந்தே இருந்தது. அரசியின் அந்தரங்கத் தோழியல்லவா? அரசியே விடயத்தை விண்டு கூறட்டும் என்று அவள் எதிர்பார்த்தது வீண்போகவில்லை.

"பூங்குழலி! நீ என்னுடன் சிறுவயதிலிருந்தே பழகி வரும் உயிர்த்தோழி" என் சுகதுக்கங்களிலும் நன்மை தீமைகளிலும் இன்பதுன்பங்களிலும் இது காலவரை உனக்குப் பங்கு கொடுத்து வந்திருக்கிறேன். நீயும் அவற்றை ஓர் அந்தரங்கத் தோழிக்குரியவகையில் போற்றிக்காத்து, என்னுடன் பகிர்ந்து, வேண்டியபோது எனக்கு ஆறுதலும் தெம்பும் அளித்து வந்திருக்கிறாய். ஆனால், மிகச் சமீபகாலமாக என் உள்ளத்தை ஏதோ ஒரு கவலை பீடித்து வருத்திக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நீயும் ஒருவேளை ஊகித்திருக்கலாம்.

பல நாட்களாக உன்னிடம் அதைச் சொல்லவேண்டும் என்று துடித்தேன். ஆனால் ஏதோ ஒன்று என்னைச் சொல்லவிடாமல் தடுத்துவிட்டது. இப்போது கூட நான் இதை உன்னிடம் கூறுவேன் என்ற எண்ணத்துடன் வரவில்லை ஆனால், நீங்களே பேச்சை ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள். இப்போது ஓரளவுக்கு நீ என்னைப் புரிந்திருப்பாய் என்று எண்ணுகிறேன். குளக்கோட்டு மன்னரைப் பற்றியே உன்னிடம் பேச நினைத்தேன்'' என்று அரசி தன் மனந்திறந்து கூறியபோது, பூங்குழலி பாசம் நிறைந்த கண்களுடன் அவளைப் பரிந்து நோக்கினான்.

அரசி கூறியதற்கு எந்தவித பதிலுங் கூறமுடியாமல் பூங்குழலி திக்பிரமை பிடித்தவள்போல் நின்றாள். வீரமும் துணிச்சலும் நிறைந்த அரசி இன்று காதல் வசப்பட்டுக் கரைந்து நிற்குங் காட்சி உண்மையில் மனதை உருக்கக்கூடியதாக இருந்தது. பூங்குழலி மௌனமாக நிற்பதை அவதானித்த அரசியே தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்

“நீ அரசிக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது என்று யோசிப்பாய். நீயும் ஒரு பெண். என்வயதினள். இளமைத் துடிப்பும் பருவ ஆசைகளும் நிறைந்த உள்ளத்தை உடையவள். அத்துடன் என் அன்புக்குப் பாத்திரமானவள். அந்தரங்கத் தோழியுங்கூட. அப்படியான உள்ளத்துடன் மனம் விட்டுப் பேசுவதில் எந்தவித தவறும் இருக்காது என்று நான் நினைக்கிறேன். எனக்குத் தாயில்லாக்குறையே தெரியாமல் என்னை என் தந்தை வளர்த்துவிட்டார்? என் அன்புக்குரிய தந்தை

யார் இறந்த பின் மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் விசித்திரயூகி அவர்களே எனக்கு எல்லாமாக இருந்துவருகிறார். அவரிடம் மனம்விட்டுப் பேச எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. அந்த துணிச்சலும் எனக்கில்லை.

நாட்டின் அரசியாக உலகத்திலுள்ள அத்தனை ஐஸ்வரியங்களையும் பெற்றிருந்தாலும் ஒரு பெண் தக்க பருவத்தில் ஒரு நல்ல கணவனை அடைந்து இல்லறத்தை ஏற்காது விட்டால் அவளுடைய வாழ்க்கை பூரணமாவதில்லை எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த வகையில் இதுபற்றி உன்னுடன் கலந்தாலோசிக்கலாம் என்று எண்ணினேன். அமைச்சர் விசித்திரயூகியாருக்கும் எனது திருமண விடயத்தில் அதிக அக்கறையுண்டு என்பதை அண்மையில் அவரது செய்கைகளிலிருந்தும் பேச்சிலிருந்தும் அறிந்துகொண்டேன். அவர் அந்தப் பேச்சை எடுக்கும்போதெல்லாம் நான் வேறு பேச்சை ஆரம்பித்து அவர் அதைப்பற்றிப் பேசாமல் தடுத்துவிடுவேன்.’’

“பூங்குழலி! நான் அரசியாக இருந்தாலும், நானும் எலும்பினாலும் தசையினாலும் இரத்தத்தினாலும் ஆக்கப்பட்ட உணர்ச்சியுள்ள ஒரு மனித உருவந்தான் என்பதை நான் உணர்கிறேன். என் உணர்ச்சிகள் பருவத் துடிப்புகள் இவையாவும் என்னை வேதனைப்படுத்துகின்றன. மன்னர் குனக் கோட்டன் என் உத்தரவின்றி தட்சிணகையிலையில் தன் ஆட்சியைச் செலுத்துவதோடு மட்டும் நிற்காமல், அங்கே ஒரு பிரமாண்டமான கோயில் அமைக்கும் அளவுக்குத் துணிச்சல் பெற்றுவிட்டார். அவரது செய்கை என்னை அவமதிப்பதாக இருந்தாலும் அவர்மீது கோபப்படவேண்டுமென்றே அவரைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்றே என் மனந் துணியவில்லை. வைதூரிய மதத்தை நான் முற்றிலும் வெறுப்பவளாக இருந்தாலும் அவரை மட்டும் என்னை வெறுக்கமுடியவில்லை. அவரைப்பற்றியும் அவரது அழகைப்பற்றியும் வீரத்தைப்பற்றியும் சீரிய குணத்தைப்பற்றியும் பிறர்

புகழ்ந்து பேசும்போதெல்லாம் நான் என் வசம் இழந்து தவிப்பதுண்டு. என்னுடைய இதயம் அவருக்காக ஏங்குவதை என்னால் உணரமுடிகிறது. ஆதலால் என் மனதில் ஓர் எண்ணம் ஆழமாகப் பதிந்து வேரூன்றிவிட்டது. அதாவது நான் இந்தப்பிறவியில் திருமணஞ் செய்துகொள்வதாக இருந்தால், இந்த ஈழத்திருநாட்டில் அவரைவிட எனக்குப் பொருத்தமானவர் வேறு யாரடி கிடைக்கப்போகிறார்கள்...?" என்று அரசி சற்று நிறுத்தியபோது பூங்குழலி அதிசயத்துடன் "தேவி" என்றாள்.

பூங்குழலி, "தேவி" என்று அழைத்ததும் அரசி ஆடக சவுந்தரியின் முகம் நாணத்தால் இரத்தச் சிவப்பேறியது. அவளது வாழ்க்கையில் முதலாவது காதலனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் தோழி பூங்குழலிதான் என்கிற உண்மை புலப்பட்டபோது அவளால் வெட்கப்படாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

"தேவி! தங்கள் உள்ளத்தில் மன்னர் குளக்கோட்டருக்காக ஓர் இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததை நான் ஒருவாறு ஊகித்திருந்தேன். ஆனால் இவ்வளவு தூரத்துக்கு அரசியாரின் உள்ளத்தை மன்னர் கொள்ளைகொண்டுவிடுவார் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்க்கவேயில்லை தேவி! மன்னர்மீது எனக்கு மிகவும் பொருமையாக இருக்கிறது என்று கூறிவிட்டுப் பூங்குழலி சிரித்தபோது அரசி நாணத்துடன் தலை கவிழ்ந்துகொண்டாள்.

"தலைவிக்காகத் தோழியர் தலைவனிடம் தூது போவதாகக் கூறுவார்கள். அப்படியான உதவி ஏதாவது தங்களுக்கு என்னாற் செய்யமுடிந்தால் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவேன். அந்தவகையிலாவது என்னால் தங்களுக்கு உதவ முடிகிறதே என்கிற திருப்தியும் ஏற்படும்" என்றாள் பூங்குழலி தொடர்ந்து.

“நீ என் அந்தரங்கத்தோழி. அத்துடன் என் பூரண அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமானவள். ஆனால் எந்த அலுவலையும் திறம்படச் செய்யக்கூடிய ஆற்றலும் தகுதியும் உடைக்குண்டு என்பதும் புரியும். ஆனால்! ஆமாம்! ஆனால்...? என்று கூறிவிட்டு அரசி இடையில் நிறுத்திய போது, “ஆனால் என்ன தேவி?” என்று அரசியின் பேச்சு அத்துடன் முற்றுப்பெற வண்ணம் அவளைப் பேசும்படி தூண்டினாள் பூங்குழலி.

அரசி சிறிது நேரம் சிந்தித்துவிட்டு ‘ஆனால் அவர் எனக்கு எட்டாத தூரத்தில் இருக்கிறார்’ என்றுதான் கூற வந்தேன் பூங்குழலி. அவர் இரவும் பகலும் ஆலயத்திருப்பணியிலேயே ஈடுபட்டிருப்பதாக அறிகிறேன். அதனால்தான் அவர் தான் ஒரு குறுநில மன்னர் என்பதையும் அரசி ஆடகசவுந்தரியிடம் இருந்து தனக்கு எந்நேரமும் ஆபத்து வரலாம் என்பதையும் மறந்துவிட்டிருக்கிறார். அப்படியான ஒருவரிடம் நீ எப்படியடி தூது போகமுடியும்? அது அரசி என்கிற ஸ்தானத்தில் இருக்கும் எனது கௌரவத்திற்கே களங்கம் ஏற்படுத்திவிடும். அவரைத் தந்திரமாகத்தான் வசப்படுத்தவேண்டும். அது அமைச்சர் விசித்திரயூகி ஒருவரால் தான் முடியும். ஆனால் முடிதறித்திருக்கும் அரசியாகிய யான் எனது இந்த மனநிலையை அமைச்சரிடம் எப்படி எடுத்துக் கூறுவது...?

“பூங்குழலி! கடந்த சில நாட்களாக என்னிடம் ஏற்பட்டிருக்கும் சில மாற்றங்களை நீ அவதானித்திருக்கலாம். என்னால் வயிற்றர உண்ணமுடியவில்லை. உறக்கமும் வருவதில்லை. விழித்திருக்கக்கூடாத ஒரு மந்தநிலை. மன்னரின் நினைவு என்னை நாள்தோறும் குழப்பிக்கொண்டேயிருக்கிறது” என்று அரசி நிறுத்தியதும், “அப்படியானால் அமைச்சரிடம் கூறும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டுவிடுங்கள். நான் சமயம் பார்த்து சந்தர்ப்பம் அறிந்து கூறிவிடுகிறேன்” என்றாள் பூங்குழலி.

“அது மிக நல்ல யோசனைதான் பூங்குழலி. ஆனால் அமைச்சருக்கு என்மீது ஒரு சிறுதுளி சந்தேகம்கூட ஏற்படக்கூடாது. மிகவும் நுட்பமாக அவரிடம் இதுபற்றிக் கூறிவை. இது பற்றி அவர் என்னிடம் ஏதாவது கேட்டால் நான் எனக்கு விருப்பமில்லாததுபோல் நடித்துவிடுவேன். காரியத்தை வெற்றிகரமாக நீ தான் ஒப்பேற்றிவைக்கவேண்டும்.

என் வெட்கத்தைவிட்டு இப்படி உன்னிடம் கேட்பதற்காக என்னை மன்னித்துவிடு பூங்குழலி. ஒரு பெண்ணுக்குப் பெற்றோர் இல்லாத நிலையில் தன் மனக்கிடக்கையை வெளியிடக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு தோழியைவிட வேறு எவரும் ஈடாக முடியாது. இந்த உதவியை உன்னாற் செய்ய முடியுமா பூங்குழலி?” என்று அரசி தன்னை மறந்து கேட்க, எப்பாடுபட்டாவது அதை ஒப்பேற்றித் தருவதாகப் பூங்குழலி வாக்குறுதியளித்தாள்.

தங்கள் இருவரையும் தவிர, வேறு யாருக்கும் இதுபற்றித் தெரியக்கூடாதென அரசி ஆணையிட்டுக் கூறி அவளிடம் விடைபெற்று அந்தப்புரம் சென்றாள். அவள் செல்வதையே பார்த்துநின்ற பூங்குழலி தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக் கொண்டாள்.

அரசியின் போக்கும் பேச்சும் அவளுக்குப் பெரும் புதிராக இருந்தன. ஆண்களையே மதிக்காத அரசி இன்று ஓர் ஆண்மகனின் அன்புக்காக ஏங்கி நிற்கும் பரிதாப நிலை அவள் உள்ளத்தை நெகிழ வைத்தது. மன்னனை அரசி கண்டது மில்லை. பேசியதுமில்லை. பழகியதுகூட இல்லை. அப்படியிருந்துங்கூட மன்னன்மேல் அரசி காட்டும் அன்பு அவளை ஆச்சரிமப்பட வைத்தது. அரசி மன்னரைத் தன் கணவனாக மனதில் வரித்துவிட்டாள். இனி அவருடைய உறவு கிடைக்காது விட்டால் அரசியார் கன்னியாகவே காலங்கழித்தாலும் கழித்து விடலாம். இந்தப் பெரிய ஈழத்திரு நாட்டின் மணிமுடியைத் தாங்கிச் செங்கோலோச்சும் அரசு

சிக்கும்குட மனதில் எவ்வளவு சலவை! பாவம்! தன் உள் ளத்துடிப்பைச் சொல்லி ஆறுதல் பெறுவதற்குக்கூட ஒருவர் இல்லாத நிலையில்; என்னிடம் நம்பிக் கூறியுள்ளார். அவர் என்மேல் கொண்டிருக்கும் அன்பும் விசுவாசமும் தான் எவ்வளவு! மற்றவர்கள் இவற்றை அறிந்தால் நிச்சயமாகப் பொருமைப்படப் போகிறார்கள், என் உயிரைத் தியாகஞ் செய்தாவது, அரசிக்கு நான் இந்த உதவியைச் செய்தே திருவேன். மன்னர் குளக்கோட்டனை அரசியின் கணவராக் குவது இனி என் பொறுப்பு! அந்தக் கோண நாயகரே அதற்கு உதவி செய்யட்டும் என்று பூங்குழலி தனக்குள்ளாகவே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தபோது அபிராமியும் பூங்கோதையும், வள்ளியும் அவளை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர்.

“இவ்வளவு நேரமும் எங்கேயடி போயிருந்தீர்கள்?” என்று பூங்குழலி அவர்களைக் கேட்க, “அரசியும் அவர் அந்தரங்கத்தோழியும் பேசும் இடத்தில் எங்களுக்கு என்ன வேலை? உங்களுக்குள் ஆயிரம் இருக்கும். ஆமாம்! நாங்கள் இங்கே கூடிப் பேசியதைப்பற்றி அரசியார் ஏதாவது கூறினாரா?” என்று பூங்கோதை கேட்க, “ஆமாம் அரசியார் மிகவும் வருத்தப்பட்டார்கள். மன்னன் குளக்கோட்டனால் தனக்கு அவப்பெயர் உண்டாகி விடுமோ என்று தான் பயப்படுவதாகவும் கூறினர். அத்துடன் தான் எக்காரணங் கொண்டும் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போவதில்லை என்றும் கூறிவிட்டார்” என்று பூங்குழலி வேண்டுமென்றே ஒரு பொய்யைக் கூறினாள்.

அவளுடைய பேச்சும் அவள் பேசிய விதமும் நிஜமாகவே மற்றவர்களுக்கு அச்சத்தைக் கொடுத்தன. அரசியைப்பற்றிப் பேசுவதற்குத் தங்களுக்கு எந்தவித அதிகாரமும் இல்லை என நினைத்தார்கள். அதனால் வள்ளி பூங்குழலியைப் பார்த்து “என்னவோ தெரியாத்தனமாக நாங்கள் ஏதோ பேசிவிட்டோம். அரசிக்கு எங்கள்மீது கோபம் ஏற்படாமல், நீ தான் எங்களை ஒருமாதிரிக் காப்பாற்றி விடவேண்டும்,” என்றாள்.

அதற்குப் பூங்குழலி “போடி பைத்தியம்! நீங்கள் எதற்கும் பயப்படவேண்டாம். நான் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொள்கிறேன். நான் ஏற்கனவே அரசியை ஒரு மாதிரிச் சமாதானஞ் செய்துவிட்டேன். அவர் இதுவரை நாம் பேசியதையெல்லாம் மறந்திருப்பார்கள். ஆமாம்! நீங்கள் கொய்த மல்லிகை மலரில் அரசிக்கு ஓர் அழகான கொண்டை மாலை கட்டும்படி பணித்தார்கள். எனக்கு அரண்மனையில் நிறைய வேலையிருக்கு. நான் செல்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் பூங்குழலி அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாள்.

அவள் சென்று மறைந்தபின் “என்ன இருந்தாலும் எம்மையெல்லாம் விடப் பூங்குழலி அதிர்ஷ்டக்காரிதான்” என்று அங்கலாய்த்தாள் அபிராமி.

“இல்லாட்டி அவ்வளவு துணிச்சலாக அரசியுடன் பேசக் கூடிய அளவுக்குப் பழகும் வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிடைத்திருக்குமா?” என்று பூங்கோதை அவளை ஆமோதித்தாள்.

நந்தவனத்திலிருந்து அரண்மனைக்குச் செல்லும் வழியில் மந்திரி விசித்திரயுகியைச் சந்தித்தால் நல்லது என்று நினைத்தாள் பூங்குழலி. அமைச்சர் தட்சிணகையால் போகுமுன், அவரைச் சந்தித்து அவரிடம் அரசியின் திருமண விடயமாகப் பேசிவிட வேண்டும் என அவள் பெண்மனந் துடித்தது. அரசியின் திருமணத்தில் தனக்கு அதிக அக்கறை உண்டு என்பதுபோற் பேசிவிட வேண்டும் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

நந்தவனத்தின் கிழக்குப் பக்கமாக இருந்த மலையடிவாரம் வழியாக நடந்து இடப்புறமாகச் சென்ற குறுக்குப்பாதையினூடாக விரைந்தாள். எங்கோ தூரத்தில் குதிரையின் காலடி ஓசை கேட்டது. அவள் தன் செவிகளைக் கூர்மையாக்கி அவதானித்தாள். எதிர்ப்புறத்தில் இருந்துதான் சத்தம் வந்துகொண்டிருந்தது. அவள் தன் நடையைத் துரி

தப்படுத்தினான். அமைச்சர் போருக்குப் புறப்பட்டுவிட்
 டாரோ என்று அவள் நெஞ்சு ஒரு கணம் துணுக்குற்றது.
 அவர் தனியாக வந்தால் அவருடன் சுலபமாக மனம்
 விட்டுப் பேசலாம் என்ற எண்ணத்தில் அவர் வரவை
 ஆவலோடு எதிர்பார்த்து நடந்தாள். அவள் முன்னோக்கி
 நடக்க நடக்கக் குதிரையின் காலடிச் சத்தம் மிகவும் அண்
 மையிற் கேட்பதுபோல் தோன்றியது. அவள் துரத்தே
 கூர்ந்து நோக்கினாள். சேய்மையில் ஒரு வெண்புரவி வருவது
 தெரிந்தது. நிச்சயமாக அது அமைச்சர் விசித்திரபூகியாரின்
 புரவிதான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவர்கூட
 வேறு யாராவது வருகிறார்களா என்று கவனித்தாள். ஆனால்
 வேறு குதிரையின் சாயல் தெரியாததால் அமைச்சர் மட்
 டும் அரண்மனைக்குப் போவதற்காக இவ்வழியாக வருகிறார்
 என எண்ணிக்கொண்டாள். அவரிடம் எப்படி. அரசியின்
 விடயத்தைப் பேசுவது என மனதில் கற்பனை செய்து பார்த்
 தாள். அமைச்சரின் குதிரை அவளை மிகவும் நெருங்கிவிட்
 டது. அமைச்சர் விசித்திரபூகி, புன்முறுவலுடன் குதிரை
 யின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்திவிட்டு,
 “என்ன இந்தப் பக்கம் பூங்குழலி” என்றுகேட்டுக் கொண்டே
 குதிரையினின்றும் இறங்கினார்.

வெண்புரவியின் அருகே ஒரு யுத்த வீரனுக்குரிய ஆடையலங்காரங்களுடன் ஆஜானுபாகுவாகக் காட்சியளித்த அமைச்சரைப் பார்த்த பூங்குழலிக்கு அவர் விசித்திரபூகி என்றே தோன்றவில்லை. அவருடைய எடுப்பான தோற்றமும் அந்த உடையும் அவரை ஓர் அரசகுமாரனைப்போல் தோற்றமளிக்கச் செய்தது. பூங்குழலி கூட அவரை ஒரு தந்தைக்கு ஒப்பாக மதித்தாலும் அவரது வயது கூறமுடியாதபடி அவர் இந்த உடையில் இளமைப் பொலிவுடன் விளங்கினார்.

“என்ன பூங்குழலி! விழி மூடாமல் என்னையே உற்றுப் பார்க்கிறாய். என் மனைவி நீ என்னை இப்படி நோக்குவதைத் தற்செயலாகப் பார்க்க நேர்ந்தால் உன்மேல் கடுங் கோபப்படப்போகிறாள்” என்று அவர் ஹாஸ்யமாகக் கூறப் பூங்குழலி அந்தக் காட்டுவழி முழுதும் அதிரும்படியாக வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

“அமைச்சர் கூறுவது பெருந் தவறு. இப்படிச் கூறிய தற்காகச் சிவகாமி அக்காள் உங்கள் மீதுதான் கோபப் படப்போகிறாள். ஏனெனில் யார் என்மீது கோபப்பட்டா லும், சந்தேகப்பட்டாலும் சிவகாமி அக்கா மட்டும் என்னை அப்படியெல்லாம் நினைக்க மாட்டார்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். “ஆமாம்! உங்களை இந்த உடையில் இன்னும் சிவகாமி அக்கா காணவில்லையா? கண்டிருந்தால் நிச்சயமாகத் திருஷ்டி கழித்துத்தான் அனுப்பியிருப்பாள்” என்று கூறிவிட்டுப் பூங்குழலி சிரித்தாள்.

“உன் அக்காவைப்பற்றி நீ நன்றாகத்தான் அறிந்து வைத்திருக்கிறாய். சிவகாமியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தான் இந்தப் பக்கமாக வந்தேன். எங்கு செல்வதானாலும் கூட அவளிடம் விடை பெறாமற் செல்ல முடியுமா? என்னை இந்த உடையிற் பார்த்த அவள் திகைத்தே விட்டாள். எனக்குத் தன் கண்ணை பட்டுவிடப்போகிறது என்று திருஷ்டியும் கழித்துவிட்டாள். என் நெற்றியிலிருக்கும் திலகத்தை நீ பார்க்கவில்லையா?” என்று சளைக்காமல் அமைச்சர் விசித் திரயூகியாரும் பதிலளித்தார்.

“ஆமாம் நீங்கள் போர்க்கோலம் பூண்டு போவதைப் பார்த்தால், அமைச்சர் விசித்திரயூகிமீது எனக்கு அனுதாபப் படத்தான் தோன்றுகிறது. பாவம் அவர்! அரசி ஆடக சவுந்தரியின் ஆட்சியில் அமைச்சர் விசித்திரயூகி அவர்கள் செலுத்திச் சென்ற படைகள் இதுகாலவரை தோல்வி யடைந்ததாகச் சரித்திரமே இல்லை” என்று பூங்குழலி கூற அமைச்சர் இடைமறித்து.

“ஆமாம் பூங்குழலி! நீ கூறுவது உண்மைதான். ஆனால் இம்முறை போர் நடந்தால் கூட வெற்றியையிட்டு எனக்கே நம்பிக்கை இல்லை. மன்னன் குளக்கோட்டனை வெல்வதென் பது எமது அரசி நினைப்பதுபோல் அவ்வளவு சுலபமான தல்ல. உம்! விதி என்ன நினைத்திருக்கோ?” என்றார் அமைச்சர்.

அவரது பேச்சு பூங்குழலியைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது. 'ஏன் அப்படிச் கூறுகிறீர்கள் அமைச்சரே? உங்களுக்கு வயதாகிவிட்டதே என்கிற தன்னம்பிக்கைக் குறைவா? அல்லது உண்மையாகவே குளக்கோட்டு மன்னனின் படைகள் அவ்வளவு வலிமை வாய்ந்தனவா?' என்று 'திடும்' எனக் கேட்டாள் பூங்குழலி.

அவளது பேச்சைக் கேட்ட அமைச்சர் சிரித்தார். "இரண்டுமேயில்லை பூங்குழலி! அதுதான் விந்தையாக இருக்கிறது இல்லையா?"

"அப்போது அமைச்சர் போர் என்றதும் பயப்படுவதற்குக் காரணம் யாதாக இருக்கலாம்?"

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. உன் தோழியும் அரசியுமான ஆடகசவுந்தரிக்கும் புரிந்திருக்க முடியாது என்று தான் தான் நினைக்கின்றேன்" என்று அவர் கூற பூங்குழலி யோசித்தாள்.

அரசியைப்பற்றி எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது என்று அவளே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அமைச்சரே அதற்கு வழிதிறந்துவிட்டார். அது அவளுக்கும் சாதகமாய்ப்போய் விட்டது. அதனால் "என்ன சொல்கிறீர்கள் அமைச்சரே? தயவு செய்து நீங்கள் சொல்வதைச் சற்று விளக்கமாகவும், புரியும்படியும் கூறினால், நலமாயிருக்கும்" என்றாள்.

விசித்திரப்பூகி சிரித்தார். "உன் அரசியின் போக்கில் ஒரு திடீர் மாறுதல். முதலில் போர் செய்து மன்னனைப் பிடித்துவாருங்கள் என்று அஞ்சாத வீரநெஞ்சத்துடன் கூறிய அரசி சொற்ப நேரத்தில் தன் முடிவையே மாற்றி "மன்னனைத் திறை செலுத்தும்படி பணியுங்கள். அதற்கு மறுத்தால் மட்டுமே போரைப் பற்றிச் சிந்தியுங்கள்" என்று கூறிவிட்டார் என்றால், அந்த மாபெரும் மன்னன் செய்து

கொண்டிருக்கும் கோணநாயகர் ஆலயத் திருப்பணியின் மகிமை அதற்குக் காரணம் என்றுதான் கூறவேண்டும். கோணநாயகர் ஏதோ ஒரு விதத்தில் அரசியின் மனதில் தோன்றி அவரது மனதை மாற்றி விட்டிருக்கவேண்டும். எனக்குக்கூட அவருடன் போர் செய்யக்கூடிய துணிவுமில்லை; வல்லமையுமில்லை. அந்த மன்னனை நேரிற் பார்த்தவர்கள் எவரும் அவருடன் பகைமை பாராட்டமுடியாது. அப்படியான வசீகர சக்தி வாய்ந்தவர், அந்த மன்னர்” என்றார் அமைச்சர்.

“அது சரி அமைச்சரே! மன்னன் திறை செலுத்த மறுத்தால் போர் தடந்துதானே ஆகவேண்டும்!”

“ஆம் அதுதான் அரசியின் கட்டளையுங்கூட!”

“அரசியாரிடம் பேசி அவரது முடிவை மாற்றிவிட்டால்?”

“அது முடியாத காரியம் பூங்குழலி”

“அமைச்சர் அவர்கள் நினைத்தால் முடியாத காரியம் என்று கூட ஒன்று இருக்க முடியுமா? தாங்கள் மட்டும் நினைத்தால் அரசியின் மனதை மட்டுமல்ல முடிவையே மாற்றிவிடலாம்”

அவளுடைய பேச்சைக்கேட்டு அமைச்சர் சிரித்தார். “அரசியின் அந்தரங்கத் தோழியாகிய உன்னாலேயே அவரது முடிவை மாற்ற முடியாவிட்டால் சாதாரண அமைச்சர் என்கிற பதவியை வகிக்கும் என்னால் எப்படி முடியும்?” என்று பூங்குழலியை மடக்கிவிடும் நோக்கத்துடன் பேசினார் விசித்திரபூகி.

பூங்குழலி அவரைச் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்து விட்டு “எங்கள் அரசி இளம்பருவத்தினள். பருவ மங்கை.

மன்னர் குளக்கோட்டரும் ஒரு பிரம்மச்சாரியாக இருப்பதால், இருவருக்கும் இடையில் ஒரு நல்லமுடிவை ஏற்படுத்தி, இருவரையும் சம்சார பந்தத்தில் ஆழ்த்திச் சதிபதிகளாக்கிவிட்டால் அவர்களுக்கும் நன்மையாக இருக்கும். நம்நாட்டிற்கும் பெரும் நன்மை ஏற்படும்” என்று தன் மனக் கருத்தை வெளியிட்டான் பூங்குழலி.

அவளுடைய முடிவைக்கேட்டு அமைச்சர் பலத்த சத்தமாகச் சிரித்தார். அவருடைய உள்ளத்திலும் அப்படியான ஓர் எண்ணமிருந்தாலும் பூங்குழலி அதைக் கூறியபோது, அவர் சிந்தித்தார். எல்லாம் தட்சிணகைலாய இறைவனுடைய செயலாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டு “நீ சொல்வது நல்ல முடிவுதான் பூங்குழலி! ஆனால் பூனைக்கு மணி கட்டியாகவேண்டுமே? அதைச் செய்வது யார்? அரசியின் மனநிலை எப்படியானது என்பதை நீ அறிவாய். அவருக்குத் திருமணத்தைப் பற்றிய கவலையே இல்லை. அதை எடுத்துக்கூறக்கூடிய துணிவு எனக்கில்லை. ஆகவே நீ நினைப்பது நல்லபடியாக நடக்க வேண்டுமானால், உன்னுடைய ஒத்தாசை எனக்கு நிறைய வேண்டும்.” என்று அமைச்சர் கூற, “அந்த நல்ல முடிவை நிறைவேற்ற என் உயிரை வேண்டுமானாலும் உவந்தளிக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். இப்போது உங்கள் மனக்கருத்தை ஓரளவுக்குப் புரிந்து கொண்டுவிட்டேன். நீங்கள் சென்றுவரும் பெறுபெற்றிற்குள் என் வெற்றியுந் தோல்வியும் தங்கியுள்ளன. நீங்கள் வெற்றியுடன் திரும்பி வாருங்கள். மிகுதியை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.” என்று கூறிவிட்டுப் பூங்குழலி அமைச்சரிடம் விடைபெற்று நகர்ந்தான்.

அவள் மிகவும் வேகமாக நடந்து அரண்மனையை அடைந்தாள். அப்போது அமைச்சரின் குதிரை வெளியே அவருக்காகக் காத்திருந்தது. அதனால் அமைச்சர் உள்ளே இருக்கிறார் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. அவள் உள்ளே செல்லாமல் வெளியே காத்திருந்தாள்.

அரைமணி நேரத்தின் பின் அமைச்சர் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார். பூங்குழலி வெளியே நிற்பதைக் கண்டதும் அவர் சிறிது நேரம் தாமதித்தார். “என்ன செய்தி?” என்று கேட்பதுபோற் பூங்குழலி அவரைப் பார்த்தாள். “முடிவில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை. ஆயினும் என்னால் இயன்றவரை ஓர் அவசரமுடிவை ஏற்படுத்த முயல்கிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு அவர் கடிவாளத்தைப் பிடித்தபோது, குதிரை புழுதியைக் கிழித்துக் கொண்டு விரைவாக ஓடத் தொடங்கியது.

குதிரை மறையும் வரை அதையே பார்த்துக் கொண்டு ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த பூங்குழலி அரண்மனைக்குச் சென்றாள். அங்கே அரசியைக் காணாதுபோகவே அவள் அந்தப் புரத்திற்கு விரைந்தாள். அரசி பஞ்சணை மெத்தையில் சாய்ந்த வண்ணம் கண்முடித் துயிலில் ஆழ்ந்திருப்பதுபோற் சயனித்திருக்க, பணிப்பெண்கள் இருவர் அவளுக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை அவ்விடத்தை விட்டு அகலும் படி பூங்குழலி சைகை காட்ட அவர்கள் விசிறியை மெதுவாகப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு அகன்றனர். அவர்கள் சென்றதும் பூங்குழலி காலடியோசை கேட்காமல் அன்னம்போல் நடந்து சென்று விசிறியைக் கையில் எடுத்து விசிறத்தொடங்கியபோது, அரசி மெதுவாகக் கண்திறந்தாள். ‘அங்கே பூங்குழலி நிற்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவள் சயனத்தைவிட்டு எழுந்து அமர்ந்து “நீ எப்போதடி வந்தாய்?” என்று வினவ “நான் இப்போதுதான் வந்தேன். அதற்குள் தாங்கள் கண்விழித்து விட்டீர்கள். தூக்கத்திற்கும் விழிப்புக்கும் இடைப்பட்ட மோன நிலையை நான் கலைத்துவிட்டேன். மனதில் என்னென்ன கற்பனைக் கோட்டைகள் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தீர்களோ? மன்னர் உங்கள் மனக்கோட்டையை ஆக்கிரமித்து விட்டார்” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள். ஆனால் அரசி அவளுடைய பேச்சைக் கவனியாதவள் போல் அந்த நான்கு சுவர்களிலும் தன் விழிகளைச் சுழல விட்டாள்.

அரசி அந்த அறையைச் சுற்றித் தன் பார்வையைச் செலுத்தியதைக் கண்ணுற்ற பூங்குழலி “என்ன தேவி அப் படிப் பார்க்கிறீர்கள்? அரசர் அறைக்குள் வந்து விட்டதுபோற் கனவு கண்டார்களோ?” என்று குறும்பு செய்ய, “போடி உனக்கு ஒரே கேலிதான்! நான் பணிப்பெண்கள் எங்கே யென்றுதான் பார்த்தேன்,” என்று பதிலளித்தாள் அரசி. “ஓ... நான் நீங்கள் பார்த்தவிதத்தைப் பார்த்துப் பயந்தே விட்டேன். பணிப்பெண்கள் சென்று வெகுநேரமாய்விட்டது. அவர்களை வைத்துக்கொண்டே தங்களைக் குறும்பு செய்கிறேன் என்று பயந்துவிட்டார்களாக்கும்,” என்று பூங்குழலி.

“நீ சுற்று நேரத்துக்கு முன் கூறினாயே, விழிப்புக்கும் தூக்கத்துக்கும் இடைப்பட்ட நிலை என்று. அது முற்றிலும் உண்மையான கூற்று. அமைச்சரை அனுப்பிவிட்டு நான் இங்கே தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேனடி. அரசர்

சூறப்போகும் பதிலில்தான் என் வாழ்க்கையே தங்கியிருக்கிறது!”

“ஏன் அப்படி நினைக்கிறீர்கள் தேவி” என்று இடைமறித்தாள் பூங்குழலி.

“அரசர் என் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாயக்காதுவிட்டால் போருக்குச் செல்வதைவிட வேறு வழியே எனக்குப் புலப்படவில்லையடி. இதனால் என் மனமே குழம்பிப் போய்க் கிடக்கிறந்து.”

“அரசியார் உத்தரவளித்தால் இந்த ஏழை தங்களுக்கு ஒரு யோசனை கூறலாம் என நினைக்கிறேன்,” என்று பூங்குழலி இழுத்தாள்.

“என்னடி பீடிகை மிகவும் பெரிதாக இருக்கிறது. சரி உன் யோசனையைக் கூறு. சரிப்பட்டு வருமா என்று பார்க்கிறேன்” என்றாள் அரசி.

“அரசருடன் போர் செய்யாமல் தாங்கள் ஒரு சமாதான உடன்படிக்கைக்கு வந்து அவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டால்...” அவள் முடிக்கவில்லை.

“அது நடக்காது பூங்குழலி என் வீரப் பரம்பரைக்கே அது ஒரு களங்கமாக அமைந்து விடும். எனது பரம்பரையின் கௌரவத்தையும் வீரத்தையும் பெருமையையும் கட்டிக்காக்கவேண்டிய மகத்தான பொறுப்பை என் தந்தை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். என் சுயநலத்தின்பொருட்டு ஒரு திருமணத்திற்காக, என் பரம்பரையின் பெருமையை விட்டுக்கொடுக்க நான் ஒருபோதும் துணியமாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு அரசி நெடுமூச்செறிந்தபோது பூங்குழலியின் இதயம் அரசிக்காக விம்மியது. “அரசியார் நினைக்கும் அளவுக்கு இது அவ்வளவு பாரதூர

மாகப்போகும் என நான் நினைக்கவில்லை. அமைச்சர் விசித் திரயூகியார் மிகவும் மதிநுட்பம் வாய்ந்தவர். அதனால் அவர் நிச்சயமாக ஒரு சுமுகமான முடிவுடன் தான் வருவார்'' என்றான் பூங்குழலி.

இவர்கள் இங்கே இப்படியாக உரையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் அதேவேளையில் அமைச்சர் விசித்திரயூகியார் பரிவாரங்கள் புடைசூழக் கடும் மலையும் வெளியும் கடந்து தட்சிண கையாலயத்தை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தார். ஈழவளநாட்டின் மத்திய பகுதியிலிருந்து கீழ்த்திசை நோக்கிச் செல்வது அந்நாட்களில் எளிதான ஒன்றாக அமைந்திருக்கவில்லை. உயிரைப் பணயம் வைத்துச் செல்லவேண்டியிருந்தது. பாதைகள் இருக்கவில்லை. திசை கண்டு பிடிப்பது பெருங் கஷ்டமாக இருந்தது.

தொடர்ந்து இரண்டு நாட் பயணத்தின் பின் ஏதாவது வாடி அமைத்து ஆறிப்போக வேண்டியும் ஏற்பட்டது. இவற்றினால் அமைச்சர் விசித்திரயூகியார் மிகவும் களைத்துவிட்டார். ஆயினும் அரசி 'ஆடகசவுந்தரியின் மீது அவர் கொண்டிருந்த தூய்மையான அன்பும் அபிமானமும் அவரை அந்தக் கஷ்டங்களையும் இன்னல்களையும் துச்சமாக மதித்துப் பயணத்தைத் தொடரும்படி செய்தது அவர். தமக்கு ஏற்பட்ட களைப்பையும் கஷ்டத்தையும் வெளிக்காட்டாமல் தம்முடன் வந்த படைகளுக்கு உற்சாகமளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மூன்று வாரங்கள் இடைவிடாது பயணஞ்செய்ததால் ஒருபடியாகத் தட்சிணகையத்தின் மேற்குப்பகுதியை அடைந்தனர். அங்கே நின்று பார்த்தபோது கோணேசர் ஆலயத்தின் உயர்ந்த கோபுரம் கண்ணுக்குப் புலப்படக் கூடியதாக இருந்தது. அமைச்சர் அந்தக் கோபுரத்தின் அழகையும் நாட்டின் சிறப்பையும் கண்டு மகிழ்ந்தார். தம்மை மறந்த நிலையில் தம் இருகரம் கூப்பிக் கோணேசப் பெரு

மாணை மனதார வணங்கினார். “இறைவா! இவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டு வந்துவிட்டேன். முதலில் என் கண்ணுக்குத் தோற்றமளித்தவன் நீதான். நான் வந்த காரியம் எல்லாம் செவ்வனே நல்லபடியாக நிறைவேற நீதான் எனக்கருள் புரிய வேண்டும்” என்று மனதிற்குள் வேண்டிக்கொண்டார்.

அங்கேயிருந்த அடர்ந்த சோலையின் மத்தியில் வாடிய மைத்துத் தம் பரிவாரங்களுடன் தங்கிக்கொண்ட அமைச்சர் தம் பரிவாரங்களை அங்கேயே தங்கியிருக்கும்படி கூறி விட்டுத் தாம் மட்டும் குதிரையில் ஏறித் தமனிய மண்டப வாயிலிற் சென்று யாருடையவோ வரவைக் காத்து நிற்பவர் போல் நின்றார். அமைச்சரின் வருகை மன்னனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. மன்னன் அமைச்சரை ஒரு நண்பருக்குரிய முறையிற் கோலாகலமாக வரவேற்று உபசரித்தார். மன்னனின் வேண்டுகோளைத் தட்ட முடியாமல் அவருடைய விருந்தினரானார். தட்சிணகைலாயத்தின் சிறப்பையும் மன்னன் குளக்கோட்டனது அன்பு முகத்தையும் பார்த்த மாத் திரத்தே அமைச்சருக்குத் தாம் நினைத்து வந்த காரியமே மறந்துவிட்டது. அமைச்சர் மன்னனின் அழகான தோற்றத்தில் தம்மை மறந்து இலயித்திருந்தபோது “அமைச்சர் அவர்கள் காடும் மேடும் கடந்து இவ்வளவு தூரம் என்னைக் காணவேண்டிவந்த நோக்கத்தை யான் அறியலாமா?” என்று அரசன் வினவியபோதுதான் அமைச்சர் தம் நிலையை உணர்ந்தார். அதற்கிடையில் அரசன் அமைச்சரை அழைத்துக் கொண்டு சபா மண்டபத்திற்குச் சென்று, அவரை ஒரு பொற்பீடத்தில் அமரச் செய்து சந்தன தாம்பூலம் அளித்தான். அத்துடன் அமைச்சருடன் வந்திருந்த பரிவாரங்களுக்கும் அழைப்பித்து அவர்களுக்கு வயிற்றர உண்ண உணவும் தங்க உறையுளும் அளித்தான்.

அரசனின் வினா அமைச்சரைக் குழப்பியது. அவருடைய கண்முன்னே பூங்குழலி தோன்றினான். “அமைச்சரே! நான் கூறியதை மறந்துவிடாதீர்கள் எப்படியாவது சென்ற காரி

யத்தைவெற்றிகரமாக முடித்து விடுங்கள்," என்று அவள் கூறுவதுபோன்ற பிரமை உண்டாயகிது. அதனால் அரசி ஆடக சவுந்தரி தம்மை எதற்காக மன்னனிடந் தூது அனுப்பினாள் என்பதை மறந்து "தாங்கள் சிறந்த சிவாலயம் ஒன்று ஸ்தாபிப்பதாக உன்னாச்சிகிரி அரசி ஆடகசவுந்தரிக்குச் செய்தி எட்டியது. அதனால் இப்படியான ஒரு சிறந்த திருப்பணியில் அரசியார் தங்களுக்குத் தேவைப்படும் எந்த உதவியையும் செய்து கொடுக்கும்படி என்னை இங்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். அரசியின் கட்டளையை நிறைவேற்ற இதோ யான் உங்கள் முன்னிலையில் நிற்கிறேன். மன்னர் கட்டளையிடுங்கள்" என்று விசித்திரயுகியார் கூற, மன்னன் வாய்விட்டு அந்த மண்டபமே அதிரும்படியாக சிரித்தான்.

மன்னனின் அந்தச் சிரிப்பு அதிர்ச்சியைக் கொடுக்கவே, அவர் ஆச்சரியத்தோடு அரசனைப் பார்த்தார்.

"பெயருக்கேற்றபடி அமைச்சர் மதிநுட்பம் வாய்ந்தவர். விசித்திரமானவரும் கூட! அல்லது இவ்வளவு அழகாகவும் சாதுரியமாகவும் ஒரு பெரிய உண்மையே மறைத்துப் பேசி சியிருக்க முடியுமா?" என்று மன்னன் தொடர்ந்து கூறியபோது அமைச்சருக்குத் தம்முன் இருப்பது ஓர் அரசனா அல்லது தெய்வப்பிறவியா என்கிற சந்தேகம் எழுந்திருக்கவேண்டும். அவர் எதுவும்கூறத் திராணியற்றுப் பதற்றத்துடன் "மன்னர் கூறுவது எனக்குப் புரியவில்லை" என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கூறினார்.

"அதாவது அமைச்சர் தாம் வந்தது பற்றிக் கூறிய செய்தி மிகவும் பொருத்தமற்றது என்றுதான் கூறவந்தேன். இன்னும் விளங்கக் கூறவேண்டுமானால் அது முழுப் பொய்! உன்னாச்சிகிரி அரசி ஆடகசவுந்தரி தங்களை இங்கு அனுப்பியது எனக்குத் தெரியவில்ல அமைச்சரே. நான் திறைசெலுத்த வேண்டும். தவறினால் இங்கு எழுப்பப்படும் ஆலயத்தைத் தரைமட்டமாக்கி என்னையும் கைதியாகப் பிடித்துவரும்படி

தான் அரசியார் தங்களை அனுப்பி வைத்தார்கள்” என்று சொல்ல அமைச்சர் பயந்து மன்னனை வணங்கி, “உண்மை தான் மன்னவா! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என்றார்.

அரசர் புன்னகைத்து, “அமைச்சரே!” என அழைத்துக் கூறத்தொடங்கினார்.

“தங்களுக்கு நான் கூறியது விந்தையாக இருக்கும். இல்லையா..? தங்கள் நாட்டு அரசி ஆடகசவுந்தரி எங்கள் சோழ வளநாட்டைச் சேர்ந்தவள் என்பதும் என்வம்சத்தைச் சேர்ந்தவள் என்பதும் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைத் தான். கலிங்கதேசத்திலுள்ள அசோக மாநகரத்தை ஆண்ட அசோக சுந்தரன் என்னும் மன்னனுக்கும் அவன் மனைவி மனோன்மணி சுந்தரிக்கும் மகளாகப் பிறந்தவள் தான் அரசி ஆடகசவுந்தரி. ஆனால் துரதிர்ஷ்ட வசத்தால் இவள் பிறக்கும்போதே வாரிமுடிந்த சுந்தரனுடனும் வாய்நிறைந்த பற்களுடனும் பிறந்ததால் ஜோதிடர்கள் இவள் பிறதேசத்தை ஆளப்பிறந்தவள் என்றும் அரசனது மாளிகையில் அந்தக் குழந்தை வளர்ந்தால் அசோக சுந்தரனது பரம்பரையே அழிந்துவிடும் என்றும் கூறிப்போந்தனர். இதனால் கவலையும் பீதியுமடைந்த அசோக சுந்தரன் பொன்னால் ஒரு பேழை செய்து அதற்குள் இக்குழந்தையை வைத்துக் கடலில் விட்டான். அது ஈழ நாட்டின் சமுத்திரக் கரையொன்றில் வந்து சேர்ந்தது.

“அதைக் கண்டவர்கள் அப்போது உன்னாச்சிகிரி என்ற மலைநாட்டை ஆண்ட அரசனாகிய மனுநேய கயவாகுவிடம் சென்று கூற, அரசன் வந்து அப்பெட்டியைத் திறந்தான். அதற்குள் அழகிய பெண் குழந்தையொன்று இருக்கக்கண்ட அரசன் அதை எடுத்துத் தன் மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டான். பின்னாலில்வாதிருந்த அவனுக்கு அந்தக் குழந்தை அக்குறையைத் தீர்த்துவைத்தது. உடனே அவன் அந்தக் குழந்தையைச் சிவிகையில் ஏற்றிச்சென்று தன் மனைவியிடம்

கொடுத்தான். அவள் மனம் நிறைந்த மகிழ்வுடன் அதை எடுத்துதன் குழந்தைபோல் வளர்த்து வந்தாள். மன்னனுக்குப் பின் ஆடகசவுந்தரி தற்போது பட்டத்துக்கு வந்துள்ளார்'' என்று கூற அமைச்சர் ஆச்சரியமும் வியப்புமடைந்தார்.

“அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம். போகட்டும்! தங்கள் நல்ல உள்ளங் கண்டு தங்களிடம் உண்மையாகவே ஓர் உதவி கேட்கலாம் என நினைத்தேன். கோணேசர் ஆலயத் திருப்பணி ஒருபடியாக முடிவுற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆயினும் என் மனதில் நிம்மதியில்லை. ஓர் ஆழ்ந்த கவலை என் உள்ளத்தை வாட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறது. கோணநாயகருக்கு உலகுள்ளவரும் நித்திய நைமித்தியங்களுக்குக் குறைவுவராமல் இருக்கும் பொருட்டுப் பல குளங்களை அமைத்து வயல்வெளிகளையும் திருத்தினேன். ஆனால் நான் நினைத்த அளவுக்குத் தண்ணீர் வரக் கூடியதாக அவை அமையவில்லை. எப்போதும் மாறாமடைபாயக்கூடிய ஒரு குளம் கட்டுவதற்கு தகுந்த இடம் எவ்விடத்து உண்டென்பதை எனக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார் மன்னர்.

அதற்கு அமைச்சர் விசித்திரயூகி சிறிதுநேரம் சிந்தித்து விட்டுத் “தட்சிணகைலைக்குத் தெற்குப்பக்கமாக நீங்கள் கேட்டபடி ஒரு நல்ல இடம் உண்டு. நான் சொன்ன இடத்தில் இரண்டு மலைகள் இருக்கின்றன. அவ்விரு மலைகளையும் ஒன்றாகப் பொருத்தும்படி இடையிலோர் கட்டுக் கட்டவேண்டும். அப்படிக் கட்டி முடித்தால் அதுவே ஒரு பெரிய குளமாகும்” என்று கூறினார்.

“அதைப்பற்றி நானும் சிந்தித்ததுண்டு; ஆனால் அந்தப் பெரிய கட்டுக் கட்டுவதற்குச் சமானிய தொழிலாளரால் எப்படி முடியப் போகிறது என்றுதான் அந்த யோசனையைக் கைவிட்டேன். அது மனிதனால் ஆக்கக்கூடிய கருமமா” என்று சிரிப்புடன் கூறினார் மன்னன்.

அப்போது மந்திரி தான் எதிர்பார்த்திருந்த சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டதாக நினைத்து "அரசர் நினைக்கிறபடி அது ஒன்றும் அவ்வளவு பிரமாதமில்லை. கற்பரசியாகிய எமது அரசியை மன்னர் திருமணஞ் செய்து கொள்ளச் சம்மதித்தால் ஒன்பது நாட்களுக்குள் அக்குளத்தைக் கட்டி வயல் வெளிகளையும் திருத்தித் தங்களிடம் ஒப்புவிப்பேன்" என்று வாக்களித்தார்.

அமைச்சரின் பேச்சு அரசருக்கு வியப்பாக இருந்தது அரசியை மணமுடிப்பதாக இருந்தால் ஒன்பது நாட்களுக்குள் இந்தப் பெரிய கைங்கரியத்தைச் செய்து முடிக்கமுடியுமென்றிருர். அப்படியானால் இவர்களது அரசி ஒரு மந்திரவாதியாக இருக்கலாமா என்று நினைத்து "அது எப்படி முடியும் அமைச்சரே! உங்கள் அரசி ஏதாவது மந்திர தந்திரங்கற்றவரா?" என்று கேட்டுச் சிரிக்க அமைச்சர் பதில்கூறத் தொடங்கினார்.

"அரசே! நான் கூறப்போவது தங்களுக்குக் கட்டுக்கதை போலிருக்கலாம். ஆயினும் இது உண்மை நிகழ்ச்சி. ஆம் அரசே மனுநேயகயவாகு மன்னன் தான் இறக்கமுன் தனது மகளும் தற்போதைய அரசியுமாகிய ஆடகசவுந்தரியையும் என்னையும் அழைத்து ஓர் இரகசியத்தைக் கூறிவைத்தார். அதாவது "உங்கள் இராட்சியத்தின்கீழ் எவ்வித பாரித்த வேலைகளாயினும் நீங்கள் செய்யத் தொடங்கு முன், பூதங்களை அழைத்துச் செய்விக்கலாம்" என்று கூறியதோடு அப் பூதங்களின் பெயர்களையும் அவற்றை அழைக்கும் மந்திரங்களையும் எமக்குச் சொல்லித் தந்தார்" என்று அமைச்சர் சொல்ல மன்னன் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

அடுத்த பேச்சிற்கு இடமின்றி மன்னன் தன் கைவிரலில் இருந்த கணையாழியையும் கொடுத்து, தான் அரசி ஆடகசவுந்தரியை மணந்து கொள்வதாகவும் வாக்குக் கொடுத்தான். அந்தக் கணையாழியைக் கொடுத்தபோது அவன் உள்ளத்தில் இனம் புரியாத ஒரு மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது.

oo
oo
oo

அமைச்சர் விசித்திரயுகியார் மன்னனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றதும், தன்னை மறந்த ஒரு நிலையில் அமர்ந்திருந்தான். அப்போதுதான் கோணேசர் ஆலயத் திருப்பணியை மேற்பார்வையிடச் சென்றிருந்த அமைச்சர் கலிங்கராயர் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அன்று காலையில் அமைச்சர் விதித்திரயுகியாருடன் கலிங்கராயரும் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த பிற்பாடுதான் அவர் மன்னனால் கோவில் திருப்பணி வேலையைக் கவனிக்க அனுப்பப்பட்டிருந்தார். அதனால் அரசருக்கும் விசித்திரயுகியாருக்கும் நடைபெற்ற முக்கியமான பேச்சு வார்த்தைகளில் அவராற் கலந்து கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது.

மன்னன் ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருப்பதை அவதானித்த கலிங்கராயர் அவரைக் குடிப்ப விரும்பாமல் மெளனமாக ஒரு பக்கத்திற் சென்று நின்றார். மன்னனுக்கும் உன் னாச்சிகிரி அமைச்சர் விசித்திரயுகிக்கும் இடையில் என்ன

பேச்சுவார்த்தை நடந்திருக்கும் என்பதை அறிந்துகொள்ள அவர் உள்ளம் துடித்த போதும் அதைத்தானாகக் கேட்பது அழகல்ல என்று மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். அரசர் எதையும் தனக்கு ஒளிக்கமாட்டார் என்கிற உண்மை புலப்பட்ட போதும் உடனடியாக அதைத் தெரிந்துகொள்ள அவர் உள்ளம் துடித்தது.

அப்போது 'கோயில் திருப்பணி வேலைகள் எல்லாம் முடிந்து விட்டதா? எப்போது கும்பாபிஷேகம் நடாத்தலாம்? என அரசரே அவரிடம் முதலிற் பேசினார்.

அரசன் தன் வசம் இழந்த போதும் தன்னிலை இழக்க வில்லை என்று ஆறுதல் பெற்றவராய், 'அநேகமாக எல்லா வேலைகளும் முடிந்துவிட்டன. இன்னும் இரண்டு நாட்களில் கோணநாயகருக்குக் கும்பாபிஷேகம் நடத்தலாம். இன்று வெருகலம்பதியில் இருந்து கோணநாயகருக்கு ஆயிரம் வெள்ளைத்தாமரை மலர்கள் வந்திருந்தன. அவற்றை இறைவனின் பாதங்களில் அர்ப்பணித்திருந்தார்கள். அவற்றிற் சிலவற்றைப் பாசுபதர் தங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி தந்தார் அவற்றை இதோ கொண்டுவந்துள்ளேன். கும்பாபிஷேகத்துக்கு முன்னரே இப்படியென்றால்... அதன் பின் பூசைகள் எல்லாம் முறையாக ஆரம்பித்ததும் மலர்கள் கோயிலை நிறைத்துவிடும். ஆமாம்! அரசர் ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்ததால் மலர்களைக் கூடையுடன் ஓரமாக வைத்திருந்தேன்' எனக் கூறிக் கூடை நிறைந்த மலர்களை அரசனிடம் நீட்டி, அரசன் அதை அப்படியே வாங்கித் தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான். அவனது முகத்தில் ஒரு பிரகாசமும் மகிழ்ச்சியும் தோன்றின.

அமைச்சரே கோணநாயகர் உண்மையில் ஓர் அற்புதமான தெய்வந்தான். இன்று காலையில் சில வெள்ளைத் தாமரை மலர்களை இறைவன் பாதங்களுக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்கிற ஓர் அபூர்வ ஆசை என் மனதில் தோன்

றியது. அதற்கான மலர்களைத் தன்பலவெளியில் (தம்பலகாமம்) இருந்து வரவழைக்கும்படி தங்களிடம் கூறுவதற்காகத்தான் தங்கள் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் நான் நினைத்தபடியே எல்லாம் நடந்துவிட்டன. எவ்வளவு அற்புதமான செயல் பார்த்தீர்களா?" என்று வியந்தான் மன்னன்.

"உலகில் எவரும் செய்ய நினைக்கமுடியாத ஒன்றைத் தாங்கள் கோண நாயகருக்குச் செய்து பேரும் புகழும் எய்தி விட்டார்களே! தாங்கள் செய்து முடித்திருக்கும் இந்தத் திருப்பணியைக் கோண நாயகர் மனதாக உவந்து ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார் என்பதற்கு வேறு என்ன சான்று தேவை? இனித் தங்கள் திருமண விடயத்தையும் கோணநாயகரே பார்த்து முடித்து வைக்க வேண்டும்." என்று அமைச்சர் முடிப்பதற்குள்.

"ஆ! நிச்சயம் நடக்கத்தான் போகிறது அதைக் கூறத் தான் நான் இப்போது வந்தேன். அதற்குள் அமைச்சர் முந்தி விட்டார்." என்று சொல்லிக்கொண்டே அங்கு முகிலன் வர, அரசரும் அமைச்சரும் ஆச்சரியத்துடன் ஒரு வரையொருவர் மாறிமாறிப் பார்த்தனர்.

அரசர் அமைச்சரையும் முகிலனையும் ஒருமுறை பார்த்து விட்டுச் சிரித்தார். 'என்ன அமைச்சரே! நான் மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்து வைக்கிறேன்— அதைத் தொடர்ந்து பேச நீ என் பின்னாலேயே வந்துகொண்டிரு' என்று தாங்கள் இங்குவரும்போது முகிலனிடம் கூறிவிட்டு வந்தீர்களாக்கும்" என்று குத்தலாகக் கேட்டார்.

அவருடைய பேச்சு அமைச்சருக்குப் புதிராக இருந்தது. அவர் கோயிலுக்குப் போய்த் திரும்பும்வரை முகிலனை அவர் காணவோயில்லை. அதனால் 'மன்னிக்க வேண்டும் அரசே! தங்கள் பூகம் பிழைத்துவிட்டது. அரண்மனையில் இருந்து

தங்கள் கட்டளையின் பேரில் புறப்பட்ட நான் இப்போது திரும்பவும் தங்கள் முன்னிலையில்தான் முகிலனைச் சந்திக்கிறேன். அதுவும் எதிர்பாராதவிதத்தில் அதனால் அவனும் நானும் பேசக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படவேயில்லை'' என்று கூற, அரசன் முகிலனைப் பார்த்து ''என்ன முகிலா! அமைச்சர் கூறுவது உண்மைதானே'' என்றார் குறும்பாகச் சிரித்துக்கொண்டு.

''சத்தியமாக உண்மைதான் அரசே. நானும் முல்லை யும் இன்று விடிந்ததின்பின் அமைச்சரைக் காணவில்லை, முல்லையும் நானுந்தான் ஒன்றாக வந்தோம். முல்லை தங்க ளுடன் ஏதோ பேசவேண்டும் என்று கூறிற்று. அதனால் அரசர் தனியாக இருக்கிறாரா என்று பார்க்கத்தான் நான் வந்தேன். நான் சொல்லவந்த செய்தியை அமைச்சரே கூறிய தால் அது நடக்கத்தான் போகிறது என்றேன்'' என்றான் முகிலன்.

அரசருக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தன. அதனால் ''சரி சரி! இருவருக்கும் ஒரே வேளையில் இந்த எண்ணம் உதித்துவிட்டதாக்கும் ஆமாம். இப்போது முல்லை எங்கே? இங்கு இப்போது அமைச்சரைத் தவிர வேறு யாருமேயில்லை. அவளை அழைத்துவா!'' என்று முகிலனுக்குக் கட்டளையிட, அவன் வெளியே சென்றான்.

முல்லைக்கு அரசனை நன்கு தெரிந்திருந்தாலும் அவள் அரசர் முன் போகும்போது கூனிக் குறுகிக் கொண்டுதான் போவாள். அது பயத்தினால் ஏற்பட்டதா அல்லது பக்தியினால் ஏற்பட்டதா என்று அவளுக்குே புரிவதில்லை. அன்றும் அப்படித்தான். முகிலன் சென்று அவளை அழைக்க, அவள் பயந்து நடுநடுங்கியபடி அரசமண்டபத்தையடைந்து மன்னனின் பாதங்களில் மிகவும் பணிவாக வணக்கஞ் செலுத்தினாள்.

அவளை உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை பார்த்த மன்னன் ''என்னிடம் ஏதோ பேசவேண்டுமென்று கூறினாயாம்

என்ன விஷயம்? எப்போதும் நீதான் என்னுடன் பேச விரும்புகிறாய்!” என்று கூறி அரசர் கிரித்தார்.

அரசர் முன் கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்ற முல்லை “ஆம் அரசே! ஆண்டவன் புண்ணியமாய் ஆலயத்திருப்பணி எல்லாம் முடிவுற்று விட்டன. இனி அரசரின் திருமணத் திற்குத் தடையேதும் இருக்காது என்பது எங்கள் நம்பிக்கை. அரசருக்கும் தாய்தந்தை என்றிருந்திருந்தால் இவற்றை நேரத்துடன் செய்து வைத்திருப்பார்கள். இப்போது தங்களிடம் துணிந்து இதுபற்றிப்பேச யாருமில்லை. இந்த நிலையில் அரசரிடம் இது விடையாக ஒரு முடிவு எடுக்க வந்தேன்” என்று கூறி முடித்தான்.

முகிலனும் முல்லையும் தன்மீது காட்டிய பெருங் கருணையும் அக்கலையும் மன்னரைப் பரவசப்படுத்தின. அவர் முல்லையை நன்றிப் பெருக்குடன் பார்த்துவிட்டு “உன் ஆசை கூடிய விரைவில் நிறைவேறப்போகிறது முல்லை. அதற்கு முன் திருக்குளத் திருப்பணி முடியவேண்டும். அதுபற்றி இன்னும் இரண்டு தினங்களில் முடிவு வந்துவிடும். அது வரை பொறுத்திருங்கள்” என்று அரசர் கூற முகிலனும் முல்லையும் வேறு வழியின்றி அவ்விடத்தை விட்டகன்றனர்.

oo
o
oo

முல்லை சென்றதும் “பார்த்தீர்களா அமைச்சரே! என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படத்தான் எத்தனை உயிர்கள் உள்ளன?”, என்று மன்னர் கூறிவிட்டுச் சிரித்தார்.

“முல்லை பாவம்! அவளுடைய ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யவாவது நான் கண்டிப்பாக ஒரு திருமணம் செய்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்” என்ற மன்னர் அமைச்சரைப் பார்த்து “ஆலயத்திருப்பணி முடிவுற்று விட்டது. ஆயினும் இன்னும் ஒரு சில வேலைகள் பாக்கியுள்ளன. முக்கோண சபையின் ஒரு சிங்காசனமுமியற்றி அதன் நடுவிலும் பூகம் பழ மளவொரு துவாரம் விட்டு, சிங்காசனத்துக்கு இரு பக்கத்திலும் இரண்டு தூண்டாமணி வீளக்கு விதிப்படி செய்வித்துத் தூக்கி, பின்பு அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம் முதலிய மண்டபங்களையும் விநாயகர் கப்பிரமணியர் முதலிய தேவர்களுக்கு ஆலயங்களையும், திருமஞ்சனசாலை நடுவறை இரத்தினங்களினால் யாகசாலை, பாகசாலை, புட்பசாலை, வாகனசாலை விழாமண்டபம் முதலியவற்றையும் இரத்தினப் பிரகாசமாக விதிப்படி கட்டி முடிக்கவேண்டும். அதன்பின் ஐந்து வீதியும் திருத்தி, பாவநாச கணையையும் வெட்டிப் படித்துறைகளையும் கட்டித் தாமரைத் தடாகங்கள் கூவலக பிரமாலயங்கள், மடங்கள், அன்ன சத்திரங்கள், நாற்கால் மண்டபம், ஆயிரங்கால் மண்டபம் முதலியன அமைக்கப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு வாயிலிலும் ஆகாயத்தை அளாவும் வகையில் நாலு கோபுரங்கட்டிச் சிகரங்களும் அமைத்து மதிலுக்குப் பிற்பக்கத்தில் தெப்பக் குளமும் வெட்டி அக் குளத்திற்கு மேற்குத் திசையில் நிற்கும் வெள்ளை வில்வருட்சத்தடியில் தெப்பத் திருநாளுக்குக் கோணநாயகர் வந்து வீற்றிருப்பதற்கு அலங்காரமான ஒரு மண்டபமும் கட்டி முடிக்கவேண்டும்.

இவையாவும் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் முடிந்துவிடலாம். அதன்பின் கசிஷ்டரை இங்கே யழைத்துவந்து அவரைக் கொண்டே கும்பாபிஷேகத்தைச் செய்விக்கவேண்டும்.

இங்கே பூசை செய்வதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் பாசபதர்களுக்கு நாளொன்றுக்கு இரண்டவரை அரிசியும் மற்ற

றும் பொருட்களும் குறைவறக் கொடுத்து ஆறுகாலப் பூசையும் குறைவற நடக்க வழி செய்யவும் வேண்டும்.

திருவிழாக்காலங்களில் உபயோகிப்பதற்கு நவரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட திருவாபரணங்கள், சுடர்த் திருவாசிகள், கணக்கில்லாத சந்திர சமாசாரங்கள், அழகு பொருந்திய ஐந்து தேர், பொற்கேடங்கள் முதலியனவும் செய்யப்படவேண்டும். பங்குனி உத்தரத்தில் இரத்தோற்சவமும் தீர்த்தோற்சவமும் நடை பெறவேண்டும் இவையெல்லாம் கூடிய விரைவில் முடியவேண்டும். இவற்றைக் கவனிப்பது இனித் தங்கள் பொறுப்பு” என்று பணித்தார்.

அதுவரை அரசர் கூறுவதையெல்லாம் அமைதியுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அமைச்சர் “அரசே! தங்கள் ஆணைப்படி கோணநாயகருக்கு நித்திய நைமித்தியங்கள் குறைவற நடப்பதற்காக மகாவலிகங்கைக்குச் சமீபமாயுள்ள ஆல்லைக்குளத்தைக் கட்டி முடித்துவிட்டேன். அத்துடன் வெண்டரசன் குளமும் முடியுந்தறுவாயில் உள்ளது. இனியாவது வயல் வெளிகளுக்குக் குறைவில்லாமல் நீர் கிடைக்குமென நினைக்கிறேன்” என்று மிகவும் பணிவுடன் கூறினார்.

“எனது முதலமைச்சரின் திறமைபற்றி எனக்குத் தெரியாதா என்ன? தங்கள் வல்லமை புரிந்தபடியால்தான் இத்தனை பெரிய பொறுப்புகளையெல்லாம் தங்களிடம் ஒப்படைத்துள்ளேன். தங்கள் புத்திறுட்பத்தையறிந்து தானே என்னுடைய தந்தையாகிய அமரர் வரராமதேவர் தங்களை எனக்கு முதல் மந்திரியாக நியமித்துச் சென்றார்.

“அமைச்சரே! இது ஒருபுறமிருக்க, அரசி ஆடகசவுந்தரியின் அமைச்சர் விசித்திரயூகி இங்கே தன்பலவெளிக்கு அருகில் இருக்கும் இரு மலைகளையும் இணைத்து மகாவலிகங்கை நீரைத் தேக்கிக் குளங் கட்டுவதற்குரிய முயற்சிகளை அரசியின் உத்தரவுபெற்றுச் செய்து தருவதாகக் கூறிச் சென்றுள்ளார். அதற்கிடையில், அரசி கோயில் திருப்பணி வேலையைப் பார்ப்பதற்காக இங்கு வரலாம். அல்லது திருக்குளம்

சம்பந்தமாகப் பேசுவதற்கு என்னை அங்கே வரும்படி அழைக்கலாம். எதற்கும் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். அதனால்தான் தாங்கள் இந்தத் திருப்பணி வேலைகளைக் கூடிய விரைவில் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்றேன்.

“ஏனெனில் நான் அங்கு போவதாக இருந்தாலும் அல்லது அரசியே இங்கு வருவதாக இருந்தாலும், இரண்டிலும் தாங்களும் முக்கிய பங்கு எடுக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறீர்கள். எல்லாம் கோணநாயகர் அருட்படி நடக்கட்டும்” என்று கூறிவிட்டு மன்னன் சிந்தனையில் மூழ்கினான்.

௨௨
௬

உன்னாச்சிகிரியில் அரசி ஆடக சவுந்தரி மந்திரி வீசித் திரபூகியாரின் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்த வண்ண மிருந்தாள். அவர் சென்றதும் வேலையை முடித்துக்கொண்டு சிக்கிரமே திரும்பிவிடுவார் என எண்ணியிருந்த அவளுக்கு அவர் சென்று மூன்று வாரங்களாகியும் திரும்பாதது மனக் கிலேசத்தை உண்டு பண்ணியது. அவர் மீது ஆத்திரமாகவும் இருந்தது! மன்னனைப் பற்றிய முழுவிவரங்களையும் அறிந்து கொள்ளவே அவள் அமைச்சரின் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தாள். தான் வணங்கும் கதிர்காம தெய்வத்தை மனதார வேண்டி, அவர் சென்ற காரியம் ஜெயமாக முடியவேண்டுமென்ப பிரார்த்தித்தாள்.

அரசி தனிமையில் கற்பனை உலகிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தபோது பூங்குழலி அங்கே வந்து கொண்டிருந்தாள். தன் வரவை அரசி கவனிக்காமல் ஏதோ கற்பனையில் மூழ்கியிருப்பதை அறிந்துகொண்ட அவள் மெதுவாக அரசியின் பின்புறமாக வந்து அரசியின் கண்கள் இரண்டையும்

தன் இரு கரத்தாலும் இறுகப்பற்றி மூடிக்கொண்டான். எதிர்பாராத வகையில் தான் பூங்குழலியிடம் அகப்பட்டு விட்டதை உணர்ந்து கொண்ட அரசி அவளை மடக்கும் நோக்கத்துடன் “இந்த அரண்மனையில் என்னுடைய கண்களைப் பொத்தக் கூடிய துணிவு உன்னைவிட வேறு யாருக்கடி வரும்...? என் கண் வலிக்கிறதடி சற்று உன் கரத்தை எடுக்கிறாயா?” எனப் பொன் வளை குலுங்கும் தன் மென்மையான கரங்களால் பூங்குழலியின் பிடியைத் தளர்த்த முயன்றாள்.

பூங்குழலி தன் பிடியைத் தளர்த்திவிட்டு “அமைச்சர் திரும்புவதற்குள்ளாகவே அரசி இப்படித் தன்னைமறந்திருந்தால் அமைச்சர் திரும்பியதும் அவர் மன்னனைப்பற்றிக் கூறப்போகும் செய்திகளைக் கேட்டு மயக்கம் போட்டு விழுந்து விடுவார்களோ என்று எனக்கு ஒரே பயமாக இருக்கிறது. ஆமாம்! இப்போது என் கரம் தங்கள் கண்ணிறப் பட்டால் வலிக்குந்தான். நாளைக்குத் தங்கள் உள்ளங்கவர்ந்த காவலன் வந்து பொத்தும்போது அது இனிக்கும்! அப்போது கையை எடுங்கள்! என்று தாங்கள் கூறமாட்டீர்கள். அவர் எடுக்கப்போனாலும் தாங்கள் விடவும் மாட்டீர்கள்! பெண்களின் இயல்பே அதுதான். அதற்கு எங்கள் அரசியார் மட்டும் எப்படி விதிவிலக்காக முடியும்...? உம்! என்னைச் சீக்கிரம் தாங்கள் மறந்துவிடப் போகிறீர்களே என்று நினைக்கும்போது அந்தக் குளக்கோட்டு மகாராசா மீது எனக்குப் பொருமையாகக் கூட இருக்கிறது “என்று பூங்குழலி பொய்க் கோபத்துடன் கூற இயற்கையிலேயே அரசியின் சிவந்த அதரங்கள் இன்னுங் கூடச் சிவப்பேறின.

“போடி பைத்தியம்! நான் போர் நிகழ்ந்தால் என்னென்ன ஆயுதங்கள் செய்ய வேண்டும் எனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஓர் அரசியோ அல்லது அரசனோ என்றுமே காதல் என்னும் கற்பனைப் பூங்காவிற சஞ்சரிக்க முடியாது. அவர்களுக்குத் தங்களைவிடத் தங்கள் குடும்பத்தை விட நாடுதான் முக்கியம். அந்த நிலையில்தான் நானும் இன்றிருக்கிறேன், பூங்குழலி. எனது நாட்டை எதிர்நோக்கி

யிருக்கும் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்ப்பது என்றுதான் இரவு பகலாகச் சிந்திக்கிறேன். மன்னன் குளக்கோட்டன் ஒருவேளை தான் போர் செய்வதற்கு ஆயத்தம் என்று கூறி விட்டால், என் நிலை என்ன...? என்பதையிட்டுச் சிந்திக்க வேண்டியவளாயிருக்கிறேன். ஒரு நாட்டின் அரசியாக இருப்பது ஒன்றும் சுலபமல்லடி. ” என்று அரசி கூறிமுடித்த போது வெளியே குதிரைக் காலடிச் சத்தங்கேட்டது. விசித் திரயுகிதான் வந்து விட்டாரோ என்று பூங்குழலி எழுந்து பார்த்தபோது அங்கே சாட்சாத் அவரே வந்து கொண்டிருந்தார்.

அரசியும் அமைச்சரும் பேசும் இடத்தில் தான் இருப்பது அழகல்ல. அது சம்பிரதாயமும் அல்ல என்பதை உணர்ந்த பூங்குழலி “அதோ! அமைச்சர் வந்து கொண்டிருக்கிறார் தேவி! அவர் கொண்டுவரும் செய்தி நல்ல செய்தியாக இருக்கட்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.” என்று கூறிக்கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டகன்றாள். அமைச்சர் அவள் முன்னிலையில் வந்து “வணக்கந் தேவி!” என்றார்.

மந்திரி எப்படியான செய்தி கொண்டு வந்துள்ளாரோ என்று மனம் அவதிப்பட, அரசி தன் எதிரே இருந்து ஆசனத்தைக் காட்டி அதில் அமைச்சரை அமரும்படி பணித்தாள். அமைச்சர் அமர்ந்து கொண்டதும் “தாங்கள் சென்ற விடயம் எப்படி முடிந்தது அமைச்சரே..? மன்னன் திறை செலுத்துவதாக ஒப்புக் கொண்டானா அல்லது யுத்தத்திற்கு ஆயத்தம் என்று சொன்னானா?” என்று தன் உள்ள வேட்கையை மறைத்து, மந்திரி கொண்டுவந்த செய்தி எதுவாக இருந்தாலும் அதைத் தான் ஏற்கத்தயார் என்னும் பாலனையிற் கூறினாள். எதுவாக இருந்தாலும் அதை அமைச்சர் மூலமாக அறிவதில் அவள் ஆர்வங் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய துணைகரமான பேச்சு அமைச்சருக்குச் சற்று அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தாலும் தான் கொண்டுவந்துள்ள செய்தி சாதகமானதாக அமைந்ததால் சிறிது மனத்தெம்புடன் காணப்பட்டார். அத்துடன், எது நடந்தாலும் பூங்

குழலி தனக்கு உதவியாக இருப்பாள் என்கிற நம்பிக்கையும் அவருக்கு இருந்தது. அரசியின் திருமண விடயத்தில் தன்னை விடப் பூங்குழலிக்கு அதிக அக்கறை உண்டென்பதை அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார். அதனால் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அரசியின் கேள்விக்கு நேரடியாகப் பதில் கொடுக்காமல் முதலில் மன்னனது குலம், கோத்திரம், குணம், மரபு ஆகியவற்றைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துக் கூறினார். மன்னனுடைய மன நிலையை அறிந்து கொள்ளத் துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருந்த அரசிக்கு அமைச்சரிடம் வர்ணனை அவ்வளவாகப் பிடிக்க வில்லை அதனால் 'அமைச்சரே: நான் கேட்டது ஒன்று. தாங்கள் பேசுவது வேறொன்றாக இருக்கிறது. அரசர் தங்களையும் மயக்கி விட்டார் போலிருக்கிறது, தங்கள் பேச்சைப் பார்த்தால் ஏதோ சமரச உடன்படிக்கையுடன் தாங்கள் வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. மன்னரைத் தாங்கள் அவ்வளவு போற்றுகிறீர்களே" என்று குரலைக் கடுமையாக்கிக் கூறினான். அவளுடைய உள்மனமும் அப்படியான ஒரு சமரச உடன்படிக்கையையே விரும்பியது.

"மன்னிக்க வேண்டும் தேவி! அரசரைச் தாங்கள் நேரிற் கண்டால் தாங்களும் தங்கள் மனதை அவரிடம் பறிகொடுத்து விடுவீர்கள். நல்லகாலம் அவர் தங்கள் கண்ணுக் கெட்டாத தூரத்திலிருப்பது" என்று கூறிச் சிரித்துவிட்டு, "தங்கள் ஆணைப்படி தாங்கள் கூறியதை ஒன்று விடாமல் அப்படியே மன்னனிடம் ஒப்புவித்தேன்.

"அப்போது மன்னர் சிரித்து விட்டு என்ன சொன்னார் தெரியுமா ? * கேவலம்! இப்படியான ஓர் அற்ப விடயத் திற்காக ஏன் போர் செய்ய வேண்டும்? அப்படி அநியாயமான முறையில் என் நாட்டு மக்களைப் பலிகொடுக்க நான் விரும்பவில்லை. இந்த ஆலயத்திருப்பணி ஆன்னும் ஒரு வாரத்தில் முடிந்து விடும். அதன்பின் தந்தளுக்குச் சிரமமின்றி நானே இந்த ஈழத்திரு நாட்டை விட்டுப் போய் விடுகிறேன்" என்றார். அவர் அமைத்திருக்கும் கோயில் மிகவும்

அற்புதமானது தேவி. அவருடைய முதலமைச்சர் கலிங்க ராயர் மிகவும் நல்லவர். அவருடன் நான் ஒரு சில நாட்களே பழக முடிந்தது. அந்தக் குறுகிய காலத்துள் அரசர் இல்லாத சமயம் பார்த்து, அரசரைப் பற்றி அவர் எனக்குச் சில தகவல்களைக் கூறினார். மன்னனின் தந்தையான வரராமதேவர் பல சிவஸ்தலங்களையும் வழிபட்டுக் கொண்டு வரும்போது தட்சிணகையத்தின் மகிமையை அறிந்து அதைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு ஈழநாட்டுக்கு வந்திருந்தாராம். அவர் கோணநாயகரைத் தரிசித்த போதே சோமான் கந்தருக்கும் மாதுமை அம்மனுக்கும் ஒரு மகத்தான ஆலயம் எழுப்ப வேண்டும் என்கிற பேராசை ஒன்று எழுந்ததாம். உடனே அவர் தன்வழிப் பயணத்திற்காகக் கொண்டு சென்ற திரவியங்களில் ஒரு கணிசமான தொகையைக் கோணநாயகரின் மைக்குகை ஒன்றினுள் வைத்து, அதன் பெறுமதியையும் ஒரு செப்பேட்டில் எழுதி அதையுங் கூட வைத்து ஒரு பூதத்திடம் அவற்றைப் பாதுகாக்கும்படி கூறிச்சென்றாராம். அவர் பாரத நாடு திரும்பியதும் குழந்தைப் பாக்கியமற்றிருந்த அவருக்குக் கோணநாயகர் அருளால் குளக் கோட்டு மகாராசா அருந்தவப் புதல்வனாக அவதாரஞ் செய்தார். மன்னன் பிறக்கும்போதே அவருடை நெற்றியில் விலங்குகளுக்கு உள்ளது போல் சிறுகொம்பு போன்ற ஒன்றிருந்ததால் வரராமதேவர் இவருக்குக் குளக் கோட்டன் என்று பெயரிட்டார்.

அதன்பின் வரராமதேவர் இறக்க, இவர் ஆட்சிக்குவந்ததும் சோழ மண்டபலத்திலிருந்து திருக்கோணசலத்துக்கு ஒரு யாத்திரிகர் வந்ததாகவும் அவர் ஒரு நாள் இரவு மலையிற் படுத்துறங்கிய போது ஒரு பூதம் அவர் முன்தோன்றி அங்கே வரராமதேவர் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும்படி ஆணையிட்ட திரவியங்களைப் பற்றிக் கூறி, அச்செய்தியை அந்த யாத்திரிகள் சோழமண்டலம் திரும்பியதும் குளக்கோட்டு மன்னனிடம் சொல்லும்படியும் பணித்ததாம். தன் தந்தையின் நெடுநானைய ஆசையைக் குளக்கோட்டு

மகாராசா அறிந்திருந்தாராயினும் யாத்திரிகன் கூறிய செய்
தியே அவரைச் செயலில் இறங்கத் தூண்டியதாம். அத
னால் கோயில் திருப்பணிக்கு ஏற்றவகையில் வேண்டிய மக்
களோடும் பொருட்களோடும் அமைச்சருடன் மரக்கலத்தி
லேறித் தட்சிண கைலையில் வந்திறங்கிய செய்தியைக் கூறி
னர்” என்றார் அமைச்சர்.

அதன் பின் அரசியை நேருக்கு நேராகப் பார்த்து “அர
சர் தங்களிடம் ஓர் உதவியும் கோரியுள்ளார் தேவி!” என்
றதும் அரசி வியப்பினாலும் அதிர்ச்சியினாலும் எதுவும் பேச
முடியாமற் சிலை போல் அமர்ந்திருந்தாள்.

“குளக்கோட்டு மன்னன் அழகிலும் குணத்திலும் மட்
டும் மேம்பட்டவர் அல்லர். அவரிடம் தெய்வீகத்தன்மையும்
நிறைய உண்டு. கோணநாயகரின் அருள் பாவிக்கப்பட்ட
வர். என்னுடைய கர்வத்தினால் அவர் கட்டிய கோயிலை
இடித்துவிடக் கூடத் துணிந்தேன். இதனால் தான் பெண்
புத்தி என்பார்கள்”, என்று தனக்குள்ளாகவே நினைத்துக்
கொண்ட அரசி, அரசர் தன்னிடம் என்ன உதவி கேட்
டிருப்பார் என்று நினைத்தவளாய் “மன்னர் என்னிடம்
அப்படி என்ன உதவி கேட்டார்? அதற்குத் தாங்கள் என்ன
பதிலளித்தீர்கள்?” என்று தன் ஆவலை அடக்க முடியாமல்
கேட்டாள்—கேட்டே விட்டாள்.

அரசியின் உள்ளம் மன்னன் பால் நெகிழ்வதை அமைச்
சர் உணர்ந்து விட்டார். அதை நல்ல சந்தர்ப்பமாகக் கருதி
“அரசியாரின் சிறப்புக்களையும் ஆட்சியின் வலிமையையும்
நன்குணர்ந்த அரசர் கோணநாயகப் பெருமானுக்குத்
தொண்டு செய்யும் குடிகளுக்கு என்றென்றும் நீர்வளமும்
நிலவளமும் குன்றுதிருக்க, ஒரு திருக்குளத்தை அமைப்
பதற்கு ஆட்பணி தேவைப்படுவதாகக் கூறுப்படி சொன்னார்.

அமைச்சர் அதைக் கூறியதும் அரசிக்கு உடலெல்லாம்
புல்லரித்தது. அவளுடைய இதயத்தில் நீக்கமற நிறைந்
திருந்த அவர் நினைவு பூரித்துப் பொங்கியெழுந்தது மன்

னரே துணிந்து தன்னிடம் உதவி கோரிவிட்டதால் தன்னுடைய அபிலாஷை நிறைவேறுங் கட்டம் வந்துவிட்டது என உள்ளம் மகிழ்ந்தான்.

அந்த உத்வேகத்தில் அமைச்சரைப் பார்த்து, “மன்னர் உதவி கேட்டார்? எங்கள் படைப்பலத்திற்குப் பயந்து பணிந்துவிட்டார் போலிருக்கிறது! போகட்டும். அவருக்குத் தாங்கள் என்ன பதில் கூறி வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டு விட்டு, அவர் கூறப்போவதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அமைச்சர் அமைதியாகச் சிரித்தார். “நான் என்ன பதில் கூறியிருப்பேன் என்று அரசியார் உணர்ந்திருப்பார்கள் என்று நினைத்தேன். எங்கள் அரசியின் செயல் திறன் களையெல்லாம் மன்னனிடம் எடுத்துக் கூறினேன். தங்கள் பூதப்படைகளைப் பற்றியுங் கூறி அரசியார் மனம் வைத்தால் திருக்குள வேலையை மிகவும் எளிதாகவும் சுலபமாகவும் முடித்துவிடலாம் என்றும் கூறினேன். ஆனால்...” என்று கூறிவிட்டு அமைச்சர் நிறுத்தியபோது, அரசி ஆச்சரியத்தோடு அமைச்சரைப் பார்த்தாள்.

அமைச்சர் அப்படிப் பொடிவைத்துப் பேசியது அவளுக்குப் புரியவில்லை. “ஆனால் என்று நிறுத்திவிட்டார்களே மிகுதியையும் கூறுங்கள் அமைச்சரே!” என்று அவரைத் தூண்டினாள் அவள்.

“ஆனால் ஒரு நிபந்தனையின் பேரில்தான் இந்த உதவியைச் செய்து தருவதாகக் கூறி வந்தேன்” என்றார் அமைச்சர்.

‘நிபந்தனையா? நிபந்தனையென்றால்...? அது என்ன வென்று யான் அறியலாமா..?’

“அரசியார் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியந்தானே.. ஆனால் இப்படியொரு நிபந்தனையைத் தங்கள் உத்தரவின்றி விதித்ததற்காக அரசி என்மேற் கோப்பபடா

மல் இருந்தாற் போதும். தங்கள் தந்தை இறந்தபின் தங்கள் சுகநலன்களில் அக்கறை காட்டவேண்டிய ஒரே வாரிசு நான் என்பது என் பணிவான அபிப்பிராயம். அரசியாரும் இதை மறுக்க மாட்டார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கையின் பேரில்தான் “திருக்குள வேலைகள் நிறைவுற்றதும் மன்னர் எம் அரசியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற நிபந்தனையிட்டேன். அதற்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று கூறி நிறுத்திவிட்டு, அமைச்சர் அரசியின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினார்.

செந்தாமரை மலர் போன்றிருந்த அரசியின் முகம் முருக்கம் பூப்போற் சிவந்தது. அமைச்சரின் பேச்சு அரசிக்கு வெட்கமாக இருந்திருக்க வேண்டும். எவ்வளவுதான் பெரிய மகாராணியாக இருந்தாலும் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்கிற அணிகலன்கள் பெண்களுடன் கூடப் பிறந்தனவாயிற்றே.

அரசியின் தடுமாற்றத்தைப் புரிந்துகொண்ட அமைச்சர், “அரசர் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் எனது நிபந்தனையை ஏற்றுக்கொண்டதோடு மட்டும் நில்லாமல் அதற் கடையாளமாகத் தனது கைவிரலில் இருந்த இந்தக் கணையாழியையுங் கழற்றித் தங்களிடம் கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார்” என்று அமைச்சர் தன் கைக்குள் பொத்தியிருந்த இரத்தினக்கல் பதிக்கப்பட்ட கணையாழியை அரசியிடம் நீட்ட, அரசி அதை மிகுந்த பயபத்தியுடன் தன் இரு கரங்களாலும் பெற்றுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். அவளுடைய விழிகள் அந்தக் கணையாழியின் மேலேயே பதிந்திருந்தன.

“மிக்க மகிழ்ச்சி அமைச்சரே! தாங்கள் எதைச் செய்தாலும் அது என் நன்மைக்காகவேயிருக்கும் என்கிற நம்பிக்கையில் ஊறி வளர்ந்தவள் நான். அதனால் இவ்விடயத்தையும் என் உத்தரவின்றித் தாங்கள் செய்துவிட்டபோதும் தங்களைத் தண்டிக்கவோ, சண்டிக்கவோ ஆற்றலற்றவளாய் இங்கே பொம்மையாக நான் இருக்கிறேன். தற்சமயம் என் முன் நின்றுகொண்டிருக்கும் உங்களை நான் ஓர் அமைச்சராகக் கருதுவதை விடப்பாசம் நிறைந்த ஒரு தந்தையாகப் போற்றுகிறேன். என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்” என்று அவள் கூறியபோது அவர் கண்கள் பனித்தன.

தூனிமையான அந்த இடத்தில் நிலைய குழந்தையி-
லிருந்து அரசியும் அமைச்சரும் தம்நிலை பெற வெகு நேர
மெடுத்தது. அரசியின் பேச்சு அமைச்சரின் உள்ளத்தை
தொட்டது. அவருடைய கண்களிலிருந்து நீர் ஆருகப்
பெருக, அவர் நிலமடந்தையை உற்றுப் பார்த்தபடியே
நின்றார்.

அரசி தன் கண்களில் துளித்த நீரை மெதுவாகத்
துடைத்துவிட்டு ‘அமைச்சர் அவர்களே!’ என்று அமைச்-
சரை அழைக்க அமைச்சரும் தம்நிலை பெற்றுத் தலைநிமிர்ந்-
தார்: ‘‘தங்களுக்கு யான் என் உயிர் உள்ளவரையும் கட-
மைப் பட்டுள்ளேன்; தாங்கள் மன்னருக்கு வாக்களித்தது
போல் மலைபோலும் புயங்களையும் குறுகிய கால்களையு-
முடைய எமது பூதங்களிற் சிலவற்றை அழைத்துக்கொண்டு
போய் மன்னரது மனங் குளிரும்படி கூடிய விரைவிற் குளத்-
தையுங் கட்டி வயல் வெளிகளையும் திருத்திக் கொடுங்கள்.
அத்துடன் இன்னுமொரு வேண்டுகோள்!’’ என்று கூறி-
விட்டுத் தயங்கினான் அரசி.

அரசியின் உள்ளக் கருத்தைப் புரிந்து கொண்டவர் போல் “வேண்டுகோள் என்ன தேவி? கட்டளையிடுங்கள். செய்து முடிக்கிறேன். மன்னனைத் தூக்கிக்கொண்டு வர வேண்டுமா? அல்லது கட்டிக்கொண்டு வரவேண்டுமா? எப்படி வேண்டுமானாலும் கூறுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தார் அமைச்சர்.

அவருடைய பேச்சு அரசிக்குப் பெரும் வியப்பைக் கொடுத்தது. “தன் மனக்கருத்தை அறிந்துதான் அமைச்சர் இப்படிப் பேசுகிறாரோ” என்று கூட எண்ணினாள். ஆயினும் இனிச் சிந்திப்பதில் எவ்வித பயனும் இல்லை என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு, அமைச்சரின் குறும்பைத் தன் மனதார ஏற்றுக்கொண்டு விட்டதை அமைச்சர் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக “அரசரை நீங்கள் தூக்கிக்கொண்டு வரும் அளவுக்கு நான் தங்களுக்குச் சிரமங் கொடுக்க விரும்பவில்லை. முடிந்தால் தாங்கள் திரும்பும்போது அவரையும் எமது விருந்தினராக அழைத்து வந்தாற் போதும்” என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

“கண்டிப்பாக அரசர் இவ்விடம் வரத்தான் போகிறார் தேவி. நாம் அங்கிருந்து புறப்படு முன் தங்களுக்கு அறிவிப்பேன். தற்போது பூதங்களை அழைத்துக் கொண்டு போவதற்கு உத்தரவு வேண்டும் தேவி” என்று அவர் பணிவுடன் வேண்ட அரசியும் “ஜெயத்தோடு திரும்பி வாருங்கள்” என அமைச்சரை வாயார வாழ்த்தி விடையளித்தாள்.

அமைச்சர் செல்வதையே பார்த்து நின்ற அரசி, அவர் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை சென்று மறைந்ததும் தன் கையிலிருந்த கணையாழியை எடுத்து அதிற் பொருத்தப்பட்டிருந்த விலைமதிப்பற்ற இரத்தினக் கல்லை நோக்கினாள். அதில் தான் கற்பனை செய்து வைத்திருந்த மன்னரின் முகந் தெரிவது போன்றதொரு பாவனையில் அவள் தன்னை மறந்து நின்றபோது “தேவி:” என்ற குரல் பின்புறமாகக் கேட்கவே திரும்பினாள். அங்கே பூங்குழலி. “வெற்றி விழாவே கொண்டாட வேண்டிய மாபெரும் வெற்றி இதோ பார்த்

தாயா?" என்று தன் கையில் இருந்த கணையாழியை அவ ளிடம் காண்பித்தான் அரசி.

"ஓ! அரசரின் ஞாபகச் சின்னமாக்கும்! அடுத்துத் திரு மணம்! அரசியின் திருமணம் என்றால் கேட்கவா வேண்டும்? நமக்கு நல்ல விருந்து கிடைக்கும்! அப்புறம் நாமெல்லாம் அந்தப்புரப் பக்கம் எட்டியும் பார்க்க முடியாது. அரசியைக் காண்பது கார்த்திகைப் பிறை காண்பது போலிருக்கும்." என்று பூங்குழலி குறும்பு செய்ய அவள் தோளில் தட்டிக் கொடுத்த அரசி.

"திருமணத்திற்கு அரசர் உடன்பட்டுவிட்டார். அது அமைச்சர் அவர்களின் வெற்றி என்றுதான் கூற வேண்டும். மன்னருக்கு ஒரு திருக்குளம் அமைக்க எமது பூதப்படை களின் உதவி தேவைப்பட்டதாம். உடனே அமைச்சர் ஒரு நிபந்தனையைப் போட்டு விட்டார். அந்த உதவிக்குக் கைம் மாறாக அரசர் என்னைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ள வேண் டும் என்பதுதான் அந்த நிபந்தனை. என் சம்மதமோ உத் தரவோ இன்றியே அமைச்சர் எல்லாவற்றையும் முடித்து விட்டாரடி. என்மேல் அங்குக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை. அமைச்சர் திரும்பவும் பூதப்படைகளை அழைத்துக்கொண்டு தட்சிண கைலாயம் போகப் போகிறார். அந்த வேலை முடிவுற்றதும் அரசரையும் அழைத்துக்கொண்டு அமைச் சர் திரும்புவார்.

"நீ கூறியது போல எங்கள் திருமணம் கூடிய விரை வில் நடக்கத்தான் போகிறது. ஆனால் நீ நினைப்பதுபோல் உன்னை மறந்துவிட மாட்டேனடி. ஆமாம்! அரசரின் அழ கையும் குணத்தையும் அமைச்சர் புகழ்ந்தபோது, நீ பக் கத்திலிருந்து கேட்டிருக்க வேண்டும். அவர் நிரம்பவும் அழகு வாய்ந்தவராம். ஆனால் அவர் பிறக்கும்போது அவருடைய நெற்றியில் விலங்குகளுக்கு இருப்பதுபோன்ற ஒரு சிறு கொம்பு இருந்ததால் அவருக்குக் குளக்கோட்டன் என்று பெயரிட்டார்களாம். ஆயினும் காலப்போக்கில் அந்தக் கொம்பு மறைந்துவிட்டாலும் பெயர் நிலைத்துவிட்டது.

வெகு சுவையாகவும் இனிமையாகவும் பேசுவாராமடி. இப் படியாக அமைச்சர் தட்சிண கைலாயத்திலிருந்து வந்த நேரம் முதல் மன்னர் புகழ் பாடிக்கொண்டேயிருந்தார். நீ வருவதற்குச் சற்று முன்னர்தான் என்னிடம் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டார்'' என்று முடித்தாள் அரசி.

அரசி கூறுவதையே மிகவும் உன்னிப்பாகவும் ஆர்வமாகவும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பூங்குழலி, ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் அரசியிடம் விடைபெற்று அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி நெடும்பாதை வழியாக நடந்து குறுக் கறுத்துச் சென்ற ஒரு பாதையின் முடக்கில் நின்றாள். அவள் அமைச்சர் விசித்திர பூகியின் வருகையை எதிர்பார்த்துத்தான் அங்கே நின்றாள். அப்போது குதிரைக் காலடியோசை கேட்டது. அவள் சற்று முன்னால் நடந்து நடுப் பாதையில் நின்றபோது, மந்திரியின் குதிரை அவள் பக்கலில் கடிவாளமிட்டு நின்றது. அமைச்சர் குதிரையினின்றும் குதித்து இறங்கினார்.

“அமைச்சர் அவர்கள் சென்ற விடயம் எப்படி முடிந்தது என்பதை அறிய ஆவலாக இருந்தேன். அதற்குள் நாங்கள் பூதப் படைகளை அழைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் தட்சிண கைலாயம் செல்லப் போவதாக அறிந்தேன். அதற்கு முன் தங்களைச் சந்தித்துவிட வேண்டும் என்கிற துடிப்பில் இங்கு வந்து காவல் நின்றேன். எப்படியும் தாங்கள் அரசியைச் சந்தித்துவிட்டு இவ்வழியாகத் தான் வருவீர்கள் என்று தெரியும்,” என்று பூங்குழலி கூற, அமைச்சர் சிரித்தார் “நீ மிகவும் கெட்டிக்காரிதான்! ஆனால் நீ என்னை இன்னும் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று தான் துக்கமாக இருக்கிறது. நான் மீண்டும் தட்சிண கைலாயம் புறப்படுமுன் உன்னைச் சந்திக்காமற் பேவேன் என்று நினைத்தாயா...? உன்னிடம் நான் கொண்டுவந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கூறாமல் வேறு யாரிடங் கூறுவது? போகட்டும். நீ ஏன் நடவடிக்கைகளை மட்டும் நன்றாக அறிந்து வைத்துள்ளாய். நான் சென்ற விடயம் ஏதாவது

இதுவரை தடைப்பட்டது என்று சரித்திரமே இல்லை. பூங்குழலி. அது உனக்கும் தெரியும். நான் சென்ற விடயம் மகத்தான வெற்றியாக முடிந்துள்ளது என்றுதான் கூற வேண்டும். நான் எதிர்பார்த்துச் சென்றதற்கு மேல் பிரமாத வெற்றி. மன்னர் குளக்கோட்டனுக்கென்றே அரசி ஆடக் சவுந்தரி பிறந்துள்ளார் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

“பூங்குழலி! உனக்குப் பரம இரகசியமான ஒரு செய்தி கூறப் போகிறேன். உன்னிடம் எனக்கு எவ்வளவு அன்பும் பாசமுமுண்டோ அவ்வளவு விசுவாசம் உண்டு. அதனால் தான் இரகசியம் என்றேன். இதுபற்றி யாரிடமும் மறந்து கூட மூச்சு விட்டு விடாதே. ஆமாம்! அரசியின் பிறப்பைப் பற்றி அரசர் எணக்கொருவியப் பான வரலாற்றையே கூறி விட்டிருக்கிறார்,” என்று தான் அறிந்த கதையை அப்படியே பூங்குழலிக்கு எடுத்துச் சொன்னார் அமைச்சர். அதைத் தொடர்ந்து அவர் மன்னனின் பிறப்பைப் பற்றியும் அவருடைய மந்திரி தனக்கொரு செய்தி சொன்னார் என்று முடிப்பதற்குள் ‘குளக்கோட்டன் என்ற பெயரிடக் காணத்தனே?’ என்று பூங்குழலி இடைமறிக்க. அமைச்சர் வியப்போடு “ஆ... அது உனக்கெப்படித் தெரிந்தது!” என்று ஆச்சரியத்தோடு வினவினார்.

“உங்களுக்குத் தெரிந்த இரகசியம் அரசி மூலமாக எனக்குத் தெரியவந்தது,” என்று கூறிச் சிரித்தாள் பூங்குழலி. அவளுடைய களங்கமற்ற ‘கலகல’ என்ற சிரிப்பு அந்த நெடும் பாதையெங்கும் எதிரொலித்தது.

“நீ அரசியின் அந்தரங்கத் தோழியல்லவா? காதல் விவகாரங்கள் கூட உனக்குத் தெரிந்திருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. அரசி உன்மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்துள்ளார். என்பதை இதன்மூலம் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. எனக்குப் பொறுமையாகக் கூட இருக்கிறது. போட்டும்! அரசியும் அரசரும் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாய் விட்டார்கள். அதிகூட அவர்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள ஒற்றுமையைப் பார்த்தாயா?

“அதிருக்கட்டும் பூங்குழலி! நீ அரசியின் திருமணத் தைப் பற்றித்தானே கவலைப்படுகிறாய்? அரசர் சம்மதத்தின் அறிகுறியாகக் கணையாழிகூடத் தந்துவிட்டார். அரசியிடம் அதையுங் கொடுத்துவிட்டேன். ஆமாம்! இவ்வளவும் சொன்ன அரசி இதுபற்றி உன்னிடங் கூறவில்லையா?” என்று வினையாட்டாகக் கேட்டார் அமைச்சர்.

“அதை மட்டும் காட்டாமல் இருப்பாரா அரசி... அதைக்கூடக் காட்டத்தான் செய்தார்கள். நான்தான் அது பற்றி உங்களிடம் பிரஸ்தாபிக்க மறந்து விட்டேன்,” என்று சமாதானஞ் சொன்னான் பூங்குழலி.

“மிக்க மகிழ்ச்சி பூங்குழலி! எனக்கு நேரமாகிறது. இனி, சிவகாமி அக்காவிடம் சென்று விடைபெற்று, பூதப் படைகளை அழைத்துக் கொண்டு தட்சிண கைலாயம் சென்று திருக்குள வேலையை முடிக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் தான் நம் அரசியின் திருமணம்பற்றி அரசர் சிந்திப்பார். நமது அரசியின் திருமணம் நிறைவேறியதும் அடுத்து உன்னுடையதுதான்,” என்று கூறிவிட்டு அமைச்சர் குதிரையில் ஏறி அமர்ந்ததும், பூங்குழலி நாணத்தினால் முகஞ் சிவக்க, “முதலில் அரசியாரின் திருமணத்தைக் கவனியுங்கள்” என்றான். “நான் திரும்பும்போது அரசரை எமது ‘அரண்மனை விருந்தினராகவும் எம் அரசியின் மணமகனாகவும் அழைத்து வருவேன் பூங்குழலி” என்று ஆணையிட்டு விரைந்து செல்லும் அமைச்சரையே பார்த்து நின்றான் பூங்குழலி. சிந்தி தூரஞ் சென்ற அமைச்சர் தன் வீட்டுக்குச் சென்று மனைவியிடம் தான் சென்று வந்த செய்தியையும் கூறி, மேலும் தான் உடனடியாகச் செல்ல வேண்டியிருப்பதையும் கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டு, தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

பல மனைகளையும் நதிகளையும் கடந்து ஒரு சமதரையான அகன்ற வெளிக்குச் சென்று மனுநேய கய்வாகு வேந்தன் தனக்கு உபதேசித்துத் தந்த மந்திரத்தின் உதவியால்

ஒரு சில பூதங்களை அழைத்துக்கொண்டு திருகோணமலையை நோக்கி விரைந்தார்.

தட்சிணகையில் அமைச்சர் கலிங்கராயர், மந்திரி விசித்திரயுகியாரையும் பூதப்படைகளையும் வரவேற்று உபசரித்துப் பூதப்படைகளை ஓரிடத்தில் ஆறும்படி விடுத்து, மந்திரியை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு அரசனிடம் சென்றார்.

விசித்திரயுகியாரைக் கண்ட மன்னன் மனம் நிறைந்த மகிழ்வோடு அவரை வரவேற்று ஆசனத்திலிருத்தி உபசரித்தான். அதன்பின் உன்னாச்சிகிரியின் சேமலாபங்களைப் பற்றி விசாரித்தபின் “அரசியின் முடிவு என்ன?” என்று வினவினார்.

அரசனது வேண்டுகோளை அரசி மதித்துக் கண்ணியப்படுத்தி அவருக்குத் திருக்குளத்து வேலைகளில் உதவுமுகமாகப் பூதப்படைகளை அனுப்பியுள்ளதாகக் கூற, அரசன் மகிழ்ந்து அரசிக்கும் மந்திரிக்கும் நன்றி செலுத்தினான்.

அப்போது கலிங்கராயர் கோயில் திருப்பணி வேலைகள் யாவும் சொன்ன பிரகாரம் முடிந்து விட்டனவென்றும் மந்திரி விசித்திரயுகியாரும் வந்துவிட்டதால் கும்பாபிஷேகத்தை முடித்து விடலாம் என்றும் யோசனை கூற, மன்னன் உடனே அரண்மனை ஜோதிடர்களை அழைத்து நாள் பார்க்கும்படி சொல்ல, அவர்கள் புதன்கிழமை நல்ல நாள் என்று கணித்துக் கொடுத்தனர். வசிஷ்டருக்கு ஏற்கனவே அறிவித்திருந்தபடியால் மரக்கலத்தில் சேவகர்கள் சிலரைச் சோழ மண்டலத்துக்கு அனுப்பி அவரை அழைத்து வரும்படி பணித்தான்.

குறிப்பிட்ட நாளில் வசிஷ்டரும் வந்திறங்கினார். அரசன் அளவு கடந்த சந்தோஷங்கொண்டு வீதிகளெல்லாம் பூப்பந்தர்களிட்டு வாழைகள் கட்டிப் பூரண கும்பங்களும்

பாலிகைகளும் வைத்து விளக்கேற்றி, சொர்ணலோகம் போலச் சிங்காரஞ் செய்வித்தான். அதன் பின்பு வசிஷ்ட முனிவர் கும்பாபிஷேகத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரமங்களனைத்தையும் விதிப்படி செய்து முடித்ததே தேவர்கள் புஷ்பமாரி பெய்ய, முனிவர்கள் வாழ்த்தொலி எழுப்ப, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க, விபூதி பஞ்சாட்சாரகுத்திராட்சத்தின் மேன்மை விளங்க, சிவனடியார்களின் வீணைகள் நீங்க, தானதருமங்களோங்க, குளக்கோட்டு மகாராசனது மனம் மகிழ்ச்சியடைய, சைவசமயம் தழைத்தோங்க, கோண நாயகரையும் பிடியன்ன மென்னடை யம்மையையும் இரத்தின சிங்காசனத்தின் மீது தாபித்து வேதவிதிப்படி கும்பாபிஷேகஞ் செய்து பின்பு விநாயகர் சுப்பிரமணியர் முதலிய தேவர்களையும் அவரவர்க்குக் கட்டப்பட்ட ஆலயங்களில் வைத்துப் பிரதிஷ்டை செய்து குளக்கோட்டு மகாராசனுக்கும் ஆசீர்வாதஞ் செய்து வசிஷ்டமுனிவர் சோழநாடு திரும்பினார்.

அதையடுத்துக் காலதாமதமின்றித் திருக்குளத்தின்வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென மந்திரி பணித்ததற்கிணங்க அரசன் மந்திரிகள் பிரதானிகள் படைகள் புடைசூழ, திருக்கோணநாயகர் ஆலயத்திற்குச் சென்று அவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுச் சென்று ஒரு குளிர்த்த கோடியில் அழகான மண்டபம் கட்டி முடிப்பித்து, மந்திரி பிரதானிகளுடன் தங்கியிருந்தார்.

மந்திரி விசித்திரபூகியார் தான் அழைத்து வந்த பூதங்களைக் கூப்பிட்டுத் திருக்குள வேலைகளை ஆரம்பிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். உடனே பூதங்கள் விரைந்து சென்று மரங்களைப் பிடுங்கி ஊற்றுக்காணும்படியாக மண்டபப்படி வெட்டி இருமலைகளையும் ஒன்றாய்ப் பொருத்திக்கட்டி, அலைகள் மோதிக் கட்டை உடையாதிருக்கும்படியாகப் பெரிய கற்களை அடுக்கிக் கட்டின. அப்போது குளக்கோட்டு மகாராசா ஆலயத்திருப்பணி செய்வதற்காகச் சோழ நாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட ஐந்து ஆசாரிமார்களையும் அழைத்து அவர்களிடம் ஏதோ கூறினார். அவர்கள் அரசன் கட்டளைப்படி மண்டபப்படியிலிருந்து மதகு வரையுஞ் செப்

புப்பீலி வைத்துக் கபால சூத்திரம் போல இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனையாக மதகுகளை வகுத்துக் கட்டி விசைகொண்டு வருகின்ற நீரானது வந்து விழுந்து ஆற்றிப் பாயும்படி உடலமையக் கிணறு, சிரமமையக் கிணறு என்னும் இரண்டு கிணறுகளையும் கட்டி முடித்தனர். தண்ணீர் அதிகம் ஓடாமலும் நில்லாமலும் போகவரத்தக்க இரண்டு நாசமதகுங் கட்டி, அம்மதகுகளின் மேல் சிகர குப்பாயமாகக் கற்பலகைகளைப் பரவி, கிழக்குப் பக்கத்திலுள்ள மையக்கிணற்றில் வந்து விழுகின்ற எவற்றையும் வெட்டித் தள்ளும்படி சக்கராகிருதியாக ஓர் இயந்திரம் வைத்துத் தேவர்களும் விபகக் கூடிய பிரகாசமாகக் குளம் கட்டி முடித்தார்கள்.

பூதங்கள் அக்குளத்திலிருந்து தண்ணீர் பாய்ந்து நெல் விளையக்கூடிய இரண்டாயிரத் தெழுநாறு அவண நெல் விதைக்கும் வயல் வெளிகளையும் திருத்தி அவ்வெளிக்கு நீர்பாயக் கூடிய விதமாக வாய்க்கால்களையும் வெட்டி மகாவலிகங்கை நீரும் குளத்தில் வந்து விழும்படி செய்து முடித்த பின் கொட்டியாபுரத்திலுள்ள காடுகளை வெட்டித் திருத்திக் சதலி, பலா, மா, புன்னை, இலுப்பை முதலிய மரங்களை அதிகமாக வைத்து அலங்காரமான சோலையாக்கி அவ்விடத்திலுமுள்ள வயல்வெளிகளைத் திருத்தி முடித்தனர்.

பின்னர் ஆசாரிமார்கள் திருக்குளத்தின் பெரிய மதகுக்கும் கதவு போட்டுப் பூட்டிவிட்டுத் திறவுகோலைக் குளக்கோட்டு மகாராசாவினுடைய கையிற் கொண்டுவந்து ஓப்படைத்தனர். அப்போது குளக்கோட்டு மகாராசா அமரும் முகமும் மகிழ உள்ளம் பூரித்து அமைச்சர் கலிங்கராயருடனும் விசித்திரயுகியாருடனும் சென்று திருக்குளக் காட்சியைப் பார்த்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து கோணநாயகரின் அருளை நினைந்து வியந்தார்.

கோணநாயகரின் அருளிஞற்றான் திருக்குளத் திருப்
பணி இவ்வளவு விரைவாகவும் சிறப்பாகவும் முடிவுற்றது
என்று மன்னன் மந்திரி விசித்திரபூகியாரிடம் கூறிக்கொண்டே
திருக்குளத்தைப் பார்த்து உலகை மேலுந்தத் தன்னை மறந்து
நின்றார். மகாவலிகங்கை நீரானது சிறுகச் சிறுக வந்து
குளத்தில் விழுந்து சங்கமமாகிக் கொண்டிருந்தது. அது
பார்ப்பதற்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருந்தது. அந்தக்
காட்சியைக் கண்குளிரப் பார்த்து நின்ற மன்னன் இன்னு
மொரு விடயத்தையும் காணத் தவறவில்லை.

மகாவலிகங்கை நீரானது வரவர அதிகரித்துத் திருக்
குளத்தின் நீர்மட்டத்தை உயர்த்தியது. இதனால் அச்சமும்
பீதியும் திகிலுமடைந்த மன்னன் மதகுகளில் ஒன்றைத்
திறக்கா விட்டால் கங்கை நீரானது நிறைந்து
குளக்கட்டை உடைத்து நாட்டையே அழித்துவிடும் என்று
மதகைத் திறக்க யார் வல்லார் எனச் சிந்திக்கத் தொடங்
கினார். அப்போது அவருக்குக் காத்தற் கடவுளாகிய விஷ்ணு
மூர்த்தியின் ஞாபகம் வரவே அவர் விஷ்ணுமூர்த்தியை
நினைத்து மனதாரப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினார்.

குளக்கோட்டு மகாராசாவின் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கிய காத்தற் கடவுளாகிய விஷ்ணுவும் உடனடியாக அவர் முன் தோன்றியருளினார். குளக்கோட்டு மகாராசா தன் முன் தோன்றிய கடவுளின் பாதங்களைப் பிடித்துச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்து 'சுவாமி! நான் கோண நாயகருக்குக் குறைவில்லாதிருக்கும் பொருட்டாக இந்தத் திருக்குளத் திருப்பணியை மிகுந்த சிரமத்துடன் நிறைவேற்றினேன். திருக்குள வேலைமுடிந்து விட்டது என்று மன மகிழ்ந்து இறும்பூ தெய்தி நிற்கும் இந்த வேளையில் ஏதோ தெய்வகுறை நேர்ந்துவிட்டதுபோல் கங்கை நீர் பிரவாக மெடுத்துக் குளத்தை நிரப்புகிறது. இதற்கு ஏதாவது வழிவகை செய்யாது விட்டால் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் குளக்கட்டே இடிந்து நாசம் விளைந்து விடும். அதனால் மதகு திறந்து நீரை வெளியேற்ற வேண்டும். அது தேவரீரைத் தவிர வேறு யாரால் முடியும். அதனால் தயைசெய்து இந்த உதவியைச் செய்தருள வேண்டும்'. என்று அவர் பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கண்ணீர் சிந்திக் கேட்டார்,

அவர் கூறியதைக் கேட்ட விஷ்ணு மூர்த்திக்குக் கங்கை பெருக்கெடுத்ததன் நோக்கம் விளங்கி விட்டது. அதனால் அவர் குளக்கோட்டு மகாராசனை நோக்கி 'அரசனே! எழுந்திரு. நீ இந்தத்திருப்பணியைத் தொடங்கும்போது விக்கி னேஸ்வரப் பெருமானை நினையாது விட்டதால் ஏற்பட்ட குறைதான் இது. ஆகவே உடனடியாக இக்குளக்கட்டின ருகில் விக்னேஸ்வரப் பெருமானை ஸ்தாபிப்பதே அதற் கேற்ற பிராயச்சித்தம்' என்று சொல்லித் திருக்குளத்தின் அருகில் ஒரு விநாயகரை ஸ்தாபித்தார். அதன்பின் அவருக்கு அபிடேகஞ்செய்து, முக்கனிகள் பணிகாரம், அவல், எள்ளுருண்டை முதலியவைகளை நிவேதித்து, விதிப்படி பூசைசெய்து முடித்தார். குளக்கோட்டு மகாராசன் தான் செய்த குற்றத்திற்காக விநாயகர்முன் ஆயிரந் தோப்புக் கரணம் போட்டு மன்றாட்டமாக வேண்டிக் கொண்டார். அதன்பின் விஷ்ணுமூர்த்தி மண்டுக ரூபங் கொண்டு குளத்துட் பிரவேசித்து விநாயகரை மனத்துட் பிரார்த்தித்தபடி

மதகைத் திறந்தார். என்ன ஆச்சரியம்! அங்கே நிரம்பி வழிந்த நீர் மதகின் வழியாக விநாயகரை வலஞ் செய்து சுற்றியிருந்த வயல் வெளிகளெல்லாம் பாயத் தொடங்கியது.

அக்காட்சியைக் கண்ட ஜனக்கோட்டு மகாராசா பரமா னந்த மடைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியை நோக்கி “சுவாமி! எக்காலமும் இத்திருக்குளத்துக்கு யாதொரு குறையும் ஏற் படாதவாறு தேவரீரே காத்தருள வேண்டும்” என்று பணி வுடன் வேண்டினார். அதற்கு விஷ்ணு மூர்த்தி மகாராசனை நோக்கி “நானும் பிரமதேவனும் அடிமுடிதேடி இன்னும் காணாதிருக்கும் சிறப்புப் பெற்ற கோணநாயகருக்காகவே நீ இக்குளத்தைக் கட்டி முடித்தாய். இதற்கு யாதொரு குறையும் வராமல் நான் பாதுகாத்தருள்வேன். நீ கலங்க வேண்டாம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

பின்பு, விஷ்ணுமூர்த்தி விநாயகரைத் தோத்திரஞ் செய்து கொண்டு, அண்ணமார், வதனமார், நாயமார், மங்கலர், காள மாமுனி, இலங்கைச் சந்தி காவலர் முதலி யவர்களையும் ஏழு இராசாக்களையும், வைரவக் கூட்டங்களையும் காளி, பத்தினி முதலியவர்களையும் குளக்கட்டிற் காவ லாக நிறுத்தி, அவர்களை நோக்கி “ஒருவருடம் பாற்பொங் கல், ஒருவருடம் பழம் பாக்கு வெற்றிலை முதலியவைகளில் மடை குறைவில்லாமல் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். ஒருகாலங் குறைவு கண்டாலும் நீங்கள் மனதிற் கிலேசமடையாமல் திருக்குளத்தைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டுப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும். இருபத்தெண்ணாழி சென்ற பின்பு யாமில்விடம் வந்து உங்கள் குறைகளைப் தீர்ப்போம். இது மட்டுமன்றி மழையில்லாத காலத்தில் விதிமுறையாகப் பச் சைப்பட்டுக் கொண்டு வந்து நேருவார்களாகில் மழையுண்

விஷ்ணு மூர்த்தியாற் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அந்த விநாயகர் தற்போதும் கட்டளைப் பிள்ளையார் என்ற பெயரில் அழைக் கப்படுகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

டாகும்படிக்கும் கிருபை செய்யுங்கள்'' என்று கட்டளை யிட்டுப் பின்பு குளக்கோட்டு மகாராசனை நோக்கி, ''நானிப் போது சொல்லிய பிரகாரம் வருடந்தோறும் குறைவின்றி இவற்றை நடாத்திவா'' என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந் தருளிஞர்.

குளக்கோட்டு மகாராசா விஷ்ணுமூர்த்தி கூறிய பிரகா ரம் வேள்வி முதலிய சடங்குகளை நிறைவேற்றி, விநாயகக் கடவுளிடம் விடைபெற்று மந்திரிமாரையும் அழைத்துக் கொண்டு தம்பலகாமத்துக்குப்போய் வயல் வெளிகளின் சிறப்பையும் கண்டு அவ்வழியே தட்சிண கைலாயந் திரும் பினார்.

அதன்பின் குளக்கோட்டு மகாராசா கோணநாயகர் ஆலயஞ் சென்று கோணநாயகரையும் பிடியன்னமென் டையம் மையையும் வணங்கி ''அடியவனாகிய யான் செய்து முடிப் பித்த திருக்குளமானது எக்காலமும் மாறாமடை பாயவும் வயல் வெளிகளெங்கும் விளைவு பெருகவும் அருள் புரிய வேண்டும்'' என்றும் பிரார்த்தித்து அனுக்கிரகம் பெற்றுக் கொண்டு தன் அரண்மனைக்குச் சென்றார்.

அதன்பின் மந்திரி பிரதானிகளையழைத்து ஒருபடியாகத் திருக்குளத்திருப்பணியும் முடிவுற்று விட்டது. வயல் வெளி களையும் திருத்தி விட்டோம். ஆகையால் அவ்விடங்களிலி ருந்து செந்நெல் விளைவு உண்டாவதற்கு மிகுந்த குடிசனங் கள் வேண்டும். ஆகவே மந்திரி கலிங்கராயர் அவர்கள் உத்தரதேசஞ் சென்று குடிசனங்களை அழைத்துவர வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். மந்திரியும் அவர் ஆணைக்குட் பட்டு உத்தர பிரதேசஞ் சென்று குடிசனங்களை அழைத்து வந்தார்.

அக்குடிசனங்களைக் கண்ட குளக்கோட்டு மகாராசா அகமகிழ்ந்து அவர்களைத் தம்பல காமம் கொட்டியாபுரம் *அச்சந்ததியில் உள்ளவர்கள் தற்காலமும் உள்ளனர். அவர்கள் சிந்து நாட்டார் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

என்னும் பகுதிகளிற் குடியேற்றி அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் உதவி, விளைநிலங்கள் கொடுத்து, சீரும் சிறப்பு மாக வாழச் செய்தான். அவர்களும் அரசர் ஆணைப்படி அந்நிலங்களை வளம்படுத்தி நெல்சாகுபடி செய்தனர்.

அதன்பின் கரையூர் சென்று அங்கிருந்து இருபத்தொரு குடிகளை அழைத்துக் கொண்டு வந்து விளைநிலம் முதலியன கொடுத்து, திருக்கோணசல நகரிற் குடியிருத்தினார். அதன் பின்னரும் மன்னரின் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை. குடிசனங்களுக்கேற்ற வாழ்க்கை வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்றுங் கருதினார். ஆகவே கொல்லன், குயவன் ஏகாலி, நாவிதன் வள்ளுவன் ஆகிய தொழிலாளர்களில் ஒவ்வொரு குடிமகனை அழைப்பித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களுமுதவி ஐந்து குடிமைகளையும் திருக்கோண நகரிற் குடியிருத்தினார்.

அதன்பின்பு தானத்தராகிய முப்பது குடிகளையும் அரண்மனைக்கழைத்து அவர்களிடம் நீங்கள் கோணநாயகருக்குச் செய்யுந் திருத்தொண்டுகளைச் சொல்லப் போகிறேன் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறத் தொடங்கினார். திருக்குளத்திலுள்ள ஏழு இராசாக்களுக்கும் பீதாம்பர மீதல், அறை முதலில் வரவு செலவுக் கணக்கெழுதல், திருச்சூரத்திருவிளையாட்டு நடத்தல், ஆதியனவற்றைக் கிரமமாகச் செய்ய வேண்டும் என்று பணித்து அவர்களில் ஏழு ஆண்களைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களுக்கு இராயரென்னும் பட்டமும் அவர்களின் பெண்களுக்கு மாணிக்கங்களெனப் பெயரும் கொடுத்தார்.

பட்டமளிக்கப்பட்டவர்களை நோக்கி “நீங்கள் ஏழுபேரும் கோணநாயகருக்கு முன்பாக நடனஞ் செய்தல் ஆலத்தி எடுத்தல், கோணநாயகர் திருச்சூரத் திருவிளையாட்டுக்கு

எழுந்தருளும்போது சுவாமிக்குமுன் ஈட்டிகளைக் கொண்டு
சென்று திருச்சுகரத் திருவிளையாட்டு முடிந்தபின் உள்மண்
டபத்தில் நின்று சகலருக்கும் மஞ்சளநீருற்றல் முதலியற்றை
ஒழுங்காகச் செய்ய வேண்டும்'' என்று பணித்துக் கோயில்
தொழும்புசெய்ய விடுத்தார்*

60
9
50

* விஷ்ணுமூர்த்தி சொற்பிரகாரம் குளக்கட்டிலுள்ள
தேவதைகளுக்குப் பாற்பொங்கல், மடை முதலியவேள்வி
களைக் குளக்கோட்டு மகாராசாவினால் உண்டுபண்ணப்
பட்ட விதிப்படி தற்காலத்தில் உள்ளோரும் செய்துவருகின்
றனர். மழை வெயில் தேவையான காலங்களில்
முறையே பச்சை சிவப்பு பட்டுக்கள் நேர்ந்து வரும் வழக்
கம் தற்காலத்திலும் நடைபெற்று வருகின்றது।

கோணநாயகர் ஆலயத்தின் திருப்பணிகள் ஆற்ற நியமிக் கப்பட்டவர்களுக்குரிய பணிகள் மற்றும் நிறைவேறி முடியாததால் குளக்கோட்டரசர் அதில் தனது முழு நேரத்தையும் காலத்தையுஞ் செலவழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

வரிப்பத்தராகிய இருபத்தொரு குடிகளையும் அழைத்து, அவர்கள் கோணநாயகருக்கு அலகிடுதல், கோமயந்தெளித்தல், பாத்திரங்கள் சுத்தி செய்தல், திருவிளக்கேற்றல், புட்பபத்திரமெடுத்தல், மாலை கட்டுதல், பூரண கும்பங்கள் வைத்தல், பாலிகை போடுதல், அபிஷேகத்திரவியங்கள் திட்டஞ் செய்தல், பழம் பாக்கு வெற்றிலை சந்தனமெடுத்தல், நடன மாதர்களுக்குப் பின்னணி இசைத்தல், பீதாம் பரங்கள் கொய்து கொடுத்தல், வாத்தியஞ் செய்தல், திருச்சுண்ண மெடுத்தல், நெற்குற்றல், தீர்த்த மெடுத்தல், எரி துரும்புதவுதல், திருக்கோயிற் பணிவிடை முற்றுஞ் செய்தல் என்பவற்றை ஒழுங்காகச் செய்யும்படி பணித்தார். அத்துடன் அவர்களில் ஐந்து குடிகளுக்குப் பண்டாரத்தார் என்னும் பட்டமும் கொடுத்தார்.

அதன் பின்னர் மந்திரி பிரதானிகளுடன் கலந்தாலோசித்து விட்டுத் திருநெல்வேலியிற் சிவபெருமான் கோயிலில் முதன்மை செலுத்தி வந்தவர்களில் ஒரு குடியை வரவழைத்து அவருக்குக் கணக சுந்தரப் பெருமாள் என்னும் பட்டமும் சூட்டிக் கட்டுக்குளப் பற்று முறைமையையும் அவருக்குச் சுதந்திரமாகக் கொடுத்தார்.

அத்துடன் அவர் கோணேசரின் உற்சவ காலங்களில் கையிற் காப்புக் கட்டி முன்னிடு செலுத்தி விழா நடாத்து வித்தலுடன் திருவாபரணங்களையும் மற்றும் திரவியங்களையும் பாதுகாத்தல் வேண்டும் என்றும் பணித்தார்.

அத்துடன் திரவியங்களின் அளவையும் திருவாபரணங்களின் வகைகளையும் பெறுமதியையும் கொண்ட பெரிவளப் பத்திரம் என்னும் செப்பேட்டையும் கொடுத்து, வருங்காலத்தில் கோணநாயகருக்கு வருந்திரவியங்களின் கணக்கை அதிற் பதித்து வைக்க வேண்டும் எனவும் கட்டளையிட்டார். உங்கள் உறவினர் திருநெல்வேலிச் சிவபெருமான் கோயிலில் முதன்மை செலுத்தி வருவது போலவே நீர் கோணநாயகர் கோயிலிலிருந்து முதன்மை செலுத்த வேண்டும் எனவும் கட்டளையிட்டு நிலாவெளி எனும் கிராமத்திற் குடியிருத்தினார்.

சிவ நாட்களின் பின் குளக்கோட்டு மகாராசா காஞ்சி புரத்திலுள்ள புலவரொருவராகிய சிவசிதம்பரப் பெருமாள் என்பவரை அழைப்பித்து, சித்திரவித்தாரப் புலவரெனப் பட்டமும் கொடுத்திது கம்பைச்சாத்திரர் என்னும் ஏட்டையும் கொடுத்து, நீர் எப்போதும் கோணநாயகருக்கு முன்பாக நின்று திராவிட வேதத்தைப் பண்ணோடு பாடவேண்டும் எனவும் பணித்தார்.

சிவசிதம்பரப் பெருமானுக்குக் குடிநிலம் கொடுக்கும் பிரச்சினை எழுந்தபோது, அவருக்கு நல்ல விளை நிலமாக வழங்க உள்ளங் கொண்ட மன்னன், அவரையும் அழைத்

துக் கொண்டு கொட்டியாரப் பகுதிக்குச் சென்று, அங்கே அவர் குடியிருப்பதற்கு ஒரு நிலத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் படி கூறினர்.

ஆனால் குளக்கோட்டு மகாராசா காட்டிய எந்த நிலமும் சிவசிதம்பரப் பெருமானுக்குப் பிடியாமற் போகவே அவர் இன்னும் சிறிது தூரஞ் சென்று தனக்குப் பிரியமான ஓர் இடத்தைக் கண்டு அவ்விடம் தனக்குச் சம்பூர்ணமான இடம் என்று கூற அவ்விடத்திலேயே மகாராசா அவரைக் குடியேற்றி வைத்தார். இந்நாளில் இருந்து அந்த ஊர் சம்பூர் என அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இப்படியாகக் கோணநாயகப் பெருமானுக்கு வேண்டிய சகலவற்றையும் செய்து முடித்த குளக்கோட்டு மகாராசா வின் மனதில் ஒரு புதிய கவலை தோன்றியது. அங்கு குடியேற்றப்பட்ட மக்களிடையே பிற்காலத்தில் தனக்குப் பின் வரும் குழப்பங்கள், கலகங்கள் முதலியவற்றை நடுநிலைமை தவறாது தீர்த்துவைக்க ஒரு குடியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே அக் கவலையாகும்.

அந்த நினைவு அவரை வாட்டியது. அவர் பலவாறு சிந்தித்துப் பாண்டிய ராசாக்கள் இருந்து அரசு செய்த மதுரைப் பட்டணத்திலிருந்து சந்திர குளத்தில் வந்தவனரித்த திருமலை நாடான் என்னும் ஒரு வரை அழைத்து வந்து தனியுண்ணப் பூபால வன்னியனென்னும் பட்டத்தையுஞ் சூட்டினார். அவர் 'நீர் பஞ்சமென்றவர்களுக்குத் தண்ணருள் புரிந்து தன்னுயிர் போல் மன்னுயிரையும் பாதுகாத்துத் துட்ட நிக்கிரக சிட்ட பரிபாலனம் என்பதைக் கைக்கொண்டு கோணநாயகர் கோயிற்றொழும்பாளர் சகலருக்கும் முதலாகவிரும்பு திருக்கோணசல நகரை அரசு செய்வீராக' என்று கூறி அவரை ஓர் இரத்தினச் சிம்மாசனத்தில் இருத்தி அருளினார்.

இவை யாவும் முடிந்து ஆலயத் திருப்பணியின் கடைசி அம்சமாகக் குளக்கோட்டு மகாராசா தனியுண்ணப் பூபால வன்னிமையையும் ஏனைய தொழும்பர்களையும் வசந்த மன்

டபத்துக்கு அழைப்பித்து அவர்களை நோக்கி, இன்னும் சில பணிகளை அவர்களிடம் ஒப்புவித்தார்.

“ஒவ்வொரு நாளும் கோணநாயகர் எழுந்தருளியிருக்கும் இரத்தின சபையினுள்ளாகப் பசு நெய்யூற்றி ஆயிரந்திப மேற்றி ஆலயங்களுக்கும் பதினாயிரம் விளக்கேற்றிச் சந்தனம் கஸ்தூரி முதலிய வாசனைத் திரவியங்களைப் பன்னிரிற்கரைத்து, வீதியெங்குந் தெளித்துப் பூரண கும்பங்கள் வைத்து முனைப்பாலிகை பரப்பி, வாழை கமுகு நாட்டித் தோரணங்கட்டி, வீதியெங்கும் அலங்கரித்துக் குங்குமப் பூ கோரோசனை கஸ்தூரி முதலிய திருமஞ்சனத் திரவியங்கள் அரைத்துப் பன்னிரிற்கரைத்துக் கோணநாயகருக்கும் பிடியன்னமென் நடையம்மைக்கும் மற்றும் தேவர்களுக்கும் அபிஷேகஞ் செய்து பற்பல நிறமுள்ள பட்டுப் பீதரம்பரங்களையும் இரத்தினபரணங்களையும் அணிந்து பரிமளசுகந்த புஷ்பமாலைகளையும் சாத்தி விநாயகருக்கு வெள்விக் கிண்ணத்தில் ஆறு தளிகைகளையும் சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குப் பொற்கிண்ணத்தில் பன்னிரண்டு தளிகையும் கோணநாயகருக்கும் மாதுமையம்மனுக்கும் தங்கக் கிண்ணத்தில் அறுபத்து நான்கு தளிகையும் மற்றும் தேவர்களுக்கு ஐம்பொற்கிண்ணத்தில் பிடியமுதும் பழலர்க்கங்களும் தங்கக் காளாஞ்சியில் தாம்பூலமும் வைத்து நிவேதித்து தீபதூபம் கொடுத்த பின்பு மகாமண்டபத்துக்கு வந்து அவ்விடத்தில் ஒருமுழ நீளமும் அகலமும் உயரமும் உள்ளதாகச் சாத்ததைச் சொரிந்து தட்டி, அதைச் சுற்றி இருபத்தேழு பிடிசாதம் வைத்து நெய்யிரோய்ந்த ஐந்து திரி கொளுத்தி அவ்வன்னக் குவியலிற் குத்திப் பால், பழம், பணிகாரவகை முதலாக மற்றும் நிவேதனத்துக்குரிய பொருள்களெல்லாவற்றையும் அவ்விடம் படைத்து, எங்கும் வாசனை கமழும்படி தூபங்களிட்டுத் தீபாராதனை செய்து சோடச உபசாரமும் கொடுத்து, அர்ச்சனை செய்து மகுடாகமப்பிரகாரம் பூசை நடத்த வேண்டும். ஒவ்வொரு வருடத்திலும் உற்சவம்

நடாத்தீப் பங்குனி உத்தரத்தன்று இரதோற்சவம் நடாத்த வேண்டும். இப்படியே எக்காலத்திலும் நித்திய நைமித்தியங்கள் குறைவின்றி நடாத்திவந்தால் கோணநாயகரின் அருள்கிட்டும். அத்துடன் சகலபாக்கியங்களும் பெற்று வாழ்வீர்கள்' என்று கூறினார்.

அதன்பின், தனியுண்ணுப் பூபால வ ன் னி ம ம யை நோக்கி, "கட்டுக் குளப்பகுதி நாட்டிலிருப்பவர்களிடம் வருடமொன்றுக்கு நூறுஅவண நெல் பெற வேண்டும்" எனவும் பணித்தார். அத்துடன் தேவையான வெற்றிலை, பாக்கு, பழம், பால், தயிர், நெய், இலுப்பெண்ணெய், புண்ணீப் பருப்பு ஆகியவற்றைக் கொட்டியாபுரத்திலிருந்து பெற்று அங்குள்ள இறையாத தீவு என்னுமிடத்தில் செக்காட்டி எண்ணெய் எடுத்துக் கெளரிமுனையிலுள்ள ஓடக்காரனிடம் அந்நாட்டவர் ஒப்புளிக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் அனுப்பும் ஆமணக்கெண்ணெய் ஆநெய் முதலியவைகளைக் கோயில் வாயிலுக்கு கிழக்கே கட்டப்பட்டிருக்கும் ஏழு கிணற்றிலும் விட்டுவைக்க வேண்டும். "நிலங்களையும் வயல் வெளிகளையும் திருத்தி, எனது வம்சத்தினருக்காக விடவில்லை, கோணநாயகருக்காகவே விட்டு வைத்துள்ளேன், எண்ணற்ற திரவியங்களையும் எழுதி வைத்துள்ளேன். இவைகளை ஒரு சிறிதளவாவது திருடியவர்களும் அதற்குத் துணையாக இருந்தவர்களும் தொழும்பு செய்ய வெட்கப்பட்டுக் கூலிக்கு ஆட்களை நியமிப்பவர்களும் துன்பத்திற்கு ஆளாகித் தவிப்பர். இது சத்தியம்" என்று ஆணையிட்டார்.

குறிப்பு- கனகசுத்தரப்பெருமான் கனகசுத்தரப்பெருமானின் வம்சத்தவர்கள் திருக்கோணசல நகரிலும், கட்டுக் குளப்பகுதியில் குச்சவெளி என்னும் கிராமத்திலும் கொட்டியபுரம் பகுதியில் சம்பூர் கிளிவெட்டி என்னும் இடங்களிலும் தற்காலத்திலும் இருக்கிறார்கள். இதில் குச்சவெளி

யில் இருப்பவர்கள்தான் தம்பலகாம்பம் கோணநாயகர் கோயிலில் முன்னிடு செலுத்தி வருகிறார்கள். பெரிய வளமைப் பத்ததி என்னும் செப்பேடும் அவர்கள் வசத்திலேயே இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

சம்பூர்ப்பத்திரகாளி - சிதம்பரப் பெருமான் வைத்து வழிபடும் பொருட்டுச் சோழ மண்டலத்திலிருந்து அழைக்கப்பட்ட சிற்பியொருவரால் செதுக்கப்பட்ட சிலையே தற்போது மரத்திடையில் குடிகொண்டிருக்கும் புதுமை நிறைந்த பத்திரகாளியம்மாளாக இருக்கலாம்.

கம்பைச் சாத்திரம் குளக்கோட்டு மகாராசனாற் கொடுக்கப்பட்ட கம்பைச் சாத்திரம் இப்போது புவன வம்சத்தாரிடம் உள்ளது எனக் கூறப்படுகிறது.

பூபாலக்கட்டு - திருமலைநாடான் தனியுண்ணப் பூபால வன்னிமை மற்றும் வன்னிமைகள் சகலரும் திருக்கோணாச நகரிற் குடியிருந்தவிடத்துக்கு இப்போது பூபாலக் கட்டு என்று பெயர் வழங்கி வருவதாகக் கூறுவர்.

oo
oo

கூடையாகத் தனியுண்ணப்பூபாலனையும் கனககந்தரப் பெருமானையும் சித்திரவித்தாரப் புலவரையும் நோக்கித் தள தளத்த குரலில் பின்வருமாறு கூறத் தொடங்கினார், மன்னர். எனக்குப் பின்பு கயவாகு மன்னன் இவ்விடம் வந்து கோணநாயகரைத் தரிசித்து இன்னும் அநேக விளைநிலங்களையும் திருத்திக் குாங்களையும் கட்டிக் கோணநாயகருக்காகப் பணி செய்வான். அவன் வருவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னதாகப் பாசுபதர்கள் இறந்து விடுவார்கள், அவர்களுக்குப்பின், பிராமணர்கள் பூசை செய்யத் தொடங்குவார்கள். அப்போது இன்னும் பல அரசர்கள் வந்து கோணநாயகரை வணங்கி அவர் அருள் பெற்றுப் பல திரவியங்களை அவரது இருப்பில் இட்டுச் செல்வார்கள். அப்போது காலமாறுதலில் கொடை, களவு, பொய் முதலிய பஞ்சமாபாதகங்கள் மலியும், அக்காலத்தில் நீசர்கள் இலங்கையை அரசாள்வார்கள் அவ்வேளை கோணநாயகரைக் கொண்டுபோய்க் கழனிமலையில் வைத்துப் பூசை செய்ய வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு கட்டளையிட்டார்.

அதன்பின் மந்திரிமாருடன் எழுந்து சென்று கோண நாயகப் பெருமானை வலம் வந்து வணங்கி, பிற்காலத்தில் நாட்டிற் பஞ்சமேற்பட்டாலும் அவருக்கு ஒரு குறையுமில்லாது காக்கும் பொருட்டு மத்தளம், நாதம், பல்லவம், வெள்ளைக்கல் என்னும் திருகோணமலைக்கு நான்கு திசைகளிலுமுள்ள நான்கு மலைகளிலும்தொகையான திரவியங்களை இருப்பாக வைத்துத் தேவதைகளைக் காவலாக நிறுத்தி, இத் திரவியங்கள் யாவும் கோணநாயகருக்கே செந்தமானவையாகும் என்று கற்களில் எழுதி வைத்துவிட்டு அரண்மனை திரும்பினார்.

இத்தனை நாட்களும் ஊண் மறந்து உறக்கம் மறந்து கோயில் திருப்பணியே எண்ணமும் நினைவுமாகச் சகலவற்றையும் சீர் சிறப்புடன் செய்து முடித்துவிட்ட திருப்தி அவர் ஆயாசத்தைப் போக்கக் கூடியதாக இருந்தது. பல நாட்களுக்குப் பின் அவர் ஆறாமரத் தம்பஞ்சனை மெத்தையில் நிம்மதியாகச் சிறிது நேரம் படுத்துறங்கினார். எப்படித் தூங்கினாரோ அவருக்கே தெரியாது. அவர் கண்விழித்தபோது அவரைப் பார்ப்பதற்காகப் பலர் வெளி மண்டபத்திற் காத்திருப்பதைப்பறிந்து அவர் வெளியே சென்றார். அங்கே ஒவ்வொருவரையும் விசாரித்துப் பேசிக் கொண்டு வருகையில் சற்றுத் தூரத்தே முகிலனும் முல்லையும் நிற்பதைக் கண்டு தனக்குள்ளாகவே புன்னகை பூத்தார்.

அவர்களுக்கு தூரத்தே நின்ற படியே அரசரைப் பார்த்து அகமகிழ்வுடன் கைகூப்பி வணங்கினர். எல்லோரையும் விசாரித்து அனுப்பிவிட்டு ஈற்றில் முல்லையையும் முகிலனையும் அருகில் அழைத்தார். அவர்களும் மிக்க மரியாதையுடன் வந்து நின்றனர்.

“என்ன... முல்லை நீ எதற்காக வந்து நின்றாய் என்று சொல்லட்டுமா? உங்கள் திருமணம் எப்போது நடக்கப்போகிறது” என்று கேட்கதானே...! இம் முறை நான் உன்னை ஏமாற்

றப்போவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக உனக்கு மகிழ்வூட்டும் ஒரு செய்தியைக் கூறப்போகிறேன். கோணநாயகரின் திருப்பணி வேலைகளும் திருக்குள வேலைகளும் ஒருபடியாக குடிவுற்று விட்டன. இனிமேல் திருமணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும் என முடிவெடுத்து விட்டேன். மணப்பெண்கூட நிச்சயமாகி விட்டது. அது முகிலனுக்கோ உனக்கோ தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைத்தான். அது அரசாங்க இரகசியமாக இருந்து வந்துள்ளது. ஆனால் அந்தச் சுப செய்தியை முதல் முதலாக உங்களுக்குத்தான் அறியத் தரப்போகிறேன்.

திருக்குள வேலை சம்பந்தமாக மந்திரி விசித்திரயூகியார் இங்கே வந்திருந்தபோது உன்ஞச்சிக்கிரி அரசகுமாரியாகிய அரசி ஆடக சௌந்தரியைத் திருமணச் செய்து கொள்ளும் படி வேண்டினார். திருக்குளத் திருப்பணி செல்வையாக முடிவுற்றதும் அதற்கு உடன்படுவதாக வாக்களித்திருந்தேன். கோணநாயகர் அருளால் ஆலயதிருப்பணியும் நினைத்ததற்கு மேலாகச் சிறப்புடன் நிகழ்ந்தேறிவிட்டது. ஆகவே நான் அவர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்தபடி அடுத்த பௌர்ணமித் தினத்தன்று மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர். மந்திரி பிரதானிகளுடன் உங்கள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்லலாம் என்றிருக்கிறேன்'' என அரசர் கூறிய போது முஸ்லை மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் பேசமுடியாதுநின்றான்.

அதன்பின் அரசர் பலநாள் வெளியே சுற்றி சுற்றி வராததால் முகில் வண்ணனைத் தேரை எடுக்கும் படி கூறி, மந்திரியுடன் இரதத்தில் ஏறிப்பவனி சென்றார். "பௌர்ணமிக்கு இன்னும் ஏழு தினங்கள் தான் இருப்பதால் எமது பயணத்திற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை மிகவும் விரைவாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும்'' எனத் தன் பக்கலில் அமர்ந்திருந்த அமைச்சரிடமும் கூறினார்.

"அதைப்பற்றித்தான் நானும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன் அரசே! அதற்குள் நீங்களே பேச்சை ஆரம்பித்து

விட்டார்கள் இளமைக் காலம் முதல் இணைபிரியாது அரசர் அமைச்சர் என்கிற வேற்றுமையின்றி என்னை உடன் பிறந்தான் ஒருவனைப் போல் மதித்துப் போற்றிக் காப்பாற்றி வந்துள்ளீர்கள். அந்த உரிமையுடன் தங்கள் பக்கத்தில் அமர்ந்து செல்லும் உரிமை இம்முறைப் பவனியுடன் முடிந்து விடுமே என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் உண்மையாகக் கூறப்புகின் அது கவலையென்று கூற முடியாது ஏனெனில் மகாராசா அவர்கள் கூடிய விரைவில் திருமணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமென ஆசைப்பட்டவன் நான். ஆயினும் பழகிய தோஷம் உள்ளத்தில் ஒரு சலனம்! அவ்வளவுதான். அரசரும் அரசியும் இந்தத் தட்சணகையத்தைச் சுற்றி இதே தேரிற் பவனிவரும் நன்னாளைக் கூடிய விரைவில் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கிறேன்'' என்று அமைச்சர் உணர்ச்சியுடன் கூற அரசர் சிரித்தார்.

“அமைச்சரே! தாங்கள் என்னை அதிகமாகப் புகழ்ந்து விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த வகையில் எந்தத் தந்தை இறந்த நாள் முதலாக என் கூட இருந்து என் சுகதுக்கங்களிற் பங்கு கொண்டு என் இலட்சியங்களை நிறைவேற்ற உறுதுணையாயிருந்த தங்களுக்கு நான் எந்த வகையில் நன்றிகூற முடியும். அமைச்சரின் மனதில் உதித்த கவலை என் மனதில் உதிக்காமல் இல்லை. எனக்குத் தாங்களே ஒரு துணைவிதேவை என்று கருதி, அதைப் பூர்த்தி செய்யவும் அரும்பாடுபட்டுள்ளீர்கள். அதற்காக நான் நன்றி செலுத்தும் அதேவேளையில் தங்களுக்கும் ஒரு பிரதி உபகாரஞ் செய்யலாம் என எண்ணியிருக்கிறேன்.

“அரசி ஆடக சௌந்தரியின் தோழிகளில் சிறந்த ஒருத்தியைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தங்களுக்கும் திருமணஞ் செய்து வைத்து விடப்போகிறேன். இதையிட்டுக் கடந்த சில நாட்களாக நான் சிந்தித்து அரசியின் அமைச்சர்

விசித்திரயுகியாரிடம் இதுபற்றிப் பேசினேன். அரசியிடம் அந்தரங்கத்தோழி ஒருத்தி இருப்பதாகவும் அவள் பெயர் பூங்குழலியென்றும் கூறிய விசித்திரயுகியார் அந்தப் பெண்ணுக்குத் தான் பல நாட்களாக ஒரு நல்ல கணவனைத் தேடி வந்ததாகவும், இங்கு வந்தபோது தங்களைக் கண்டதும் அந்தக் கவலை தன்னை விட்டு நீங்கிவிட்டதாகவும் கூறி மகிழ்ந்தார். பேச்சைத்தானே ஆரம்பிக்கப் பயந்த அவர் ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்குக் காத்திருந்ததாகவும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியதும் தயக்கமின்றி வெளியீட்டு விட்டதாகவும்” சொன்னார்.

அரசர்இப்படிச் கூறியதும் ஒருஅமைச்சர் பெண்ணைப்போற் கூச்சமடைந்தார். இதுவரை அவர் தன் திருமணத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்ததேயில்லை. அதனால் தன் வாழ்க்கையில் திருமணம் என்ற பேச்சு எழுந்ததும் அவர் வெட்கப்பட்டார்.

இவர்களது பேச்சைத் செவிமடுத்தபடியே இரதத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த முகில் வண்ணன் அவர்கள் பக்கம் திரும்பி “என்னை மன்னிக்க வேண்டும் அரசே! உங்கள் பேச்சைக் கேட்க எனக்குத் துக்கமாகவும் வருத்தமாகவும் இருக்கிறது” என்றான்.

அவனுடைய பேச்சைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அரசர், “என்ன முகிலா! நீ துக்கப்படும்படி அப்படி என்ன தான் நடந்து விட்டது” என்று சற்று அனுதாபத்துடன் கேட்க, “நான் முல்லையைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டதற்காகத் துக்கப் படுகிறேன் அரசே! அல்லது அரசி ஆடக சொளந்தரியின் தோழிப் பெண்களில் ஒருத்தியை எனக்கும் தாங்கள் தெரிந்தெடுத்திருப்பீர்கள்” என்று கூறி அவன் சிரிக்க, அவனுடன் சேர்ந்து அரசரும் அமைச்சரும் ‘கல கல’ என்று சிரித்தனர்.

“ஓ அதற்குச் சொன்னாயா...? ஆனால் உன்னை அடக்குவதானால் முல்லையைப் போன்ற ஒரு வாயாடிப் பெண், அரசர்

சியிடம் இருப்பாளோ என்னவோ? எனக்குச் சந்தேகந்தான். ஆயினும் ஒன்று செய்யலாம். வேண்டுமானால் முல்லையின் அனுமதியுடன் இரண்டாந்தாரமாக ஒருபெண்ணை ..” என்று கூறிவிட்டு அரசர் சிரித்தார். “ஐயோ வேண்டாம் அரசே! முல்லையின் காதில் இவ்வளவும் விழுந்தாலே போதும் அப்புறம் நான் உயிருடன் வாழ முடியாது. ஒன்றைக் கட்டிக் கொண்டே திண்டாடுகிறேன். பிறகு மற்றொன்றைப் பற்றி நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறது” என்றான்.

இப்படி நகைச்சுவையுடன் பேசி மகிழ்ந்தபடி தங்கள் பவனியை முடித்துக் கொண்டு இவர்கள் அரசமாளிகைக்குத் திரும்பினர். அரசனது கட்டளைப்படி, மந்திரி கலிங்கராயர் உன்னாச்சிக்கிரிக்குப் பயணமாவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைக் கவனிக்கச் சென்றார். அமைச்சர் பிரமச்சாரியாக இருந்ததால் அவர் முகிலன், முல்லை ஆகியோரின் உதவியையும் நாடினார். ஆகவே மாளிகையில் இருந்து புறப்பட்ட அவர் நேராக முல்லையின் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அவருக்கு முன்னதாகவே வீடு திரும்பியிருந்த முகிலன் தன் மனைவியிடம் உன்னாச்சிக்கிரிப் பயணம் பற்றியும் அதற்குத் தங்களை அரசன் அழைத்ததைப் பற்றியும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அப்போதுதான் அமைச்சரும் அங்கு வந்தார். அவரைக் கண்டதும் முகிலனும் முல்லையும் எழுந்து மன நிறைவுடன் அவரை வரவேற்றனர்.

“வரவேண்டும் அமைச்சரே! தங்களைப் புற்றித்தான் முல்லையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். தங்களுக்கு நீண்ட ஆயுள் உண்டாகட்டும். முல்லையிடம் உன்னாச்சிக்கிரிப் பயணம் பற்றிக் கூறித் தங்களுக்கும் அரசர் அங்கே பெண்பார்த்திருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்” என்று முகிலன் சொல்ல அமைச்சர் அடக்கத்துடன் சிரித்தார்.

“என்னைப் பற்றிய கவலை எனக்கு இல்லை முகிலா! எப்படியாவது அரசருக்கும் ஆடக சௌந்தரிக்கும் திருமணம்

ஒப்பேறினால் அதுவே போதும். அரசர் உன்னாச்சிகிரிக்குப் போவதற்குத் தேதியும் குறிப்பிட்டு விட்டார். அதற்காகிய ஒழுங்குகளை நான் செய்துவிட்டேன். இன்னும் ஒரு சில கருமங்களை நிறைவேற்றத் தங்கள் இருவரின் உதவியும் தேவைப்படுகிறது. அதற்காகத்தான் நான் உங்களை நாடி வந்தேன்' என்று அமைச்சர் தான் வந்த செய்தியைக் கூறினார்.

'அமைச்சர் அவர்கள் எதற்கும் கவலைப்படவேண்டாம். முல்லையும் நானும் எமக்குப் பணிக்கப்படும் கருமங்களைச் செவ்வனே செய்து முடிப்போம்'' என முகிலன் உறுதியளித்ததும் அமைச்சர் சிறிது நேரம் அவர்களுடன் இருந்து பேசிவிட்டு அப்பாற் சென்றார்.

குறிப்பிட்ட நாளும் வந்து சேர்ந்தது. முகிலன் இரதத்தைச் செலுத்த அதில் அமைச்சர் பிரதானிகள் புடைகுழ அரசர் அலங்கார தேவதையாக வற்றிருந்தார். அவர் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டலுமாயிற்று. இரதத்தின் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த குதிரை வண்டியில் முல்லையும் இன்னும் சில பணிப் பெண்களும் மங்கலப் பொருள்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர் அரசருக்குத் தாயில்லாத குறை தன்னால் நீங்கவேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்துடன் முல்லை மிகவும் அவதானமாகக் கருமங்களை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

உன்னாச்சிகிரியில் விசித்திரயுகியார் அரசரின் வருகையை அரசிக்கு அறிவித்துவிட்டு நகரத்தை அலங்கரிப்பதில் முனைந்தார். அவரது மனைவி கடந்த இரண்டு நாட்களாக அரண்மனையிலே தங்கி அரசிக்கு வேண்டிய யாவற்றையும் செய்து கொண்டிருந்தாள். அமைச்சர் விசித்திரயுகியாரும் அவர் மனைவியும் அரசியைத் தங்கள் சொந்தக் குழந்தை போல் மதித்துத் திருமண ஏற்பாட்டையெல்லாம் துரிதமாகச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

உன்னாச்சிகிரிப் பட்டணம் தேவலோகம் போற் காட்சி யளித்துக் கொண்டிருந்தது. அரசி ஆடக சௌந்தரி தான் ஒரு நாட்டின் முடிபுனைந்த அரசி என்பதையும் மறந்து, சாதாரண குடும்பப் பெண்ணைப் போல் மணப்பெண்ணுக் குரிய அடக்க ஒடுக்கமும் வெட்கமும் நிறைந்தவளாய், அழகு மங்கையாக அந்தப்புரத்தில் தன் தோழிகள் புடை குழ வீற்றிருந்தாள்.

அவள் உள்ளத்தில் ஒரே இன்பக் கிளுகிளுப்பு. இனங் காண முடியாத ஒரு புதுவித உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் நீந் தித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவளது அந்தரங் கத் தோழி பூங்குழலி அவள் அருகில் வந்து அவள் காதோடு காதாக “அரசி! குதிரைக் குளம்புச் சத்தம் அண்மையிற் கேட்கிறது. மன்னர் மிகவும் அருகில் வந்துவிட்டாற்போலத் தெரிகிறது. அரசியாரின் நினைவு அவரைத் துரிதமாக வரச் செய்திருக்கும். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அரசியார் எம் மையெல்லாம் மறந்து அரசரின் இதயத்தினுள் ஐக்கியமாகி விடுவார். அதன் பின்...” என்று கூற அரசி முகஞ் சிவக்க உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் ‘போடி’ என்று பொய்க் கோபத்துடன் அவனைக் கடிந்தாள்.

oo
oo
oo

ஒரு சபமுகூர்த்த வேளையில் மன்னன் குளக்கோட்டிலும் அமைச்சர் பிரதானிகளும் ஏனையோரும் உன்ஞ்ச்சிகிரிப் பட்டணத்தை அடைந்தனர். பூரண கும்பங்களுடன் மாவிலைத் தோரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பந்தரின் சிழ் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்த ஆடகசௌந்தரியின் அமைச்சரும் அவர் மனைவியும் ஏனைய பிரதானிகளும் மேள வாத்தியத்துடன் நன்றாக அலங்கரிக்கட்ட தெருவழியே அழகான இரதத்தில் அவர்களை ஏற்றி மக்களின் கரகோஷத்தினிடையே அழைத்துச் சென்றனர். இருமருங்கிலும் நிறைந்து நின்ற மக்கள் கூட்டம் தமது அரசியின் கரம் பற்றப்போகும் மன்னவனை ஒருமுறை கண்ணாரப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்னும் ஆசை மிகுதியால் நெருக்குண்டு தள்ளுண்டு இடிபட்டு இரதத்தின் அருகே வந்து கொண்டிருந்தது.

அன்பு சொட்டும் அத்தனை முகங்களையும் பார்த்த மன்னனின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது. அமைச்சர் கலங்கராயர் மன்னனைப் பெருமிதத்துடன் பார்த்தார். மன்னனின் வரவைப் பேராவலுடன் அரசியார் பார்த்துக்

கொண்டிருக்கிறார் என்று மந்திரி விசித்திரயுகியார் கூறியதும், மன்னனின் முகம் நாணத்தால் சிவந்தது; வீதியின் இருமருங்கிலும் நின்ற மக்கள் கூட்டம் தமது அரசிக்குக் கணவனாக வரப்போகும் மன்னனை மலர் தூவி வரவேற்றனர். எங்கும் மங்கலவாத்தியங்கள் ஒலித்தன. அரசி ஆடக சௌந்தரியின் அரண்மனை வாயிலில் இரதம் வந்து நின்றதும் அரசர் மந்திரி பிரதானிகளுடன் இரதத்தை விட்டு இறங்கினார். வாயிலில் வரிசையாக நின்ற பெண்கள் ஆராத்தி எடுத்தார்கள். வாயிலின் சற்றுத் தூரத்தே வேறு பெண்கள் கூட்டங் கூட்டமாக நின்றனர். எல்லோருடைய கண்களும் அரசன்மேற் பதிந்திருந்தன. அரசர் எல்லா விதத்திலும் எங்கள் அரசிக்குப் பொருத்தமானவராகவே இருக்கிறார் என்று அங்கு நின்றோர் வியந்தனர். அரசி நிஜமாகவே அதிர்ஷ்டசாலிதான் என்று வியந்தனர் இன்னுஞ் சிலர்.

அந்தப் பெண்கள் கூட்டத்தில் நின்ற ஒருத்தி மற்றவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் 'திடீர்' என உள்ளே ஓடினாள். ஒரு சில நிமிட நேரத்தில் அவள் அந்தப்புரத்தை அடைந்தாள். அங்கே அழகுச் சிலையாக அரசி ஆடகசௌந்தரி ஒரு பொன்னாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கச் சேடியர் இருவர் அரசியின் இருபுறமும் நின்று விசிறிக் கொண்டிருந்தனர். அரசியை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த பெண்ணைக் கண்டதும் அவர்கள் விசிறியை ஒருபக்கம் வைத்துவிட்டு அப்பாற் சென்றனர்.

சேடியர்கள் மௌனமாகத் தன்னை விட்டு அகன்ற போதே பூங்குழலி அங்கே வந்துவிட்டாள் என்பதை அரசி உணர்ந்துகொண்டாள். பூங்குழலி தன்னைப் பார்க்க வரும் போது மற்றவர்கள் உடனடியாகச் சென்றுவிட வேண்டும் என்பது அரசியின் கட்டளையாக இருந்து வந்துள்ளது. பூங்குழலிக்கு அந்த அரண்மனையில் அவ்வளவு மதிப்பு இருந்தது. அரசி தன் விழிகளை உயர்த்திப் பூங்குழலியைப் பார்த்தாள்.

அரசியின் பார்வையைப் புரிந்துகொண்ட பூங்குழலி, "தேவியின் வருங்காலக் கணவரைக் கண்குளிரப் பார்த்து

விட்டேன். இதுவரை அவரது அழகையும் கம்பீரத்தையும் பிறர் வர்ணிக்கத்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இன்று அவர் அழகை நேரிலேயே கண்டுகொண்டேன். அரசியார் உண்மையில் அதிர்ஷ்டசாலிதான். ஒருதரம் அவரைப் பார்த்துவிட்டு அவர்மேல் வைத்த விழிகளை எடுக்க முடியாமல் திண்டாடப் போகிறீர்கள் என்று கூற அரசியின் மார்பகம் பெருமிதத்தினால் விம்மித் தாழ்ந்தது.

“நீதான் ஏதோ புகழ்கிருயடி... எனக்கென்னவோ நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறது. என் இதயம் பயத்தினால் மிகவும் வேகமாக அடித்துக் கொள்கிறது. இன்று அரசரை முதன்முதற் சந்திக்கப் போகிறேன். நாளை மறுநாள் எனக்கும் அவருக்கும் திருமணம் நடக்கும்போது, அச்சத்தினால் நான் நடுநடுங்கி மயக்கம் போட்டு விழுந்தாலும் விழலாம்” என்று அரசி தயக்கத்துடன் கூற, “பரவாயில்லை. தங்களைத் தாங்கிக்கொள்ள மன்னர் தங்கள் கூடவேயிருப்பார்” என்று கூறிச் சிரித்தாள் பூங்குழலி.

“போடி! உனக்கு எப்போதும் குறும்புதான். பொறு பொறு.. உனக்கும் ஒரு காலம் வரத்தானே போகிறது. அரசரின் அமைச்சரையும் நீ பார்த்திருப்பாய். எப்படியடி அவர்? அழகரா? கம்பீர புருஷரா? நீ கவனிக்க வேண்டியது அவரைத்தானே. உனக்கு அவரைப் பிடித்திருக்கிறதா பூங்குழலி? இதுவரை உன்னிடம் இருந்து ஒன்றை மறைத்து விட்டேன். அதற்காக உன்னிடம் இப்போது மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். தட்சிண கைலாயத்திலிருந்து அமைச்சர் விசித் திரயூகியார் திரும்பியபோது அரசருக்கும் எனக்கும் திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டதைக் கூறிய அதேவேளையில் இன்னும் ஒரு செய்தியையும் உன்னிடம் கூறிவைத்தார். அதாவது மன்னன் குளக்கோட்டனின் மந்திரியார் கலிங்கராயருக்கு எங்கள் அரசமனையில் பெண் பார்க்கும்படி அவர் கூறிய அந்த நேரமே நான் என் உள்ளத்தில் உன்னைக் கணக்குப் போட்டுவிட்டேன். அமைச்சரிடம் நான் எனது அபிப்பிராயத்தைக் கூறியபோது, அவர் அதை அமோக

மாக வரவேற்றார். இதை உன்னிடம் கூறாமல் மறைத்து வைத்து ஒருநாள் உன்னை ஆச்சரியத்தில் மூழ்கடிக்க வேண்டும் என்று காத்திருந்தேன்.” என்று அரசி கூற, பூங்குழலி அதிர்ச்சி ஒருபுறமும் வெட்கம் ஒருபுறமுமாக எதுவுமே பேச முடியாமல் நின்றாள்.

“அட்டே! உனக்குச் கூட வெட்கமாடி. என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. எல்லாந் தனக்கு வந்தால் இப்படித் தான். போடி இப்படிப் பேசாமடந்தையாக நிற்காமல் ஓடிப்போய் உன் வருங்காலக் கணவரைப் பார்த்துவிட்டு உன் முடிவை என்னிடம் சீக்கிரமாக வந்துசொல். நான் மன்னரைச் சந்திக்கும்போது உன் முடிவையும் கூறவேண்டும்” என்றாள் அரசி.

“என்னைப் பேச முடியாமல் மடக்கிவிட்டார்கள் மகாராணி!” என்று கூறிப் பூங்குழலி அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள். அவன் அரசர் வீற்றிருந்த பந்தரை அடைந்தாள். அரசர் கம்பீரமாக வீற்றிருக்க அவர் பக்கத்தில் மந்திரி பிரதானிகள் அமர்ந்திருந்தனர். பணிப்பெண்கள் இருவர் சாமரை வீசிக்கொண்டிருந்தனர்.

பூங்குழலி தூரத்தில் நின்றபடியே அரசரையும் அவர் பக்கலில் அமர்ந்திருந்தவர்களையும் ஒருமுறை நோட்டம் விட்டாள். அரசரின் வலப்புறத்தே ஆஜானுபாகுவாகக் கிட்டத்தட்ட அவரது வயதை ஒத்த ஒருவர் அமைச்சருக்குரிய மரியாதைகளுடன் வீற்றிருந்தார். அரசர் அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி அவரிடம் பேசியதில் இருந்து அவர்தான் அமைச்சர் கலிங்கராயராக இருக்க வேண்டுமெனப் பூங்குழலி ஊகித்துக் கொண்டாள். அவள் அமைச்சரை உற்று நோக்கிய அதேவேளையில் அமைச்சரின் கண்களும் அவளை நோக்க, இருவர் விழிகளும் பேசிக்கொண்டன. அதையடுத்து அமைச்சரின் விழிகள் அவளை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டன. அவளை அறியாமலே அவள் உள்ளத்தில் ஓர் இன்ப உணர்ச்சி பிரவாகமெடுத்தது.

அரசருட்குரிய அரசாங்க மரியாதைகள் யாவும் முடிவுற்றபின் அரசியைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. அதைத் தொடர்ந்து அமைச்சர் விசித்திரயுகியார் பூங்குழலியை நோக்கி வந்து அந்தப் புரத்தினருகே இருக்கும் இரத்தின மண்டபத்தில் அரசியைச் சந்திக்க அரசர் வரப்போகும் செய்தியைச் சென்று அரசியிடம் தெரிவிக்கும்படி கூறப் பூங்குழலி திவும்பவும் அந்தப் புரத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

அங்கே அரசியிடம் அவள் செய்தியைக் கூற, விசித்திரயுகியாரின் மனைவி அரசியை ஒரு பதுமைபோல் அழைத்துச் சென்று இரத்தின மண்டபத்திலுள்ள தாமரைப்பூ இருக்கையில் அமர்த்திப் பால், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, பூ முதலாய மங்கலப் பொருள்களையும் அங்கே கொண்டு வந்து வைத்து அரசியின் காதோடு ஏதோ கூறிவிட்டு அகன்றுள். அதையடுத்துப் பூங்குழலியும் அரசியின் பக்கம் வந்து அவள் காதோடு ஏதோ கூற, அரசி பொய்க் கோபத்துடன் அவளைப் பார்த்துவிட்டு “முதலில் உன் முடிவைக் கூறடி” என்று பணித்தாள்.

அதற்குள் அரசர் வரும் அறிகுறிகள் தென்படவே, பூங்குழலி அரசியை வாழ்த்திவிட்டு அப்பாற் செல்ல எத்தனித்தபோது “உன் முடிவு என்னடி” என்று அரசியே மீண்டும் கேட்கச் “சம்மதம்” என்று கூறிவிட்டுக் கும்பலுக்குள் ஓடி மறைந்துவிட்டாள் பூங்குழலி.

அரசிக்கு உடலெல்லாம் வியர்த்தது. நெஞ்சிலும் பயந்தோன்றியது. இலங்கை முழுவதையும் அவள் ஒரு குடைக்கீழ் செங்கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தபோதும் அவளால், தான் ஒரு பெண் என்பதை மறக்கமுடியவில்லை. மறக்கவே முடியவில்லை. அரசியல் விடயமாக அவள் பல ஆண்களுடன் பேசிப் பழகியிருந்தபோதும் அரசருடன் பேசுவதற்கு அவள் கூச்சப்பட்டாள். அரசர் அவள் வாழ்க்கையில் ஒரு பாதியாகப் போகிறார். ஆகவே அது அவளுக்குப் பெரிய

சங்கடமாக இருந்தது. அவள் இப்படித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தபோது அமைச்சர் விசித்திரயுகியார் அரசனை அழைத்து வந்து அவள் எதிர்ப்புறத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பத்மாசனத்தில் அமர்த்தினார்.

அந்த இரத்தின மண்டபத்தில் இப்போது அரசியும் மன்னன் குளக்கோட்டனும் மட்டுமே தனியாக அமர்ந்திருந்தனர். அரசி வெட்கம் மீதாரத் தலை குனிந்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். அரசியையே கண் இமைக்காமற் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மன்னர் அங்கே நிலவிய மௌனத்தைக் கலைக்க விரும்பி “கோயில் திருக்குளப் பணியில் தங்கள் பூதப்படைகள் ஆற்றிய தொண்டு மிகவும் மகத்தானது. அதற்காகத் தங்களுக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்” என்று கூற, அரசி ஆடகசௌந்தரி தன் தலையை நிமிர்த்தி அரசனைச் சாடையாகப் பார்த்தாள். அதேவேளை அரசரும் அவளைப் பார்க்க, இருவர் விழிகளும் ஒன்றையொன்று ஊடுருவிய மகாசக்தியில் இருவரும் ஒரு சில நிமிடம் தம்வசம் இழந்து நின்றனர்.

“என்றாற் செய்யக்கூடியதைச் செய்தேன். இதற்கெல்லாம் நன்றி சொல்வதா” என்று அரசி மெதுவாகக் கூறி விட்டுப் பூமியை நோக்கினாள். “தங்களுக்கு என்னைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளப் பூரண சம்மதந்தானே” என்று அரசர் அடுத்த வினாவை எழுப்ப, “பூரண சம்மதமேதான். கரும்பு தின்னக் கூலியா?” என்று அரசரை மடக்கினாள் அரசி.

அடுத்தநாள் வேதாகம விதிப்படி வெகு கோலாகலமாகக் குளக்கோட்டான் - ஆடகசௌந்தரி திருமணம் நடந்தேறியது. அதையடுத்துக் கவிங்கராயருக்கும் பூங்குழலிக்கும் திருமணம் நடந்தது. அத்திருமணத்தில் முக்கிய பாத்திரங்களாக முகிலன், முல்லை, விசித்திரயுகியார், சிவகாமி ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர். அதன்பின் சிலகாலம் உன்னாச் சிக்கிரிப்பட்டணத்தில் தங்கியிருந்து விட்டுப் பின்பு தன் மனைவி

ஆடகசௌந்தரியுடன் சென்று கோணநாயகரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்கிற வேணவாவினால் இருவரும் மந்திரி பிரதானிகளை அழைத்துக் கொண்டு காடு, மலை, ஆறு யாவும் கடந்து திருக்குளத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஆடகசௌந்தரி தன் தோழிப் பெண்களுடன் திருக்குளத்தினுள் இறங்கிப் புனல் விளையாடியபோது குளக்கட்டில் ஓரிடம் தாழ்ந்திருப்பதைக் கண்ட அரசி அதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட, அவள் பின்னால் வந்த பணிப்பெண்கள் கற்களும் மண்ணும் போட்டு நிரப்பி அதை உயர்த்திவிட்டார்கள். அது இன்றும் 'பெண்கள் கட்டு' என்று வழங்கப்பட்டுவருகிறது.

அதன் பின் குளக்கோட்டு மகாராசாவும் அவர் நாயகி ஆடகசௌந்தரியும் அவ்விடம் விட்டு நீங்கித் தம்பலகாமம் சென்று, அங்குள்ள விளைநிலங்களின் சிறப்பைப் பார்த்து விட்டு அம்மார்க்கமாகவே திருக்கோணசலத்துக்கு வந்தனர். அங்கே பாவநாச தீர்த்தத்தில் நீராடிக் கோயிலுக்குச் சென்று கோணநாயகரையும் பிடியன்ன மென்னடையம் மனையும் வணங்கினர். கோயிலின் சிறப்பைக் கண்டு அரசியார் தன் கணவனைப் பெருமிதத்துடன் பார்த்தாள்.

அரசன் சுற்றுப்புறத்தை மறந்து, குழலை மறந்து, கோணநாயகரோடு ஐக்கியமாகியிருந்தார். அவர் தன் பிரார்த்தனையை முடித்துத் தன் நிலை பெற்றபோது அரசி தன்னையே கண் இமைக்காமல் பார்த்து நிற்பதைக் கண்டு தனக்குள் சிறிது வெட்கியபோதும் அதை வெளிக்காட்டாமல் "என்ன தேவி! கோணநாயகரைத் தரிசிக்க வந்து என்னையே இமைக்காமல் பார்த்து நிற்கியாய்?" என்று வினவி "கோணநாயகரின் மகிமையை என்னால் வியக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை அரசே அதே நேரத்தில் கோணநாயகரின் மகிமை உலகெலாம் உணரும்படி இந்த அற்புத சிருஷ்டியான தேவாலயத்தை உருவாக்கிவைத்த உங்களை என்னால் வாழ்த்தாமல் இருக்கமுடியவில்லை. அதுதான் உங்களைப் பார்த்த படியே நின்றேன்" என்றாள் அரசி

“எல்லாம் அவன் செயல் தான் தேவி! இதைச் சிருஷ்டித்ததோடு என் கடமை முடிந்துவிடவில்லை. இனி வருங்கால சந்ததியினர் இந்தத் தேவாலயத்தைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பேணிப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதுதான் என் புதிய கவலை” என்று கூறிய அரசர் தேவியையும் அழைத்துக்கொண்டு கோணநாயகரிடம் விடை பெற்ற போது, அவர்களை ஆசிரவதிப்பதுபோல் கோயில் மணிஒலித்தது.

“பார்த்தீர்களா அரசே! நீ கவலைப்படாதே என்று கோணநாயகர் அந்த மணியோசைமூலம் உங்களுக்கு அபயமளிக்கிறார்” என்று தேவி கூறிச் சிரிக்க, அரசரும் அவளுடன் சேர்ந்து சிரித்தார்.

சு ப ம்

உள்ளக் கோயில்

“நான் மறுமணம் செய்யத் தீர்மானித்தேனே தவிர மாப்பிள்ளையைப் பற்றி இன்னும் ஒரு முடிவும் செய்ய வில்லை. என் மனதுக்குப் பிடித்த ஒருவர் கிடைக்கும் போது நிச்சயம் அறிவிப்பேன்.” என்று அருணா கூறியபோது அதற்குமேல் எதுவும் பேச விரும்பாதவராய் அவர் நகர்ந்தார்.

“எங்கள் சமூகத்தில் அது நடக்க முடியுமா? மேடையேறிப் பேசுவார்கள். பத்திரிகையில் எழுதுவார்கள். ஆனால் நடைமுறையில்..... அப்படியானால் ரஞ்சனி விதிவிலக்கா? வேண்டாம் சடவுளே என்னைக் காப்பாற்று” என்று அருணாவின் உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

ஓர் இந்துப் பெண்ணின் போராட்டம்

“ஊரும் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல” என்பதுபோல் அந்தஸ்தும் சதமல்ல பதவியும் சதமல்ல என்று போராடினாள் அந்தப்பெண்.

ந. பாலேஸ்வரி
எழுதியவை